

Dela „Lăsata secului“

RĂSPUNS NEAȘTEPTAT

Spovedania unui fin

M'am dus, dom'le redactor,
Să mă împac cu nașul,
Doar mi-a ținut feștila
Și mi boteză... pungașul

C'asa 'l numesc pe fi-miu
De când am pus de gând
S'ajungă om politic,
Nu cetăteau de rând.

Am luat și portocale
Așa precum se face,
Lămâe pentru nașu
De și nu prea îi place.

În plus niște aloviță
Și cam pe inserat,
Într'un taxi cu toții
Spre naș ne-am îndreptat.

Acolo măsă mare
În juru-i: fini și fine,
Iau loc, dar văd nevasta
Cătând cam strâmb la mine.

De ce? Mă așezasem
Alături de-o dudue
A cărei gură fleacuri
Îi cam plăcea să spuie.

Și cum nici eu nu's ăla
Tăcut, ales la masă,
Se 'ngrijora femeia
Cam alta să nu iasă.

Dar naiba și vâra coada
Prinzând să mă îndemne,
Și mă zări nevasta
Vecinei făcând semne.

Ce-a fost nu se mai spune,
Plecare ca la gară,
Și ceartă și reproșuri
Cum am eșit afară.

Văzând că vorbăria
Se 'ntrece ca măsură,
Infuriat îi scapăr
Vre-o două peste gură.

Azi singur stând în casă
Mă 'ntreb cum vine asta.
M'am împăcat cu nașul
Și îmi plecă nevasta!

Nae Belea

p. conf. Timidu

— Ca să-ți probez dragostea mea, cere 'mi orice vrei!
— Atunci convinge pe prietenul tău Andrei să mă ia de nevastă!

Trase de păr

O b o r o b o a ț ă

Era acum câțiva ani. Veneam dinspre calea Rahovei, ducându-mă spre casă, după cheful făcut cu mai mulți prieteni la locuința unuia din ei din sus numitul cartier. Trecuse de 12 noaptea și era o ceață așa de deasă, că de-ai fi vrut să-ți bagi degetul în gură, îl nimereai în nas. Pe deasupra o altă ceață se mai afla și în capul meu, după cele șapte sticle de „negru“ ce le băusem patru persoane. Mă gândisem un moment să mă reîntorc înapoi și să cer prietenului care mă „afumase“ cu atâta plăcere, să mă găzduiască peste noapte, însă m'am răzgândit, aducându-mi aminte că mai rămăseseră să doarmă la

el încă doi prieteni ce locuiau mult mai departe ca mine și erau mult mai „făcuți“.

Îmi ridicai gulerul dela palton și-mi urmau înaintea calea. Nu aveam deloc noțiunea locului unde mă aflam, însă după vreo cincisprezece minute de mers, bănuiam că am ajuns în apropiere de Rond.

Deodată auzii un sgomot de pași și imediat m'am și ciocnit de o matahală negricioasă, ce parcă eșise din pământ.

— Pardon! am zis în timp ce mă dădeam la o parte.

— Nu face nimic, domnule! îmi răs-

punse matahala, cu un glas ascuțit de femei.

Ați putea să-mi spuneți încotro vine str. Gramont?

— Dacă mă credeți, doamnă, nici eu nu știu în ce loc mă aflu — pândalnică de ceață...

Persoana nu mă lăsa să termin și mă întrebă dacă nu știam cât este ora.

— Exact nu vă pot spune; în orice caz este trecut de 12.

— Vai de mine! Bărbatul meu care mă așteaptă!

— Ah! Sunteți măritată?

— Da!... dar aceasta n'are nici o legătură cu ceața și cu întrebarea ce v'am pus-o.

— Aveți dreptate, doamnă! N'are nici o legătură cu întrebarea ce mi-ați pus-o, însă are cu aceea ce vă voi pune-o eu.

Și cum eram puțin cu „achiu“ i-am spus direct:

— Nu doriți să petrecem noaptea aceasta împreună?

— Domnule! cum îndrăznești? Drept cine mă ții?

— Drept o femeie măritată... și decât să băjbâiți prin ceață cine știe cât, până să nimeriți acasă, găsec mai potrivit să veniți cu mine. Casa mea o găsec numai decât; stau la doi pași de aci!

Nu o mai lăsați să-mi răspundă și o apucați de mână.

Ea făcu o mișcare bruscă de retragere, dar... pe urmă se lăsa convinsă și în loc s'o duc acasă, după multă insistență, am dus-o la un hotel din Piață.

Când am intrat pe gangul luminat al hotelului și am privit curios fața însoțitoarei mele — am rămas paf!

Cine credeți că era? Soacră-mea în persoană, care ca și mine se întorcea dela niște rude și se rătăcise din pricina ceții.

Ei! ce credeți că am făcut? Am pornit amândoi spre casă sau am luat două odăi?

Nici una nici alta.

Când ești „afumat“ faci multe boboaje. Soacră-mea fiind cam tincică, am luat o singură cameră cu un singur pat.

A doua zi dimineată, eu am plecat spre serviciu și ea spre casă. Ceață nu mai era deloc!

Și boboaja mi-a prins foarte bine: de atunci nu mai am ceartă în casă.

Alexandru Munteanu

Intrebări nevinovate

De ce în săptămâna brânzii
Se tângue atât de rău
Bietul cotoi? Fiind-că-i criză
Sau doar așa... de nătărău?

Și pentru ce se bat căței
De umblă schiopătând pe stradă?
De ciudă că se plâng cotoii
Sau bucurie că-i zăpadă?

Distratu

— Dacă Paul și Jorj se înțeleg, pe care să-l iau de amant?
— Pe acela care te va părăsi!

Procedura incompletă...

— Scenetă din sferele celeste —

PERSOANELE

Sf. Petru
Următorul I
Următorul II
Musca
Lilly
Funcționarii.

(Sala de ședințe a Paradisului. Prezidează Sf. Petru în fața unui teanc de dosare ce privesc amenințătoare spre grupul de funcționari înaripați. Atmosferă de tribunal de provincie).

Sf. Petru. — Următorul...

Următorul I. — (intră) Sărut mâinile, sfinte Petre...

Sf. Petru. — Cetățene, te rog pe scurt, am atâtea procese (arată dosarele). Scoate actele justificative spre a putea beneficia de dispozițiunile regulamentului Raiului...

Următorul I. — Eu să vedeți nu am nici un act la mine afară de biletul de tramvai și de optimea de loz dela Loteria Statului... Actul meu de naștere e la primărie ca să mai voteze cineva pentru mine.

Sf. Petru. — (supărat). Dece nu luați cu voi toate actele în regulă vizate la poarta raiului... (cercetează dosarul). Ia spune-mi cetățene, ce fapte bune ai făcut pe pământ?

Următorul I. — Numai fapte bune am făcut, sf. Petre, am fost darnic și bun...

Musca. — Zuuuum-zzzzzzzuuuummm zzzzzzzzz

Sf. Petre. — Liniște! Evacuez imediat sala!

Musca. — Nu-i adevărat ce a spus ticălosul acesta, nu e el ușă de biserică cum se laudă... acum doi ani când zumzăiam liniștită la el în cameră m'a prins, mi-a rupt aripele și m'a călcat în picioare...

Sf. Petru. — Iar incidente și incidente! (către grefier) Procedura incompletă, procesul se amână pe două

săptămâni până la care dată inculpații vor fi reținuți împreună în celula Z-O 5...

(Următorul I și musca sunt conduși în celulă).

Sf. Petru. — Următorul...

Următorul II. — Prezent!...

Sf. Petru. — Acte justificative...

Următorul II. — Poftim?...

Sf. Petru. — Actele jus-ti-fi-ca-ti-ve.

Următorul II. — Jenel Stroescu, licențiat în științe oculte, campion de cuvinte încrucișate...

Sf. Petru. — Ce culte oculte! Actele domnule!

Sf. Petru. — (plictisit). Ce fapte prevăzute în art. 117—249 din codul Raiului ai comis pe pământ?

Următorul II. — Am păcătuț rău de tot... sunt păcătos mare...

Sf. Petru. — (cercetează dosarul) Și ce dracu ai venit aici? În dosar ai numai rezoluții și referate nefavorabile... Marș cu el la Iad!

(O fată tânără intră în sala de ședințe și plângând cade în genunchi în fața lui sf. Petru).

Sf. Petru. — Ridică-te, fetițo!

Lilly. — Sf. Petre! Nu e așa de păcătos Jenel cum zice la dosar. El era foarte bun cu mine, îmi făcea cadouri, îmi aducea bomboane și flori... și era așa de draguț...

Sf. Petru. — (imposibil) Iar incidente! (către grefier). Procedură incompletă, procesul se amână pe două săptămâni până la care dată inculpații vor fi reținuți împreună în celula R-B 2...

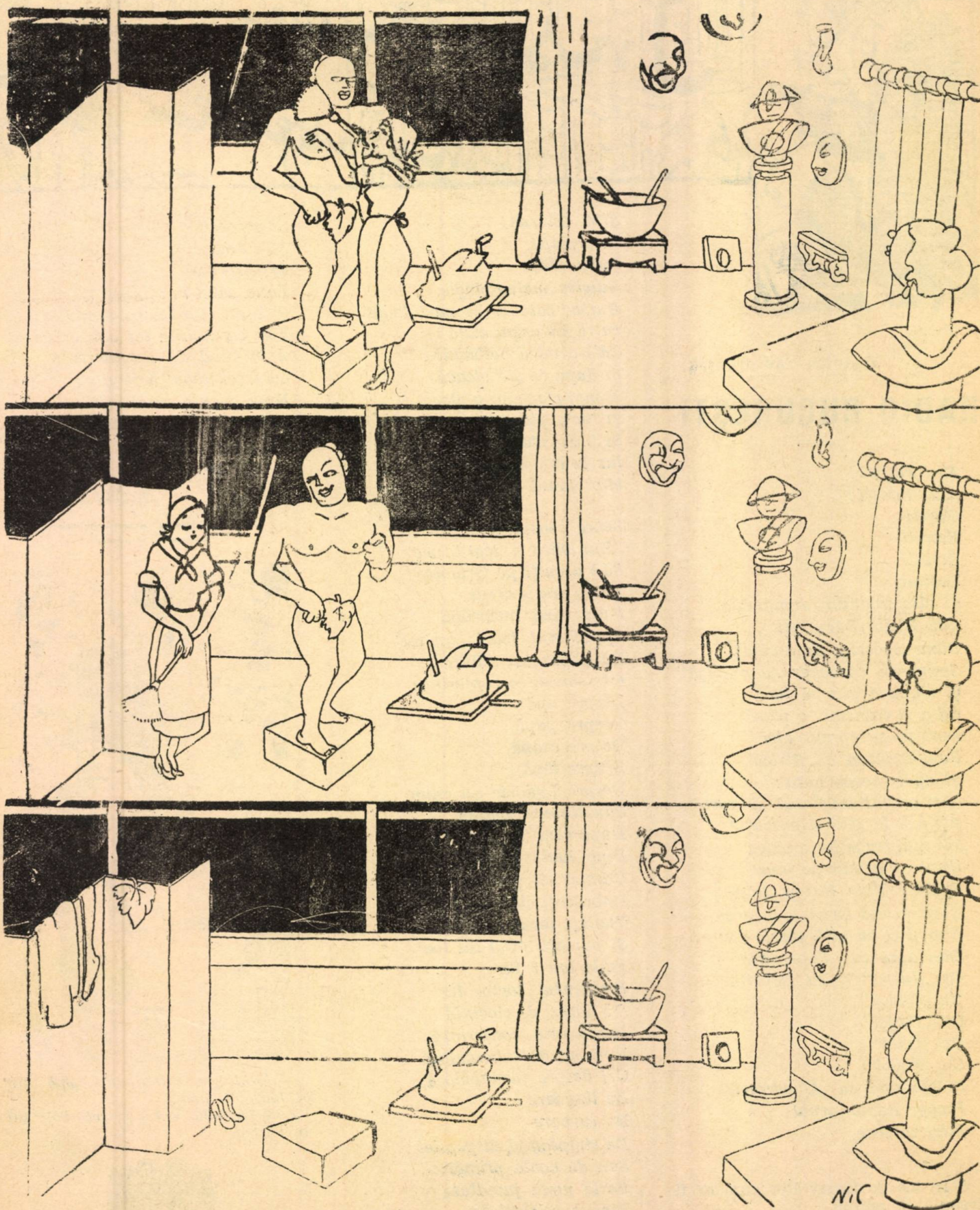
(Funcționarii înaripați se execută. Următorul II și Lilly sunt introduși în celulă...)

Sf. Petru. — Următorul...

Următorul III. — (intră)...

Trad. de Mello

O STATUE CARE ARE VIAȚĂ

Poveste fără vorbe

Cronica radiofonică

RADIO BUCUREȘTI

Allo Ploești !

Allo Pitești !

Găești,

Fetești,

Berești,

Costești

Și alte unghiuri românești

Aici Radio București.

Dăm concertul de amiază

Spune-un speaker cu emfază

Și n'apucă nici să tacă

Că a și transmis o placă.

Dar nu se oprește-aici

Pune-o placă cu Stroici

Și apoi începe hora :

„Ați gustat muștarul „Flora“ ?

Ați fost la „Cehoslovacă“ ?

Și-i mai trage iar o placă.

Unul cu glasul de taur

Spune : Vine Harry Baur *)

Și ne-având ce să mai facă

Hop și el cu altă placă.

Dă-i apoi cu „Somnalîn“

Cu „Jurist“ și cu „Mortin“

Cu „Jawol“,

Cu „Capol“,

Cu „Odol“,

Cu „Pedol“

Și sfârșind cu „Quadronal“

Incepe Radio-jurnal

Știri interne,

Știri externe,
Informații,
Publicații,
Buletin meteorologic
Bursa, cota și 'n mod logic
Intră în orânduială
Câte-o mică bălbăială
Și după ce stă oleacă
Îi mai trage iar o placă
Și 'nc'o placă
Și 'nc'o placă
Iar la ora 3 precis
Microfonul s'a închis.

Seara ceasul te îmbie :
„Hai lelițo 'n deal la vie“
Să-l ascuți pe Grigoraș
Vre o oră și cevaș
Până când invariabil
Speakerul foarte amabil
Dă poporului știință
Că urmează o conferință
Despre apă,
Despre papă,
Despre ceapă,
Despre iapă,
Despre Ludovic cel chior
Sau Nabucodonosor
După care 'n mod fatal
Vine Radio-Jurnal :
Cumpărați pudra „d'Argy“
Imbrăcați ciorapi „Ady“
Vizitați lacul Snagov,
Și purtați brăul lui Iov.
Pe la ora 9 fix
Eminentul doctor Ics
Dă dovezi de elocință
Intr'o altă conferință,
Vorbind de tuberculoză
Ori despre furunculoză,
De lingoare
De turbare
De simptomul dispepsiei
Sau de boala primăriei.
Pe la nouă jumătate
Vine o celebritate

Și vorbește
Și vorbește
Și vorbește
Până când te ametește.
Și încet, sfertul cu sfertul,
Vezi că 'nghite tot concertul.
Apoi când dă Dumnezeu
Să treci hopul ăsta greu,
După sfânta rânduială
Trăgând iar o bălbăială
Vine speakerul să spună
Noapte bună !

Virgiliu Slăvescu

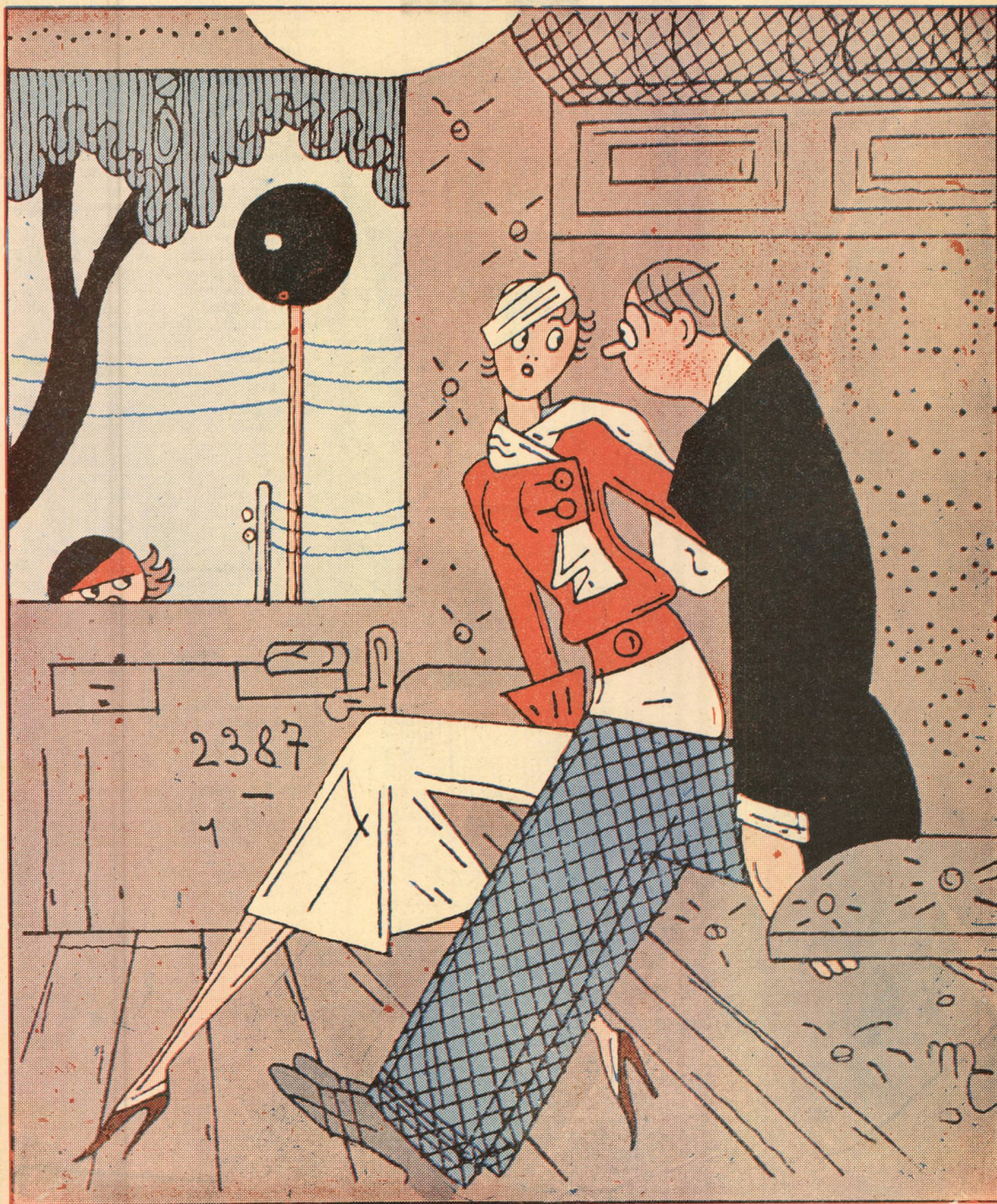

— Sunt zece minute de când caut
pe bărbatul meu.
Fata bătrână. — Eu de zece ani caut
un bărbat.

* In loc de Harry Bor cum ar fi
trebuit să spună.

INAPOEREA DIN VOIAJ DE NUNTĂ

EA. — Voiajul nostru de nuntă s'a sfârșit. Intrăm acum în viața serioasă...
— Adevărat! Zăresc pe mama ta pe peron.

„Veselia“ în India

O zi la Benares

— Reportaj transmis prin tam-tamuri —

Benaresul se deșteaptă lenevos, într-o brumă trandafirică. Cartierele sale periferice sunt încă aproape pustii.

Numai din loc în loc, vezi câte un indigen matinal care își spală dinții în apa vreunui pâraiaș sau femei așezate una în spatele celeilalte, despădăchindu-se cu grație.

O remarcă în trecere: Hindusele nu-și ucid vânatul capturat în jungla capului lor, ci se mulțumesc al arunca alături, formând astfel simpatice grămăjoare din această exotica pradă.

Înainte de a vizita diferitele sanctuare ale orașului, ca templele de aur, cel al maimuțelor, Linganilor și celebra văcărie a Sivei, mă îndrept mândru spre a saluta acest mare fluviu sfânt pe care adepții lui Gandhi îl numesc „Micuța mamă Gange”.

Cu toată ora matinală, împodobiți cu osatura lor aparentă și un gros strat de cenușă, Fakirii sunt la posturile lor. Unul din ei s'a ghemuit pe o platformă plină cu sute de cuie ascuțite, cu vârfurile în sus. Fața lui e blândă și surâzătoare.

În partea de Est a orașului, câteva ruguri fumegă în așteptarea eventualelor cremațiuni ale cadavrelor.

*

...Vânătoarea prin jungla capului...

Puțin câte puțin, soarele împrășteie bruma. El învâlcuie cu o ploaie de aur temple și palate. În același timp, erupe din ulițele înguste gloata credincioșilor cari se preling ca un mușuroi uriaș spre vechile trepte de piatră — celebrele Ghauts — ce bordează, pe o lungime de câțiva kilometri, malul drept al fluviului sfânt...

*

Dar iată că în momentul de a întreprinde descrierea Benaresului, simt că îmi lipsește curajul. Pot alinia, până cad de oboseală, puncte de

...Fakirii erau la posturi...

exclamație; nu voi reuși însă nici odată să vă dau o idee, ori cât de slabă ar fi, de spectacolul de neuitat

trepte + trepte + trepte = decor de actul III pentru o piesă antică de N. Iorga; 1000 confetti portocalii (mandarine?) + 1000 confetti roșii + 1000 confetti galbene + 1000 confetti albe = valuri de figuranți; coborând, bând, injurând, rugând, ștergându-și nasurile și dându-și cu tifla...

*

În boxa sa, Ganesh, zeul elefant, strălucitor de unt proaspăt, privește ironic în zare; nu departe, alți zei, blânzi și teribili; deasupra treptelor, statue vie, o vacă cu cocoase, așteaptă Kodak-ul amatorilor.

...Soare + tingiri de aramă + piei de femei jumătate nude = Bzim!!! lovituri de gong, de lumină în ochi; ghiocci de India, cocoase de vaci, boturi de cămile, cutii toracice, sudoare, maimuțe, gluglu (apele lustrale). Tin! Tin! (ciocnirea amforelor), Croa! Croa! (corbi, vulturi și alte accente circumflexe). Pichi! Pichi! (cadavrele pe ruguri). Oh! Oh! (câteva imagini obscene) Plan! Plan! (to-bele) Meuh!! Meuh!! (vaca)...

...În depărtare, pe firul apei, ghirlande de tuberoze și mărunțișuri calcinate; flori și noroi, India în toată... frumusețea care mișună... mișună... mișună...

Io-Try

Actualități

Lăsata secului

Trei zile ne despart de ziua când,
Cu portocale, soațe, copilași
Vom revedea pe stradă forfoind
Incoa și'n colo finii pe la neși.

Și în'te ertăciune cu fripturi.
Plăcinte, vin și alte bunătați,
Albiță suspendată de tavan,
Galoși aprinși tăieși în jumătăți.

Cu patefoane, radio și-ades
O mică bandă de țambalagii.
Pusă de finii pe buzunarul lor
Când finii sunt ceva mai damblagii.

Și... cu tot focul care e pe noi
Pun rămășag că mulți vor chefui.
C'ășa 'i românul: scoate din pământ
Și tot o face... când e câte-o zi!

Iorgu

Repertoriu gastronomic

Exemplul unora din revistele literare cari pe lângă diverși cronicari literari, artistici, teatrali sau muzicali mai au în solda lor și un specialist în gastronomie, e contagios. Mănați de această emulație irezistibilă, înființăm, începând din numărul de astăzi, un repertoriu gastronomic. El va servi de îndreptar aceluia din cititorii noștri cari, iubitori de rețete culinare inedite, nu citesc pe d. Păsturel Teodorescu.

CIULAMA MUNICIPALĂ. — Mâncare de sezon; se menține proaspătă pe tot timpul iernei și se găsește pe toate drumurile Capitalei oferită în mod cu totul grațios de domnul primar al municipiului.

SPANAC LITERAR. — Recomandăm produsele casei Toneghim et Comp.

RABDARI PRAJITE. — Mâncarea preferată a slujbașilor și pensionarilor de stat.

GHIVECIU NAȚIONAL-ȚĂRĂNESC. — A se consulta colecția legilor financiare ale lui Virgil Madgearu.

CAȘCAVAL BUGETAR. — Aliment inaccesibil partidelor din opoziție.

TOBA. — Face parte permanent din menu-ul contribuabililor români.

GOGOȘI PARLAMENTARE. — S'a deschis uzina din dealul Patriarhiei. Urmăriți zărele.

SARDELE S. T. B. — Incercați produsele de mare consum ale soc. tramvaelor București.

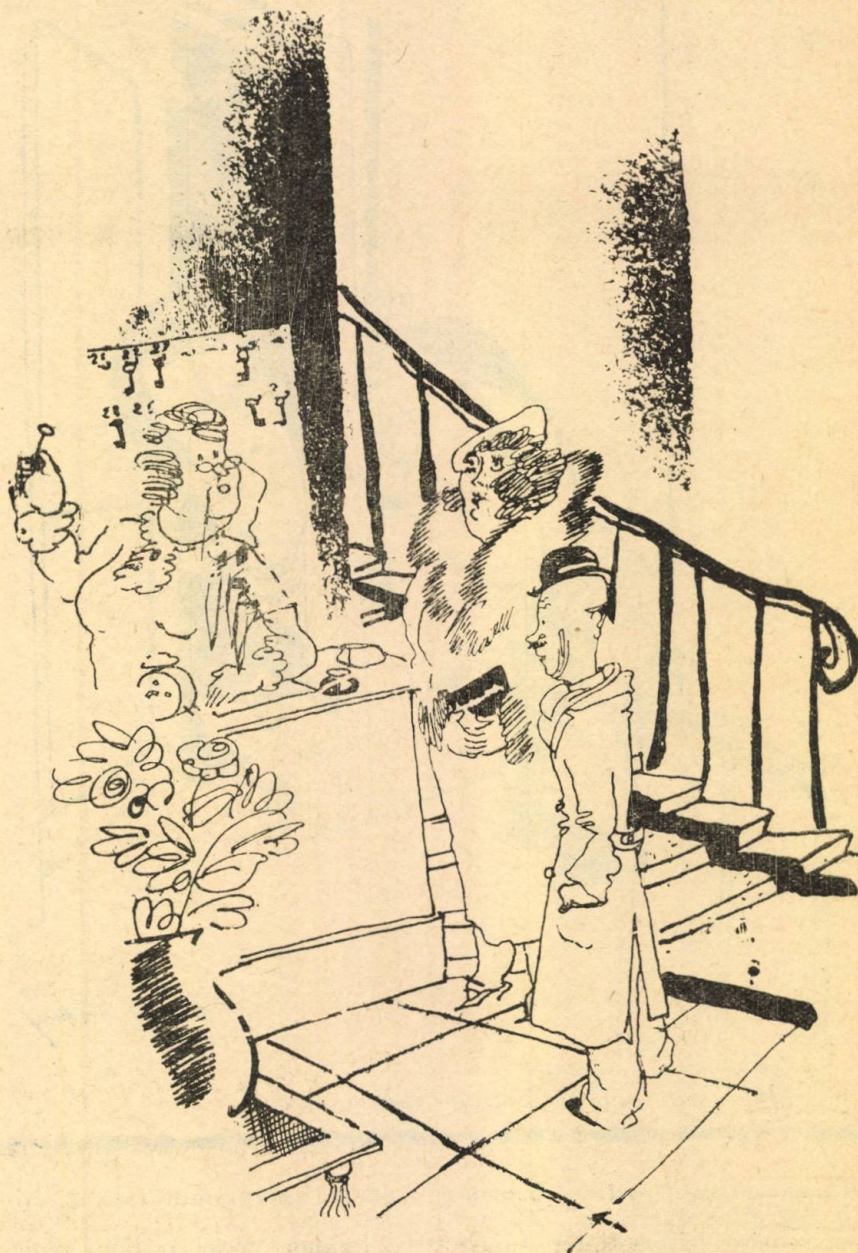
SALATA. — Vizitați marele magazin de desfacere Națională-Ciornei.

MINCIUNELE. — Nu lipsesc dela masa alegătorilor români. Bune la gust dar se digerează greu.

PAPARA. — D. Vaida Voevod pretinde că e lipsită de gust.

V. Urzică

LA HOTEL

— Pentru o oră sau pentru o zi?

— Cu un client ca ăsta o să 'mi' trebe o săptămână.

COCKTAIL-REPORTAJ

— Cum, te duci să iei ceaiul cu rochia asta de toală?

— Ce importanță are, dacă o scot...

Ora nouă și jumătate noaptea. Decon: o garsonieră elegantă dintr'un „Block-house”, cu încălzire centrală, confort ultra-modern și perspectivă superbă. Printre jaluzele — pleoape strângărește întredeschise — vin sunuri de lumină și clinchet de coarde sonore.

Afară-i cer senin, cu lună rece, singuratică. În interior, alt singuratic: Emil Crainic. Stă întins pe un divan, retrăind din hărțuile de peste zi.

Emil Crainic e șef de arhivă. Zilnic dă „științe” la șefi, clasează „hărțui” și face corespondență pentru provincie.

Sonoria din vestiar punctă molcum „o vizită”.

— Cine să fie la ora asta, se întrebă surprins Emil Crainic.

Deschizând ușa, abia putu exclama:

— Tu!

— Eu, zise Lukian Macovei, intrând repede ca o furtună, cu pălăria trasă pe ochi și cu gulerul dela palton ridicat.

— Ce vânt, ce veste?

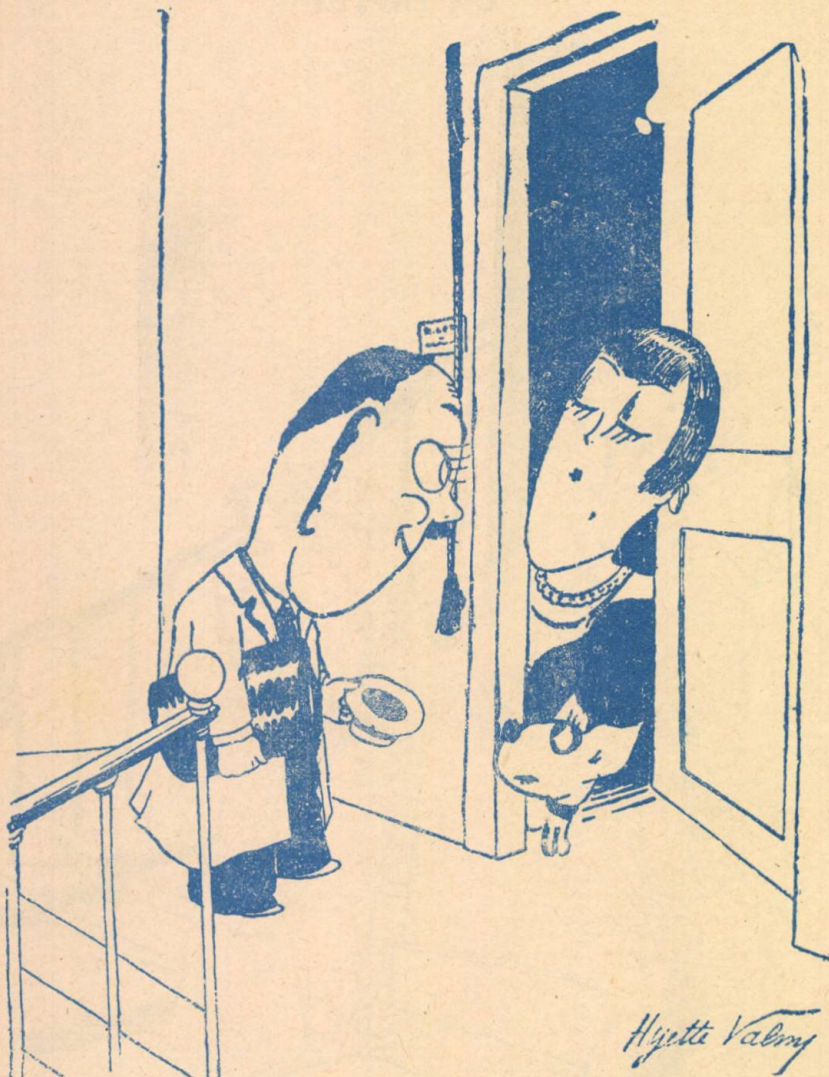
— Inchide ușa, aprinde lumina și o „să mă explic”. E ceva grav... Ești singur? Nu-i nimeni la tine?

— Nu.

— Nici damă, nici slugă!

— Nici...

— Am venit într'un suflet ca să te previn. La Servicul tău s'au descoperit mari fraude. Propriu zis, au dis-

— Domnul nu e acasă!
— Bine... ești bună să 'l întrebi când o să fie?

părut niște dosare. Șefii tăi, Bonciu și Camil Bătcă, sunt arestați. Am auzit că vor fi percheziționați toți funcționarii din acel serviciu.

Gândește-te: peste 20 milioane lei sustrași din punga Statului! Așa că dintr-o clipă în alta, poți fi și tu sechestrat. Sfatul meu sănătos e să-ți iei legăturica și... drumu...

— Dar eu nu mă știu vinovat cu nimic!

— Uii? c'ai colaborat cu ei!

— Nu-i adevărat.

— Nu o fi... însă, eu, în locul tău, spre a evita unele neplăceri — deși nevinovat — mi-aș lua tălpășița, uite acum. Te reține ceva?

— O femeie pe care o iubesc. E un ŋnger de femeie... mi-a promis solemn că într-o seară... poate mă va vizita. E măritată.

— Mă oblig să fac eu „tranzitul” scrisorilor... A-propos!... cine-i eroina?

— Nina Mureșeanu.

— Perfect. Imi dai adresa complet, lămuririle necesare și pe urmă să sfârșim vorba. Clipele-s numărate... Grăbește-te de-ți fă bagajul.

— Adevărat, e singurul mijloc de a

nu mă compromite față de Nina Mureșeanu.

Lukian plecă, iar Emil rămase să-și facă bagajul.

Nu trecu mult și ŋngrata sonerie vibră iarăși. Emil încremeni cu șmokingul în brațe.

— Au venit... se bălbâi el, căzând pe un fotoliu. Sunt grăbiți.

Își șterse cu mâneca-i largă broboanele de nădușală depe frunte. Apoi, îngrămădind tot bagajul într-un colț al camerei, se resemnă.

— Trebuie să le deschid. Or să-mi forțeze ușa.

Pornii spre vestiar și întrebă cu voce tare, disperat:

— Cine-i?

— Deschide repede! i se răspunse blând, contrar așteptărilor.

Intredeschizând ușa, recunoscu pe Nina Mureșeanu.

— Tu!...

Și o haină de blană parfumată „Chat noir” se furișă înăuntru.

— Da, eu, în carne și oase. Și zi... așa! te codești să-mi deschizi?

— Cum de nu... o doamnă la ora asta!...

— Nu-i încă unsprezece.

— N'o fi dar... eu dădeam să mă culc.

— Frumos!

Și Nina o luă înainte. Intrând în cameră la Emil, găsi totul răvășit, răsturnat ca după o revoluție.

— Vai, ce puțin îngrijiti sunt bărbaii! Ce desordine!...

— Da... tocmai aranjeam...

— Nu mai spune... Poate că venirea mea te-a uluit. Dacă nu, ești buimăcit de somn. De altfel, n'am venit decât ca să-ți fac o surpriză.

— O surpriză!...

— Voiam să-mi ții cuvântul. De câte ori mă întâlneai, îți răspundeam, la propunerile ce mi le făceai... poate... într-o seară... Ei bine, seara a sosit. Soțul meu e plecat la Cernăuți. Cu alte cuvinte, am venit să petrec o noapte cu tine.

— Acum?

— Sigur că acum. Sper că ești treaz, nu?

Emil, amețit peste măsură de așa împrejurări vitrege, începu să măsoare camera cu pași agitați, în lung și'n larg.

— Ce ai Emil?

— Sunt nespus de fericit. Dar parcă a sunat cineva.

— Nu-i nimeni, frate. Suntem numai noi. Lasă halucinațiile... Știi tu de ce am refuzat să fiu a ta până acum? N'am făcut-o din cochetărie, ci din dorul drăcesc de a mă arunca într-o noapte, toată, liberă, descătușată, în brațele tale.

— Ce spui? Parcă a sunat cineva!

— Iarăși! Ce Dumnezeu, ai devenit plicticos. Uf!... și când mă gândesc că nici nu m'ai îmbrățișat încă...

— O! iartă-mă... Ninișoară.

Nina Mureșeanu se desprinde din brațe, smucindu-se supărată.

— Nici nu mai știi ce faci.

— Eu? Da. Am înebunit, simt că amesc. cad... Și... ești sigură că n'a bătut nimeni la ușă?

Pe Nina o podidiră lacrimile. Încercând să-și ștergă ochii, sfârși:

— Asta-i un afront pe care nu ți-l voi ierta niciodată.

— Nina...

— Lasă-mă, dă-mi pace... am înțeles.

— Ce-ai înțeles?

— E clar, știu tot. Aștepti pe o alta...

— Eu!... dat te ador, Nina.

Își mai șterse încă odată frumosi ei ochi de mură coaptă, scăldați în lacrimi și pe urmă dispăru ca o iluzie, lăsând pe Emil jos, îngrozit.

— Iată și culmea-culmei!... Însfârșit, nu mai am timp de stat... Ce oră o fi!?... unsprezece și un sfert. Niciun minut de pierdut. Ce noapte, Doamne!

Reluă geamantanele, îngrămădind unele peste altele: costume, lingerie, cărți. La unsprezece și jumătate fu gata. Imbracă repede paltonul și mai controlă odată pașaportul, ațintindu-și mereu urechile la sgomotele de afară. Când să plece, soneria telefonului îl pironi locului.

— Plec, mă duc... nu mai răspund...

După un laps de timp, de ezitare.

— Dar... dacă... poate... Nina...

Luă receptorul :

— Allo ! Allo !... cine-i ? Lukian !...
da, voiam să plec... Să cobor să iau
taxiul ?... Hai ?... cum ?... Nu mai e ne-
voie !?... De ce ?... Svonurile pe care
le-ai cules sunt false ?... Era vorba de
alt Serviciu ? !... De „indirecte“ zici ?...

Eugeniu C. Cojan

Buletin meteorologic

15 Februarie

Cald nemfesc, zăpada
A 'nceput să cadă
Unde Primăria
O... ceră din stradă.

Cerul la distanță,
Vântul mai la pas ;
Multă umezeală
Mai ales... sub nas.

Grosimea zăpezii :
După suburbie,
Noaptea ceață deasă
Și... cam fumurie.

Timp probabil : cerul
Galben la culoare,
Bine și căldură,
Iar de nu : ninsoare.

Clupac

Distracție

Pe câmp, vacile mătușei Ileana păș-
teau liniștite, sub paza proprietarei
lor, care împlotea la ciorapi, trântită
jos pe iarbă.

Cerul încrat se întunecă de o dată.
Ploaia începu să cadă. Mătușa Ileana
porni în grabă spre sat, în urma va-
cilor. Ploaia se transformă în ploaie
torențială. Mătușa Ileana își ridică
fusta pe cap și își văzu de drum.

Sătenii, pe la porțile lor, o privesc.
I se pare că toți surâd, ba unii chiar
râd în urma ei.

De ce o fi râzând ? se întreabă ea
mâniată. Ajunsă acasă, își scoate fusta
care era udă, bagă vacile în pățul, pe
urmă se duce la han ca să-și tângu-
iască ceva. Toți râd în urma ei. „De ce
vor fi râzând iar“ ?

În fața hanului, primarul stă de
vorbă cu hangiu. Ea îl întreabă :

— Ai putea să-mi spui, domnule
primar, de ce râd toți când mă văd ?
Poate unde am trecut adineaori cu
fusta în cap, udă learcă ? Toate fe-
meile fac la fel când plouă.

— Nu, mătușe Ileano, nu pentru-că
aveai fusta pe cap, râd proștii ăștia,
și pentru-că ridicaseși și cămașa.

— Du-te și te joacă jos în curte cu băiatul pecinului. Să te porți bine cu
el, să nu'l bați, pentru-că îi datorăm doi saci cu cărbuni.

LASCU, PASCU & Comp.

— LOCALIZARE INTR'UN ACT —

de VIRGILIU SLĂVESCU

PERSONAGII

Ilarie Pascu
Treboniu Lascu
Ministrul
Directorul personalului

Acțiunea se petrece la ministerul a-
facierilor dubioase. O arhivă. Pe unul
din pereți un anunț : d. Director pri-
mește Miercurea dela orele 10—12 a.
m.

SCENA I

La ridicarea cortinei, Lascu stă la
biurou și pune încet și cu grijă stam-
pila pe plicuri galbene oficiale.

Directorul, (intrând). — Domnule
Lascu !

Lascu. — Domnule director ?

Directorul, (afabil). — Bună ziua
d-le Lascu.

Lascu, (pe care această afabilitate

il surprinde). — Vă salut d-le director.

Directorul. — Ai băgat de seamă că ți-am spus: „Bună ziua d-le Lascu“?

Lascu, (din ce în ce mai surprins). — Se înțelege d-le director.

Directorul. — Asta însemnează indiferență?

Lascu. — Nu, d-le director.

Directorul. — Dispreț? (Lascu face semn de negație). Șicană? (Lascu protestează). Atunci ce înseamnă asta: (Scoate din buzunar o hârtie și citește): „Directorul personalului n'a avut niciodată pentru subalternii lui decât indiferență, dispreț și spirit de șicană“...

Lascu, (indignat). — Cine a spus asta?

Directorul, (agitând hârtia). — Sindicatul funcționarilor prin protestul pe care l'a trimis ministerului azi de dimineață. E semnat de președinte... colegul d-tale Pascu... Dar fiindcă veni vorba... Unde-i Pascu?

Lascu. — N'a venit încă d-le director.

Directorul. — Hm! N'a venit încă! (Se uită la ceas). La orele zece și douăzeci și cinci! Am să-l dau afară!

Lascu, (timid). — Pascu e nepotul deputatului de Ialomița... și președintele sindicatului funcționarilor.

Directorul, (dând din umeri). — Ei și? Ce-mi pasă mie de sindicatul d-tale?

Lascu. — Eu n'am nimic de aface cu sindicatul.

Directorul. — Cum? D-ta nu ești în sindicat?

Lascu. — Nu, domnule director.

Directorul, (gânditor). — Ia ascultă: de când ești în serviciu?

Lascu. — Să tot fie vreo douăzeci și cinci de ani.

Directorul. — Hm! Te voi avea în vedere. Indelungata și valoroasa d-tale carieră trebuie răsplătită cum se cuvine. Locul de șef de birou la contabilitate e vacant. E unul din cele mai bune din tot ministerul. Voi propune ministrului numirea d-tale ca șef al contabilității.

Lascu. — Șef de biuro! Visul meu de totdeauna!

Directorul. — Așa sunt eu. Apreciez meritele și știu să dau fiecăruia răsplata ce i se cuvine. (Pe aceste din urmă cuvinte, iese demn, întovărit de plecăciunile lui Lascu).

Lascu. — Vă multumesc, d-le director!... Devotamentul meu... toată viața... vă asigur...

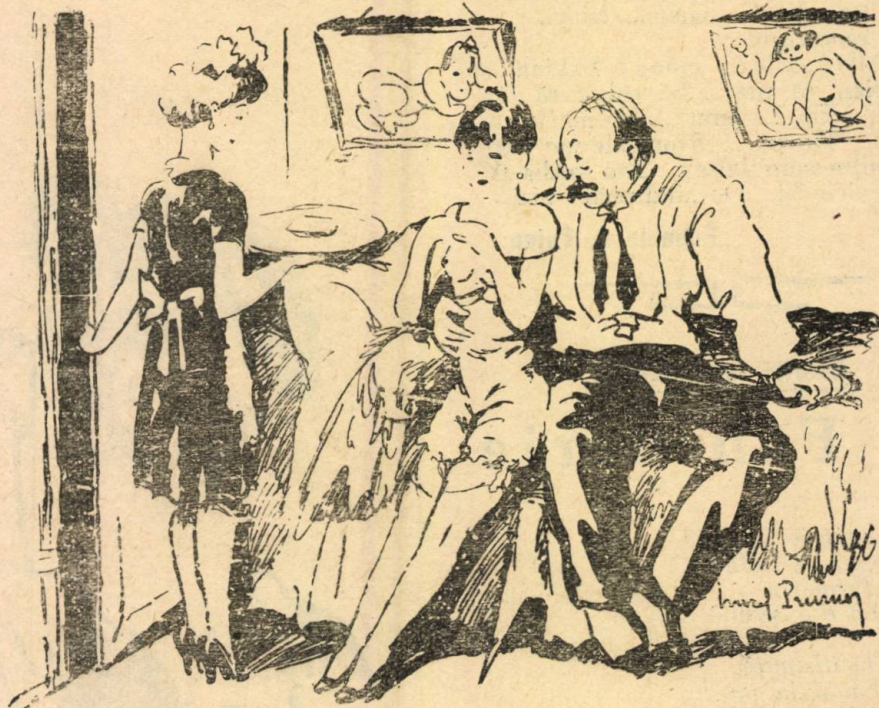
SCENA II

Pascu, (om tânăr și cu oarecare independență în gesturi și atitudine, intră pe cea din urmă replică. Face un gest de desgust). — Ce slugărnice! (Imitându-l pe Lascu). „Devotamentul meu... toată viața“... Ce lipsă de demnitate!

Lascu. — Te rog...

Pascu. — Mă desguști! Niciodată nu vei fi conștient și organizat!

Lascu. — Mai bine vezi de tine. Directorul e furios. Vrea să te dea afară.

— Doamnă, a venit blănarul...
— Spune-i să aștepte, sunt pe cale să-i achit factura!

Pascu, (neliniștit). — Să mă dea afară?

Lascu. — De ce vii atât de târziu?

Pascu, (cu indiferență prefăcută). — Uiti că sunt nepotul lui Dămbulescu? Crezi că e atât de ușor? Dar sindicatul?... Ai uitat sindicatul?

Lascu. — De ce nu spui toate astea ministrului?

Pascu. — Ei și? Crezi că-mi este frică? (Se aude sunând).

Lascu, (consultând tabloul). — A sunt d. șef al contenciosului. (Iese repede).

Pascu. — Săracu! (Se aude din nou sunând). De data asta e directorul... Sună dragă, sună până vei face bătă-turi la degete! (Se aude câțva timp soneria, apoi se deschide ușa și apare directorul).

SCENA III

Directorul. — La dracu! Nu e nimeni aici? (văzând pe Pascu). Aha! Iată-te înfășurit, d-le Pascu. D-ta nu auzi soneria? Stai și fumezi în loc să vii când te chem?

Pascu, (negligent). — Ațipisem puțin... Sunt cam obosit.

Directorul, (ironic). — Ești surmenat. (Schimbând tonul). La ora asta se vine la serviciu? La unsprezece fără douăzeci?

Pascu, (scotându-și ceasornicul). — Să nu exagerăm. E numai zece și jumătate.

Directorul. — De ce ai întârziat până la ora asta?

Pascu. — Cunoașteți legea celor opt ore, d-le director?

Directorul. — O cunosc; dar ce are aface?

Pascu. — Legea prevede opt ore de muncă, opt ore de repaus și opt ore

de somn. (Explicând). Aseară am fost la Trocadero...

Directorul. — La Trocadero?

Pascu. — Da. Spectacolul s'a terminat cam târziu. Dela teatru m'am dus să iau masa la Continental. Când am ajuns acasă erau orele două și jumătate... (Numărând pe degete). Potrivit legii, am dormit opt ore și iată-mă.

Directorul, (furios). — Ți bați joc de mine! E prea mult! Trebuie să se termine odată. (Iese).

(Sfârșitul în numărul viitor)

Simplă constatare

Admiratorii d-lui Păstorel Teodoreanu se miră de talentul literar și... culinar al autorului unui... „Porc de câine“.

Cronicele-i sunt gustate
Ca oricare prăjitură.

Pune spirite 'n bucate

Și humor în... băutură.

Fiindcă ș'n literatură

Este-un mare... bucătar:

Face proză cu untură

Și-anecdote la grătar.

Dar când știi găti de toate

Și stomacu-ți este plin,

Și sătul ești până'n coate

De sarmale și de... vin,

Când în tine știi să pui

Cozonac în loc de pâine,

Pofta-ți vine să compui:

Ca un mare... „Porc de câine“!

Ion Țurcanu

Cei patru ofițeri

Malborug făcu rău plecând la război și lăsând singură pe soția lui, tânără, frumoasă și dornică de viață.

Ducesa Malbourg se urcă în turnul castelului, așa era obiceiul pe atunci, să vadă dacă soțul ei iubit se înapoiază acasă.

Din înălțimea observatorului, soția alarmată văzu venind patru ofițeri ai nobilului ei soț. Unul purta sabia ducelui, altul cuirasa, al treilea coiful. Al patrulea nu purta nimic.

Ei aduseră ducesei trista veste, având grije să o prevină cu încetul. Văduva vărsă lacrimi abundente. Ducesa era adorabilă, mângâierea îi da un farmec nespus. Unul din ofițeri murmură:

— Trebuie să o consolăm.

Câte și patru începură să-i facă complimente, și pe urmă cerură să bea, fiindu-le sete după atâta drum ce făcuseră. Primul ofițer bău în sănătatea frumoasei gazde, al doilea în amintirea defunctului, al treilea ridică în slăvi calitățile ducelui, al patrulea, nu făcu nimic.

Până în zorii zilei, vorbiră de război, de dragoste, de petreceri. Ducesa nu mai plângea. Rezemată de umărul primului ofițer, ea fredona un cântec de dragoste și ochii ei mari spuneau limpede că nu mai vrea să doarmă singură în patul său mare, ale cărui coroane fuseseră brodate în aur de o regină.

Primul ofițer conduse pe ducesă în camera ei de dormit pe brațe și în curând se căsătorii cu ea. După câte-va luni de adevărată fericire, el regretă că s'a lăsat furat de farmecele acestei ființe ușoare. Purta coarne, înalte ca turnul castelului. Al doilea ofițer, perseverent în dragostea lui fără speranță, se mulțumi să poarte zâmbetele. Al treilea, își purta pașii în altă parte. Al patrulea nu purta nimic. Era un înțelept care știa să evite oboselile și deziluziile.

CITIȚI CARTEA VESELĂ:
(A zecea mie)

Doamna e geloasă

de C. Cosco

MOTIV

— Cum, ești ultimul în clasă?

— Nu e vina mea, tată... celălalt e bolnav.

O invenție extraordinară

S'a descoperit de curând în Statele Unite un mecanism extrem de simplu și eficient.

E vorba de o mașină de tras cecuri, care se adaptează uimitor în orice împrejurare.

Aparatul, îndată ce se simte nevoie de bani, funcționează în câteva clipe. El scoate carnetul de cecuri din buzunarul proprietarului, îl plasează automat pe masă, mențiunile necesare sunt rapid completate și, fără ca proprietarul să se intereseze de valoarea ori întrebuințarea sumei, el semnează aproape instantaneu cecul.

Apoi mașina îl rupe din carnet și îl încasează într'un mic portofel ad-hoc.

Numele acestui minunat mecanism?

Nu-l mai căutați, e FEMEIA.

Prețul abonamentului

LA

„VESELIA“

Lei 220 — pe 12 Luni

„ 120 — „ 6 „

„ 65 — „ 3 „

Pentru străinătate prețul dublu

O doamnă încântătoare intră într'un mare magazin unde se vând și mașini de scris.

Un vânzător se apropie:

— Ce dorește, doamna?

— O mașină de scris.

— Ce fel de mașină?... Portativă?...

Cu două rânduri?... Trei rânduri?...

Ce marcă?... Ce gen?...

— Dumnezeu, câte întrebări!...

Apoi scoțând din poșetă o pamblică.

— Să fie asortată la asta...

— A fost spartă casa de fer în care poetul își păstra manuscrisele.

— Hoțul a fost arestat?

— Da, și imediat internat într'un azil de nebuni.

M-me Levy se laudă prietenei sale:
— Dacă ai ști ce curat e fiul meu Isac.

— Da?

— Să-ți dau un exemplu: i-am dat un prosop acum trei săptămâni și azi e tot așa de curat ca în ziua care i l'am dat.

— Doctorul mi-a prescris comprese reci pentru răceală.

— E un homeopat.

— Ași! E român get-beget.

Rebeca Weis, fiica unui bogat industriaș, întreabă pe Bloc:

— Ce zici Bloc, ai putea iubi de zinteresat?

— De ce nu, dacă interesul meu ar cere!...

— Nepoate, crede-mă pe mine care am o femeie, tu nu vei ști ce e fericirea decât însurat.

— Adevărat, unchiule?

— Da... dar atunci, va fi prea târziu!

CITIȚI
ILUSTRĂȚIUNEA ROMÂNĂ

Citiți ZIARUL ȘTIINȚELOR

- Rămâneți la masă, vă prepar o friptură de vacă minunată...
- Vai, n'am vrea să vă prăjiți la foc pentru noi...

VESELI

- Ce faci domnule aici? Ce aștepti în zăpadă?...
- Desghețul.... Mi-am pierdut cheia dela ușe în zăpadă!...

DE FOI DE CALENDAR

22 FEBRUARIE

Niță Pitpalac și piesa „Lăcustele“

Ne facem în primul rând o datorie și apoi socotim că și imparțialitatea ne obligă să dăm, chiar în acest loc de întâetate, scrisoarea pe care ne-o adresează vechiul nostru amic și colaborator, nea Niță Pitpalac.

Zice eminentul concetățean:

Mă băiatule

Mi-a spus unu: te-am văzut! Nea Niță, te-am văzut, cum te văd și mă vezi. Ei și? zic. Este mirare? Dacă ai ochi, mă vezi... cum mă vezi și acușica. — Nu, nea Niță, zice, dar te-am văzut... — Unde, mă? m'am sborsit eu la el. Numai la murga în galantar să nu mă vezi, dar încolo... jamanfu! Poți să mă vezi și la marchioaze, că slavă Domnului, sunt înșurat. Și astăzi nici un creștin înșurat nu se mai jancează să umble în prostii... Va să zică... — Dar nu-i așa, nea Niță, zice. Nu te-am văzut mort, că trăiai... — Cu cine trăiam, mă năsgâmbule? — Stăi, nea Niță, zice. Te-am văzut la teatru. — Și? întreb eu. Dacă piesa a fost bună, vine că am fost deștept că m'am dus la teatru. Dacă a fost aminterea, să ne erte Dumnezeu și pe autor și pe actor și pe mine. — Păi uite cum devine, nea Niță, zice. Te-am văzut la teatru, dar nu în sală, ci pe scenă. — Ești chioté ori ți-e nasul strâmb? mă răstesc la el. — Nea Niță, să mă vezi nebun, dar așa e. Ești în Lăcustele... care se joacă la teatru de domnu Kirîtescu.

Am rămas mut în estanță pe loc. N'am mai avut nici o forție să mai continui interlocutoru cu așa care mă vrăjea.

Cum nu sunt însă lae-mă mamă, m'am și avansat înainte în direcția Teatrului Național, am plesnit un belet pă doi poli și seara „en garson” m'am enstatat la teatru.

— Nu se poate mă, îmi ziceam, ce să caut eu pă scenă. Nu sânt panaramă. Dar p'ormă socoteam: nici Napoleon n'a fost pre-o greață oareșicare și zice că acușica îl face Iancobescu ala... și mai e și alt rege ci-că unu Richerd, si a fostără și alți împărași Șecspir, Molieru, cum îi mai chiamă!

S'a ridicat perdeaua. Era pă scenă o cârciumă. Era cârciumă boerească.

Eu de obicinuit mă duc la „Steag” dar uneori mă abat și pe la d'astea. Zic să știu că ies. Dar n'am ieșit. Erau acolo și mueri cari vorbeau prostii și bărbați cari n'aveau nici pe vârful cușitului sare. Ce să caut eu printre asemenea uidume? N'am ieșit. Zic să știu că așa care a făcut comedia are respect de obrazul unui om. Nu mă bagă într'o ciorbă cu toși mălăeșii.

Băiatule, m'am bucurat însă pe dai-boj. Când s'a ridicat din nou perdeaua a ieșit unu. Așa cum mă port: cu jambilboc, cu baston, cu ceasornic la brâu și, la fizgonomie, tomnai după fotografia trasă de d. Gilly: cu soplimentele mele, cu mutra mea, cu toate mișmirile mele, că eu unu sunt iar al doilea n'a scos dobleacul până acum.

A început negustoru să se bălbăe. Se moșcodea să sporăvăe cum îi era portu, dar o nimerea așter. Da să fie oț, dar o lovea în pălărie. Se storcoșea pă cum că e dat și cu hrana în bani, dar intra în bețe... Pornea pe taifas Colintina cu haz de necaz, dar se proptea în ulucă taman ca Irimia.

Întâi am vrut să strig: la oase, șmechere cu buba'n nas, că aicilea nu jucăm uite popa, nu e popa. Dar numai decât m'am liniștit.

— Mă chiamă, a zis romănu, mă chiamă Sache Radocea!

Păi bun înțeles. Sache, nu Niță — pamblicarule! Căci la urma urmei nici nu era nevoie s'o spui. Lumea a văzut că nu poate să meargă cruda cu nesărata. Eu sunt sălcii și de post?

La bal-mascat merge: iei mesca lu Rotchild și dacă taci, nu știu nimenea că n'ai un pol în buzunar. Dar la teatru vorbești. Și eu mai știu cuvântu: orice pasăre pe limba ei pier.

Atuncilea de ce fotografia altuia? Numai la Moși se mai înglute păcăleala: ce e pe pânză este și înăuntru.

Dom'le Calburene, sparge clișeul fotografiei, că de rest garantez că nu te prezanți în persoana mea. Căci la urma urmei eu nici n'aș fi în stare să permit — cum face Sache a lu d. Kirîtescu — ca fi-miu să fie consomat de lăcuste între care, după aceea, să-l împac cu aceleași lăcuste.

Astea am vrut să ți le spun, mă băiatule, și te rog dă-le în „Veselia”.

Niță Pitpalac

Noi n'm fost la Teatrul Național de zece ani. Prin urmare n'am văzut nici piesa Lăcustele. Dacă d. Mușatescu ne va da o lojă spre a vedea pe ...Escu, ne vom duce. Aveam însă îndatoriri prea vechi față de marele nostru călător Niță Pitpalac și de aceea am publicat scrisoarea. În ce privește părerea noastră despre scrisoare, găsim că dacă era mai lungă, poate că nu strica: completa pagina și nu mai eram siliți să adăogăm și știrea următoare care, dacă pe cititori poate să-i întristeze, pe noi însă ne desființează ca scriitori de specialitate:

La Cameră, — aceasta e știrea — s'a stabilit, în urma propunerii d-lui președinte al Consiliului, ca discursurile să nu treacă de o oră.

... Ca și cum o cuvântare de o jumătate de oră n'ar putea să aibă aceleași efecte și pentru cititori ca și pentru noi care îi tratăm cu hilaroterapie.

*

Dar încă ceva: pe vremuri ca să găsești un om deștept, trebuia să-l cauți cu lumânarea. Astăzi sistemul lui Diogene nu se folosește numai pentru aflarea oamenilor deștepți. Astăzi, chiar spre a încasa impozite, se pornetșe cu lanterna. Este cazul receptorului Gheorghiu din județul Iași, care a aners în toiul nopții, din casă în casă, și cu lampa în mână, spre a strânge banii cu care să plătim pe d-na Botez sau pe d-na Ghelmegeanu.

Costache Glumici

Bărbierul îngâmfat

Poveste versificată (după piesa „Însir-te Mărgărite”).

Afost odată un bărbier
Și îngâmfat și pișicher,
Ce într'un oare care sat
Se pomenise om bogat
Și începuse-a deveni
Ursuz față de mușterii.

Ales când era de țărani
Pe lângă că le lua mulți bani,
Dar îi rădea, sărmani de ei,
De le lua trei rânduri de piei;
Servind cu un brici mai ales
Doar „crema”, bine înțeles.

Și asta ar fi, cum să zic,
Aproape lucru de nimic;
D'ai lua în răs, bătându-și joc
Că s'proști ca blana din cojoc,
Sunt neciopliți și bădărani
De și trăia între țărani.

II

Cu niște lemne pe samar
Și cu samarul pe măgar,
Trecu într'o seară un țaran
Pe la bărbierul grandoman

— Le vinzi?
— Le vând!
— Cu cât le dai?
— Cum numeri doi poli, cum le ai!

— Descărcă tot chiar și samarul,
Am cumpărat ce-a dus măgarul;
Alt' dată n'oață de vorbește,
Eu ți-am plătit negustorește,
Zise bărbierul, hai de'ndată,
De nu, mergem la judecată.

Săteanu n'ntelegând îndat'
In ce capcană a picat,
Dădu tot, iar a treia zi
Din nou pe la bărbier veni.
— Jupâne, cât ai cere azi
Pe doi prieteni să ne razi?

— Pentru că stărui să mă scoli,
La amândoi vă iau doi poli.
— Poftim și banii dintru'ntâi
Ne vrând dator să îți rămâi,
Zise țaranul și-acum hai
Perdăf negustoresc să-mi dai.

— Așa! celalt să-l fac frumos,
Săteanu însă radios
Că se răzbună de samar
Îi arată în spre măgar,
— El mi-e tovarășul și-acum
Fii bun să-l bărbierești în drum.

S'au dus și la judecător
Și dânsul îl găsi dator,
Ba chiar îl condamnă pe loc
Să radă blândul dobitoc,
Așa precum s'a învoit
Și chiar și prețul a primit.

Se și dusese vestea n sat
Cum că bărbierul îngâmfat,
Va rade n fața casei lui
Intreg capul măgarului.

Că tot săteanu l'a ertat
Însă câți poli i-a numărat.

Clupac

Peștenescu. — Te vreau toată!

E X T R A

Ector Simiu era un funcționar mic la banca Kan. De mic era ambițios și dorea să-și creeze o situație frumoasă. Lucru foarte normal când ești sărac și ai o nevastă frumoasă, tânără cochetă și foarte cheluitoare. Muncea cu multă râvnă, căutând să se distreze, dar avansarea nu sosea.

Intr'o zi când își deschise inima unui coleg bătrân, acesta îi răspunse zâmbind ironic:

— Nu e nevoie să te istovești muncind. Singurul mijloc să parvii aici e să ai o nevastă frumoasă și care să fie preitenă cu patronul.

Această relevare indignă la început pe Ector, pe urmă se convinse că ce spusese colegul său e adevărat. Deci trebuia ca Ector să aleagă: sau să lase pe nevastă-sa să fie amanta acestui satir, sau să vegeteze toată viața în situația asta mizerabilă. Durea o dilemă!

Ector se gândi câteva zile fără să poată lua o decizie. Îi repugna mai ales să vorbească soției sale de aceste lucruri. Ea era așa de curată, așa de cuminte, așa de „cinstită”. Numai gândul unui asemenea târg ar scandaliza-o, de sigur. Și chiar dacă ea ar accepta, numai din devotament conjugal, să-și sacrifice cinstea, el n'ar fi primit. Niciodată! Își iubea soția și voia să o păstreze numai pentru el. Nu va spune nimic soției sale. Va rămâne toată viața un biet funcționar inferior.

Intr'o seară, soția lui îi spuse:

— Astăzi am făcut cunoștință cu patronul tău, d-l Kan, un om foarte distins.

— Ah! răspunse Ector, pe care în-

doiala, neșazul, desgustul, îl strângeau de gât. Și... unde?

— La prietena mea Mia. Bărbatul ei e un client important al băncii.

El își privea soția cu ochi în care se citea recunoștința că rămăsese curată, dar și neșazul că ea nu profitase de această ocazie excepțională, ca să-l înșele și să-l servească fără ca el să știe!

Trecuse multă vreme de la această întâmplare, când Ector aflându-se pe culoarul care ducea la cabinetul directorului, se rezemă de zid ca să nu cadă, în vreme ce ușierul murmură:

— Încă una!

Femea care eșise din cabinetul directorului era soția lui! Simți o amețală la cap. Destinul voise! Nu va cere nici o explicație soției sale. Se va face că nu știe nimic. Conștiința îi era împăcată.

Va avea bani să-i facă toalete scumpei sale neveste. Ea care din nimic se îmbrăca ca o păpușă! Își șterse fruntea de sudoare și porni cu un pas mai sigur, cu pasul unui „șef” spre biroul său.

Ușierul îl opri și râzând îi strecură la ureche:

— Colegul d-tale din față, d-l Larim, e pus pe listă de avansare ca șef de secție.

— De ce? întrebă Ector mirat.

— De ce? N'ai văzut pe d-na care a eșit acum de la patron?

— Da, dar... ce legătură e cu Larim?

— Cum? Nu o cunoașteți? E amanta d-lui Larim de doi ani. A venit la patron să ceară o avansare „extra” pentru prietenul său!

Abdul și Biulbiul

— Proverb oriental —

Mustafa Mehmed Abdul
Plictisit de burlăcie,
Dornic de căsătorie
A luat-o pe Biulbiul.

Ce femeie! ce parfum!
Trup de șarpe, păr de aur
Gura nestimat tezaur
Astfel e Biulbiul-Hanum.

A adus-o acas' peșchēs
Dar când vru să-i dovedească
Dragostea lui voinicească,
Dădu turcul nostru greș.

Ca să-l întăreasc' un pic,
Cadâna decepționată,
L'a 'ndopat cu ciocolată,
Dar... nimic, nimic, nimic!

Și atunci — tristă poveste —
Adorabila Biulbiul
I-a pus coarne lui Abdul
Care a cam prins de veste.

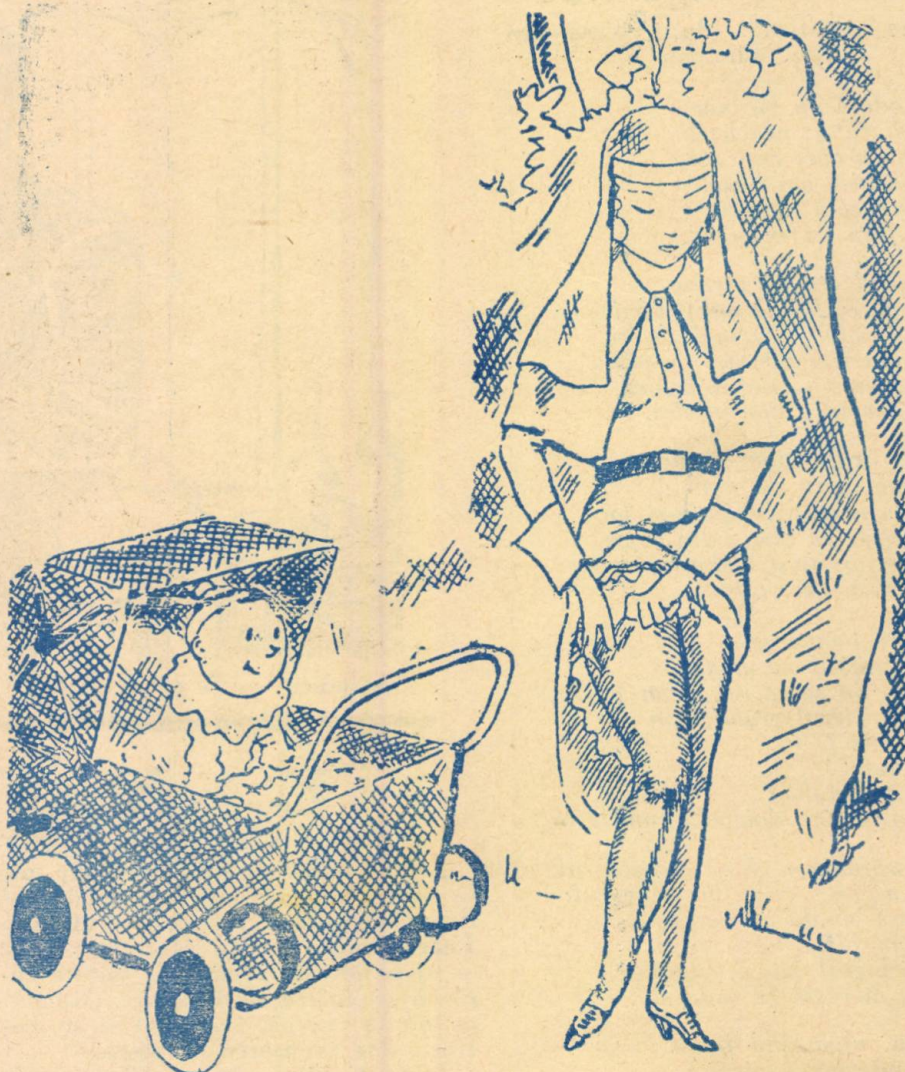
Și gelos cum e mongolul
S'o împuște-a vrut pe loc
Însă arma... n'a luat foc.

MORALA

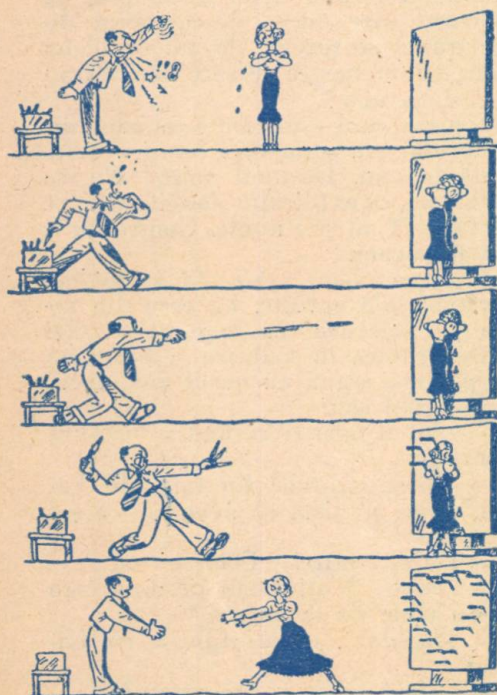
Cum e turcul și pistolul.

Urzică

PRECOCITATE

— Cred că o să mă înțeleg cu bona asta.

Aruncătorul de cuțite!

Țapul ispășitor

Cum pronumele său era George, toată lumea îi zicea Zizi. Era un nume frumos, dar asta nu-l împiedica să fie un copil nebunatic. Zizi era turbulent până la frenezie, furios până la lasitate, egoist până la desgust.

Nimic nu-l putea opri de la dorințele lui, dar cum vedea primele simptome ale furtunei familiare, tremura de frică și ca să scape de pedeapsă, se ruga de verișoara lui Paula să fie pedepsită în locul lui.

Paula, o blondă drăguță, adora pe răutăciosul său verișor, și ca să-l scape pe el arăta un devotament împins până la eroism.

Ea se acuza de toate crimele, lua asupra ei sfărâmarea vasului chinezesc, a statuelor, sgârierea zidurilor; și alte multe drăcii făcute de verișorul ei.

Biata fată, cu un surâs radios de martiră, se lăsa să fie închisă în camera neagră, copia de o sută de ori

verbul „sunt nebună”, sau mânca pâine cu apă, în vreme ce Zizi dejuna cu toate bunătățile și alerga prin grădina. Defectele lui Zizi și spiritul de sacrificiu al Paulei nu se micșorau cu timpul.

Zizi luase obiceiul să se ducă seara prin localuri și se înapoia târziu, cu capul greu, se lovea de mobile, cânta șansonete, injura.

— Aseară ai făcut atâta sgomot că n'am putut dormi, îi zicea tatăl său supărat.

— Eu tată? M'am culcat la nouă!

Și Paula, mințind cu abnegația, venea în ajutorul său:

— Să nu-l cerți unchiule, eu am fost cam enervată.

— Pentru o domnișoară nu e frumos să fii mai gălăgioasă ca un băiat. Îți fac complimentele mele.

Paula roșie, cerea scuze și arunca vărului ei priviri înamorate. Zizi considera pe Paula ca pe o mică sclavă

care nu-și făcea de cât datoria soăpându-l pe el de neplăceri. Uneori îi inspira de abia milă.

*

Acest tânăr răutăcios își aruncă ochii asupra unei domnișoare din vecinătate, anume Lucica Grandu, fiica unui magistrat rigid, care nu glumea cu morala și care creștea foarte sever pe Lucica. Dar amorul își bate joc de morală și de supravegherea paternă. Tinerii începură cu ochiade, surâsuri, scrisori. Mai târziu schimbă sărutări și găsiră mijlocul să se afle singuri.

Într-o seară împinse mai departe desmerdările și după o lună, domnișoara anunță pe Zizi că a constatat cu groază îngroșarea taliei și anume indispoziții.

— Ce o să facă tata când o afla! își zise Lucica îngrozită.

Zizi, cum era fricos de felul lui, gândindu-se la pedeapsa magistratului, recurse iar la blânda lui verișoară.

Aceasta simți că i se sfărâmă inima aflând că Zizi iubește o altă femeie. Fără să observe bietul obraz crispăt de durere al fetei, ticălosul o rugă:

— Ascultă Paulo, n'ai putea aranja lucrurile, spunând că tu ai făcut-o gravidă pe Lucica?...

Cronica parlamentară

Motiv de invalidare

„Onorată adunare,
„Motiv de invalidare
„Ar fi unul și 'ncă bun,
„Cer permisia să-l spun
(Adunarea încuviințează).

„Domnul Ics, ce vrea să vie
„Iarăș la deputăție,
„După ce-a mai fost odată
„Cum registrele arată,

„Foarte just e că culese
„Voturile ce-l alese
„Fără multă gălgăie,
„Furt și nici demagogie;

„Că e om cu suprafață
„Demn a da oricui povață;
„Însă având în vedere
„Că și alt ceva se cere,

„Ii cerem invalidarea, —
„Socotind că adunarea
„Va găsi că nu e fală
„De faci sau nu faci scofală;

„Însă ești de condamnat.
„După ce-ai fost deputat,
„Chiar dac' ai tăcut chitic
„Să nu... te-alegi cu nimic”.

p. conf. Timidu

— Nu pleca, dragă, o să fie gratis...
— N'ai putea să mi faci o reducere?

UNCHIUL JEAN

Duminica d-na și d. Tereanu se sculau foarte de dimineață. Asta din diverse motive, dintre cari principalul era că dela celebrarea căsătoriei lor trecuseră cincisprezece ani. Perechile unite de peste cincisprezece ani își trec mai puțin timp în pat decât menagiile recente.

Spre orele opt dimineața, d. și d-na Tereanu erau pe cale de a-și sorbi, în lipsă de altceva, cafeaua matinală, când soneria dela intrare făcu să răsună în vestibul, timbrul ei argintat.

— Zât! Cine dracu poate veni la astfel de ore, făcură simultan cei doi soți.

După asta începură să se consfătuiască căruia îi incumbă datoria să meargă să deschidă ușa, fiindcă Justina, bucătăreasa lor, nu se sculase încă; fiind eliberată n'avea motive de grabă matinală.

Neputând cădea de acord în atât de puțin timp și, dealtfel, agasați de

către recidiva soneriei, deschiseră ușa împreună.

Ei se găsiră în fața unui bărbat cu figura austeră și îmbrăcăminte demodată. Era unchiul Jean, dela Mizil.

— Iată-mă, spuse el simplu punând pe masa din sufragerie o veche și murdară valiză în formă de burduf, iar în brațele d-nei Tereanu o imensă umbrelă învechită de ani și soare.

Iată-mă, m'ai rugat atâta să vă vizitez la București încât am sfârșit să mă decid. Trenul a sosit în gara de Nord la 7 și 45 minute, vedeți deci că nu prea am pierdut timpul!

Doamna și domnul Tereanu îl invitară în adevăr pe unchiul Jean pentru câteva zile sub acoperișul lor, dar erau convinși că el nu va profita de invitație.

Întotdeauna când i se vorbea de București, unchiul Jean ridica brațele spre cer jurând pe toți sfinții că singura idee de a pătrunde într'un oraș atât de corupt îl îngrozește.

Primul care își domină turburarea, fu Tereanu, care spuse cu o minunată ipocrizie:

— Nici nu-ți poți închipui, unchiule dragă, imensa bucurie ce ne produce venirea d-tale, știind cât de mult dezgust îți inspiră Capitala noastră.

Unchiul răspunse modest:

— Teama ta, dragul meu, era nejustificată. Firește, șederea într'un oraș atât de desfrânat ca Bucureștii este, pentru tineret, plină de pericole, dar, la vârsta mea, sper că voi respinge victorios tendințele cari nu vor întârzia să mă asalteze.

— Ei bine! spuse după câteva minute d-na Tereanu, în timp ce unchiul Jean se spăla în camera alăturată, frumoasă belea pe cap! Trebuie să găsești un motiv pentru ca această fosilă să-și ia repede tălpășița!

— Voi încerca, răspunse Tereanu.

Imediat după masă, Tereanu luă pe unchiul Jean cu el, sub pretextul de a-i arăta Bucureștii. Seara, el reveni furios și obosit:

— Sunt zdrobit cu totul, spuse Tereanu, și asta fără folos! Pentru a-l dezgusta pe unchiul Jean de Capitală,

Sub pretextul că apartamentul lor nu poseda cameră de mosafiri, Tereanu conduse seara pe unchiul Jean în acest templu al dragostei pasagere.

— S'a aranjat! zise Tereanu, înapoiindu-se, către soția sa. Ori mă înșel ori unchiul Jean va fi atât de scandalizat de cele văzute și auzite în acel loc că, chiar dimineată, va lua trenul spre Mizil.

Dar Tereanu se înșela; în adevăr; nici a doua zi, nici zilele următoare, unchiul Jean nu manifestă deloc intenția de a părăsi Capitala.

El rămase până la expirarea celor două săptămâni mosafirul nepoților săi și nu plecă decât mâhnit și declarând că în curând va renoi vizita.

După plecarea unchiului Jean, Tereanu se duse la hotelul Zeus spre a regula cheltuelile șederei acestei excelente rudeni.

Portarul îi dădu nota următoare:

NOTA		
1 cameră a 100 lei, timp de		
14 zile	.	Lei 1400
Reparații	.	Lei 500
Total...		1900

am traversat de șase ori bulevardul prin mijlocul vehiculelor, i-am arătat afișele cele mai imorale, statuetele impudice, l'am dus prin cartierele rău famate. l'am expus avansurilor diverselor hetaire, și toate astea în van; el mi-a spus în cele din urmă că Bucureștii sunt un oraș încântător și va rămâne cu plăcere cincisprezece zile la noi!

— E prea mult, gemu d-na Tereanu. Soțul ei încercă s'o consoleze:

— Ascultă, spuse el, nu-i totul perdut, voi încerca altceva.

Ceeace voia să încerce el, era efectul produs asupra unchiului Jean a câtorva nopți petrecute la hotelul Zeus. Acest caravanserai, situat în apropierea casei lui Tereanu, se recomanda amatorilor prin alegerea particulară a clientelei.

Prin vestibul, pe scară, prin culoare, nu era decât un du-te vino febril de perechi în grabă formate și nerăbdătoare de a lega cunoștințe mai ample.

— Despre ce reparații este vorba? întrebă Tereanu uimit.

— Ah! am uitat să vă spun, răspunse patronul; închipuiți-vă că... Domnul... prietenul... în fine bătrânul pe care l'ați adus aci, ei bine! s'a amuzat să facă găuri, cu un burghiu, în peretele camerei pentru a vedea ce se petrece alături; atunci, nu-i așa, trebuie plătite toate aceste sticăciuni...

Aurului

Aur! Ce deriziune!
Dacă strălucirei tale
I-au ales drept domiciliu
Beciul Băncii Naționale.

A apărut „Gazeta Cofetarilor.”

Uite spiritul de breaslă
Cum e săvârșit minunea:
Cofetarii-au scos gazeta
Ca să-și verse-amărăciunea.

Epitaf pe formântul unui avar.

Putred de bogat în viață
Dar să dea pre-un ban nici gând!
Prima lui filantropie
A făcut-o decedând.

Au apărut romanele „Olga” și „Măine” în editura S. P. A.

Sărmanii scriitori! Ce jale!
Tratați ca niște animale
Dacă au ajuns a-i edita S. P. A.

Virgiliu Slăvescu

— Felicitările mele. Am auzit că te însori.

— Eu? Ai fost indus în eroare. Nici prin gând nu-mi trece

— Atunci încă odată felicitările mele.

— Dumnealui pretinde că l'ai mușcat de deget.

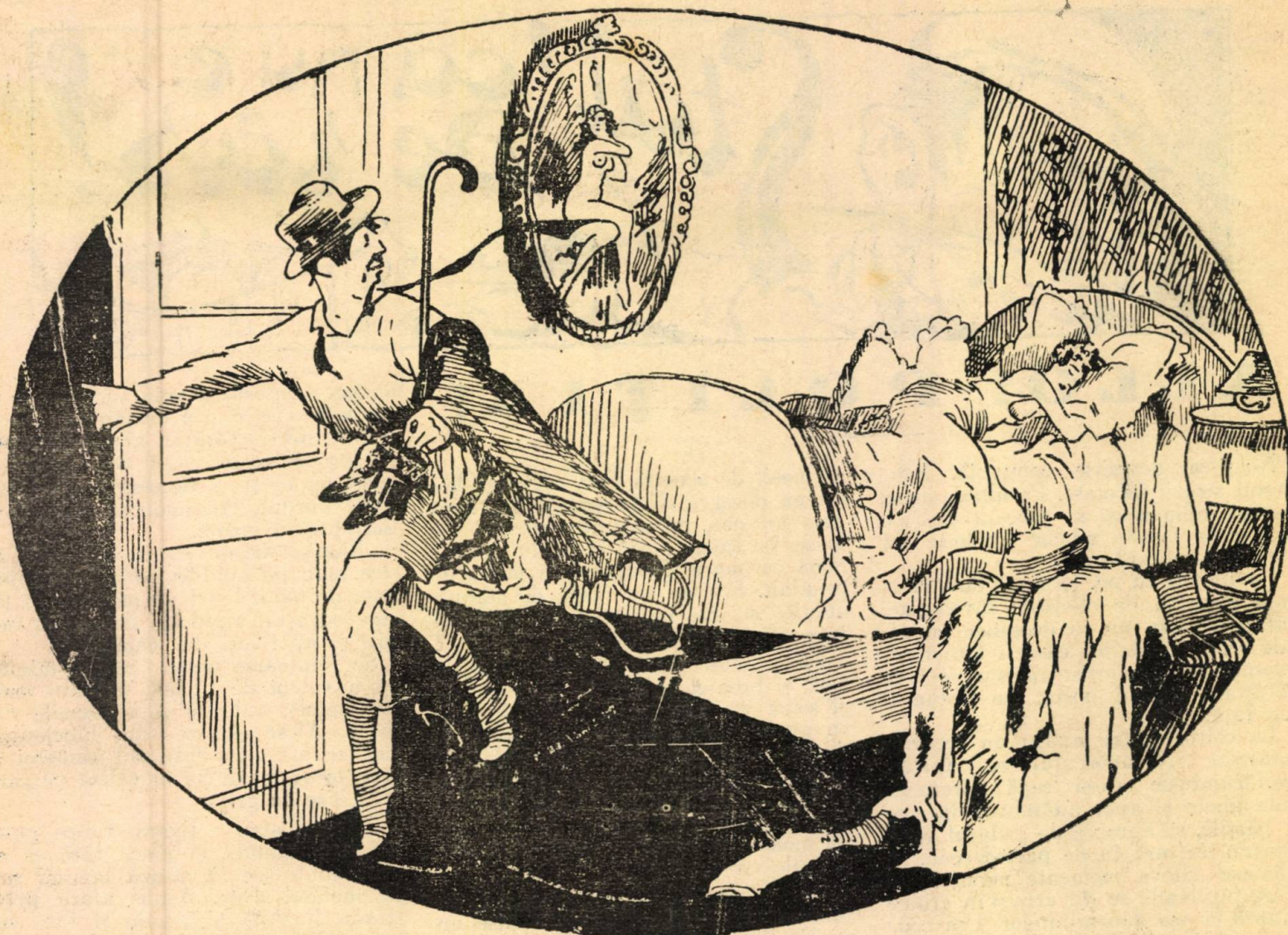
— Nu-i adevărat, d-le comisar. Eu sunt vegetarian.

— Am cunoscut pe primul d-vo. bărbat. Ce păcat că a murit atât de tânăr!

— Bărbatul meu actual este de aceeași părere.

— Napoleon a zis : In dragoste, victoria e în fugă !

Isemnările „VESELIEI”

CUM SE SCRIE...

Iată un afiş care se găseşte în vitrina unui mare cismar de pe strada Regală :

„Mare reducere la femei”

Deloc măgulitor pentru bucureştencele noastre.

— În volumul „Ocolul Lumei în 80 de zile”, la capitolul 36, se poate citi următoarea frază :

„...Şi când gentlemanul ajunsese la gară, nouă ceasuri fără zece sunau la toate orologiile din Londra”.

Trebuie să fie foarte gălăgioase pendulele din Londra.

— Un cititor amabil al „Veseli” ne comunică această frază găsită în romanul „Bătălia”, de Claude Farrere :

„O adevărată grădină japoneză, un pătrat minuscul, lung de zece metri şi lat de cincisprezece”.

Patratele în Japonia nu sunt oare patrate ?

Romain Roland, în „Jean Christophe”, scrie în tomul IX :

1°. La pagina 119 :

„În a doua jumătate a lunii Aprilie, Olivier avu un acces de gripă ; ea îl apuca din nou în fiecare iarnă aproape la aceeaşi dată...”

Autorul are, după cum se vede, concepţii originale despre date şi anotimpuri.

2° La pagina 187 :

„Ei se îmbrăţişară pe neaşteptate prin accese.”

Caraghioasă îmbrăţişare.

La această frumoasă serie, mai putem adăuga şi pe Henry Barbusse, care scrie în „Lumina” :

„În dimineaţa palidă de toamnă se iviră în marginea satului nişte grădini cari nu aveau nici o formă omenească...”

Iată o estetică de care nu am auzit până acum.

D-ra Erast. Per. a publicat într-o revistă literară o năvălă intitulată „Nestatornicie”, unde citim :

„Cu o lovitură magistrală de picior, răutăcioasa femeie aruncă pe Dinu în mijlocul străzii ca pe o balegă de cal ; apoi ea trânti uşa cu atâta putere, că acest colţ păduchios de casă fremătă de îngrijorare.”

Gestul nu-i prea elegant : să arunci pe cineva ca pe o balegă de cal !!!

Din ziarul „Cuvântul” cu data de 15 Dec. 1933 :

„Lucrătorul Adiaconesei, arestat în Tulcea ca autor bănuat al dansatoarei Nina Iordăchescu, a fost pus în libertate”.

Iarăş căutarea paternităţii !

Ionel Trif

ALLO! POLIȚIA!

Noaptea devenise completă. Sgomotul străzii încetase. Pe ulița pustie, lumina felinarelor se proiecta din loc în loc pe fațada vâlelor cochete din cartierul miliardarilor.

Pavilionul cu no. 28 era situat la egală distanță de clădirile învecinate. Înfațișarea sa nu se deosebea cu nimic de a celorlalte case și totuși era examinată cu o insistență suspectă de către un individ postat pe trotuarul din față.

La colțul străzii apărură un trecător întârziat. Necunoscutul se aplecă, prefăcându-se că-și leagă șireturile dela ghetă și apoi uitându-se în toate părțile, se apropie de grilajul vâlei. Dintr-o săritură fu de partea cealaltă. Rămase câteva momente nemișcat și apoi, tupilându-se din arbust în arbust ajunse la ușa dependințelor. Ușa cedă cu o pârâitură și necunoscutul pătrunse în casă. Scoase lampa de buzunar, o acoperi cu o batistă ca să atenueze violența razelor și o aprinse. Precedat de lumina discretă a lanternei, necunoscutul traversă un coridor și intră în salon. Aici examină cu atenție pendula ale cărei arătătoare erau imobilizate la orele 8 și 15.

— Minunat! exclamă necunoscutul. Fotoliile sunt acoperite, pendula oprită, iar pe mobilier a și început să se așeze praful. Proprietarii sunt plecați de cel puțin o săptămână.

Cu o îndemânare extraordinară începu să stingă toate bibelourile din salon și să desgolească cadrele de pânzele de preț. Le strânse pe toate într-o față de masă pe care o lăsă în mijlocul camerei și trecu în birou. Aici răufăcătorul scotoci toate sertarele dar nu găsi nimic de preț. Decepcionat se îndreptă spre o perdea de mătase din fund și o smuci cu putere. Din dosul perdelei apărură o casă mare de bani.

— Mașă! fi mirat eu, să mă înșel! murmură el cu satisfacție și scoțându-și uneltele din buzunare, se puse pe lucru. Safeul era extrem de solid și îi dădu mult de furcă. Câteva din daltele de oțel se frânseră cu un sgomot sec, dar stăruința spărgătorului fu în cele din urmă încoronată cu succes.

Obosit de această grea operație, hoțul nu observă că în spatele lui apăruse un nou personaj. Acesta rămase în cadrul ușii salonului și urmări cu mare interes toate mișcările celui alt. Era un om înalt, de statură athletică și era îmbrăcat într-un costum elegant de seară.

Fierăstrăul scrâșni pentru ultima oară și broasca safeului se desprinse și căzu pe covor. Spărgătorul trase cu putere ușa casei de bani care se deschise. La lumina palidă a lămpii de buzunar, conținutul ei fabulos, neverosimil îl ului. Rafturile erau pline de bancnote și bijuterii. Contemplă un moment spectacolul și apoi întinse mâinile cu aviditate.

Dar în acest moment, salonul fu inundat de lumină. Hoțul scoase un strigăt de stupeoare și se întoarse. Necunoscutul care-l urmărise toate mișcările, se afla acum în fața lui cu revolverul ridicat:

— Sus mâinile! Nici o mișcare!...

Spărgătorul rămase nemișcat și apoi ridică încet, codindu-se, mâinile în sus.

Noul venit, ținându-l mereu sub amenințarea revolverului, se apropie de birou și desprinse receptorul aparatului telefonic.

— Allo! Poliția... Aici d. Walter Brown... Cartierul Eldorado no. 28. S'a făcut o tentativă de spargere... Veniți imediat... Spărgătorul se află încă aici.

Răufăcătorul înțelese că e pierdut și încercă să bage mâna în buzunar, dar un glonte îi trecu șuerând pe lângă urechi și se înfipse în bibliotecă.

— De prisos! zise laconic d. Walter Brown. La cea mai mică mișcare ești un om mort.

Peste câteva minute o echipă de poliști pătrunse în apartament. Șeful poliției se prezintă d-lui Brown și îi ceru lămuriri.

— Mă pregăteam să plec, răspunse miliardarul. Am surprins pe acest individ tocmai în momentul când încerca să-mi spargă casa de bani. Voi

amâna călătoria și voi veni mâine la comisariat să dau o declarație.

Poliștii dresară în grabă convenitul proces verbal și se restraseră ducând cu ei pe nenorocosul spărgător legat burduf. Automobilul poliției se îndreptă în goană.

Rămas singur, d. Brown fără să stea mult pe gânduri, se îndreptă spre casa de bani. Privi un moment în tăcere bogățiile rânduite frumos în rafturi și apoi ieși din cameră.

Se reintoarse peste câteva minute cu o valiză de piele. Strânse toate bancnotele, valorile și bijuteriile din safeu. Alese câteva din bibelourile care se aflau în mijlocul camerei și puse totul deavalma în valiză pe care o închise cu grijă.

Aprinse apoi o țigară, ridică gulerul pardesiului și plecă fără să se mai gândească să stingă lumina sau să închidă ușa. Ajuns afară privi strada liniștită și pustie și făcu un semn. Din umbra unei vile învecinate se desprinse fără sgomot o mașină de curse. Automobilul se opri în fața pavilionului cu no. 28. D. Brown aruncă valiza în lada dela spațele vehiculului și luă loc lângă șofeur.

Peste câteva minute, automobilul pieri ca o nălucă în noapte.

D. Walter Brown, cel adevărat, care se afla în vîilegiatură la Ostende, a aflat din jurnale și tocmai peste o săptămână, că a fost victima unei îndrăznețe spargerii. Dar ceea ce l'a mirat mai mult pe miliardar a fost faptul semnalat de ziare că hoțul ar fi fost prins și dat pe mâna poliției de însuși prăgubașul care a dat cu această ocazie dovadă de un admirabil sânge rece.

Henri Picard

PRIETENA. — Dacă nu-mi cumperi o maşină, o să-ţi zic tată în faţa tuturor.

Carnavalescă

Spusă la un bal al presei de artistul I. Anastasiad, dela T. Național

Sunt printre dumneavoastră
Măști foarte reușite
Așa precum se 'ntâmplă
La fiecare bal.
Românului odată
Pe an i se permite
Să-și schimbe 'nfățișarea
Că de-aia-i carnaval.
Ii e permis să 'mbrace
Mantia de mătase
Sau zdreanța multiformă
Așa precum a vrut
Să 'nșele ambianța
Cu vorbe mincinoase
Cu poze prefăcute
Și haine de 'mprumut.
Săracul îndeobște
Pe toți ar vrea să-i vadă
Chiar dacă se 'ntâmplă
Să fie funcționar
Cu leafă minusculă
Și-a tras mîța de coadă.
El afectează țănoș
Poze de milionar.
Bogatul dimpotrivă,
Sătut de haina bună
Pe care-a erborat-o
Romanțios cultiva
Fatidica minciună
In travesti sinistru
De hoț sau de apaș.
Timidul vrea să fie
Și el cuceritor
Și-atîrnă 'n șold o spadă
Și e conchistador.
Pierrot e arivistul
Care incidental
Simte și el nevoia
De-a fi sentimental,
Așa e carnavalul:
Bărbosul este spân
Bătrânul este tânăr
Iar tânărul bătrân.
Nesocotiți-mi, dacă
Postiți, apertismentul
Dar vă expuneți astfel
Să fiți în tot momentul
Deceționați de-această
Proteică paradă
Căci suntem — dragă Doamne —
In plină mascaradă.
De pildă, toată seara
Fără pic de hodină
Pisezi o masculiță
— Să-i zicem: colombină —
Și tocmai dimineata
Aprins, ieșit din minți
O rogi să-și scoată masca
Și vezi că... n'are dinți!
Mai riști să ți se 'ntâmple
— C'asa e uneori —
Să faci o cunoștință
Cu care... te însori.
Mai riști să strângi în brațe
O nostimă marchiză
Înaltă, languroasă
Și apoi — ce surpriză! —
Când vrei să știi în fine
Pe cine ai curtat
Faci constatarea crudă
Că dama e... bărbat!

Sau dacă dimpotrivă
Ești fată cu structură
Și vii la bal cu gândul
Să ai o aventură
C'un tânăr ca Novarro
Sportiv și fără frică
Constați că e la urmă,
Așa cum e Paolică.
Și iarăși se 'ntâmplă
Să-ți placă-un cavaler
Cu spadă și cu capă
Și afli că-i bărbier.

Voi toți acei de față:
Apași după Smârdan,
Baroni din Belvedere,
Marchizi din Popa-Nan,
Voi purtători de spadă
Din câmpul Veseliei
Pierrot și Colombine,
Prințese din Chindiei,
Voi Arlechini sarcastici
Cadeți și muschetari
Din Grant, din Colentina
Obor și Clopotari,
Voi paji și balerine
Contese și curteni
Din groapa lui Ouatu
Șelari și Mavrogheni
Paiate, odalisce
Călugări franciscani,
Patricieni, bacante
Din Viting și Lipsani,
Toreadori, cadăne
Și feți-frumoși din Tei
Piei roșii, tiroleze
Satiri din Fefelei
Nimfe și pan-silboștri
Din Bucureștii-Noi
Și trubaduri clorotici
Din Vasilescu Doi,
Petreceți, aveți dreptul,
Dar Domnul vă ferească
Să neglijați, prieteni,
De-a vă uita sub mască!

Acesta este sfatul
Pe care 'n camarad
Vi-l dă cu simpatie
Ion Anastasiad.

p. conf. Virgiliu Slăvescu

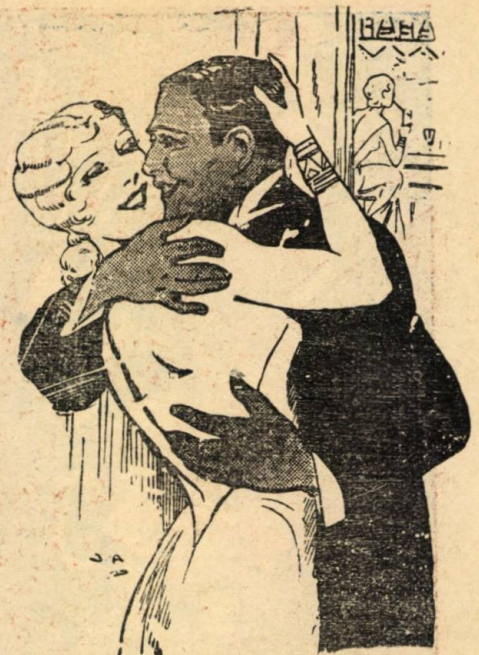
Epigramă

D-lui C. Cosco
a cărui „Doamna e geloasă”
a ajuns la a 7-a mie.

Dacă doamna e geloasă
De îți vine s'o omori,
Cum se face că găsit-a
Șapte mii de amatori?*)

V. S.

*) Se vede treaba că e frumoasă și
cu lipici.

— Nu-ți mai aduci aminte de mine
Claro? Acum doi ani...

— Poate... îmi ziceam adineauri:
iată o figură care îmi e cunoscută!

— Toto, ești un copil nemilos. De
ce smulgi aripile fluturului?

— Il fac să treacă din aviație în
infanterie.

*

— Ai fost surprins întinzând mâna.
Nu știi că cerșetoria este oprită de
lege?

— Nu cerșeam d-le judecător. Vro-
iam să văd dacă plouă.

*

— Mă dor dinții îngrozitor!
— Faci rău că nu te duci la dentist.
Vei rămâne fără nici un dinte în gură
și atunci ai să-ți muști mâinile.

*

— D-le doctor, mă doare genunchiul
piciorului.

— Asta e un pleonasm.

— Aoleu! E grozavă boala asta?

*

Judecătorul. — Dece spui că nu ai
decât o rudă îndepărtată? Suntem in-
formați că mai ai un frate.

Acuzatul. — Păi da, d-le judecător,
dar e în America.

*

— Iubitul meu, când ne vom căsă-
tori, voi împărți cu tine toate grijile
tale.

— N'am nici griji și nici necazuri,
îngerul meu.

— Fii liniștit... Când ne vom căsă-
ri vei avea destule.

Galeria marilor bufoni

Istvan

O fire domoală, dar gata ori când de posne, a fost bufonul Istvan al regelui Vladislav al Poloniei.

La 1444, când Vladislav își contopi trupele sale cu ale lui Mateiu Corvin de Huniade pentru a porni ofensiva contra turcilor, întrebă pe bufon:

— „Ei Istvan, acum când pornesc la bătaie, tu ai să mă însoțești?”

— „In ce calitate?”

— „In calitate de general al meu!”

— „Da, dar nu uitați că generalii stau la coadă și numai regii în cap.”

— „Ascultă Istvane, tu ești un om cult și ai dori să-ți dau o funcțiune onorabilă în stat.”

— „Acuma?”

— „Nu după ce vei lua parte cu mine la bătaie. Dar spune-mi, ce ai dori să te fac?”

— „Vistiernicul Pocuției.”

— „De ce?”

— „Numai așa mă pot îmbogăți în două zile!”

Pornind la bătaie, Vladislav întâlni oștile turcești în preajma orașului Varna, puse sub comanda Sultanului Murad. Bătălia începând, regele Poloniei făcu imprudența să se arunce singur în toiul luptei, asupra Sultanului voind să-l omoare cu mâna lui, dar poticnindu-se calul, căzu, tăiat de iataganul unui musulman.

— „Bine că nu fusei eu regele Poloniei” — zise Istvan — „că mă duceam dracului de pomană.”

Apoi după un timp.

— „Adio planuri de vistiernic. Acum o să mă umplu de sărăcie.”

Klaus

Klaus a fost la curtea principelui elector Frederic al Saxoniei.

Despre el cineva a spus:

„Klaus a fost de o îndrăzenală nemai pomenită. Poate nici unul dintre toți bufonii omenirii nu a fost înzestrat ca el cu darul cutezanței.”

Când principelui i se contestă posesia unora din provinciile sale, acesta inclinat să cedeze, întrebă de haz pe bufonul său:

— „Ce mă sfătuiești să fac?”

Klaus ceru să-i dea haina de gală cea mai bună și apoi îi va răspunde.

Bufonul se întoarse peste puțin timp cu o jumătate de haină peste costumul lui de bufon.

O tăiase în două.

Mâniat, Frederic voi să ordone să i se dea bufonului o bătaie soră cu moartea, dar stăpânindu-se îl întrebă:

— „Ce înseamnă aceasta?”

Și Klaus răspunde:

— „Uite așa ți-ar sta ție dacă ți-ai împărți țara în două.”

Dopy

În audiență la Rudolf al II-lea fuseseră chemați doi generali vestiți ai săi, cărora împăratul urma să le încredințeze conducerea aceleiași departament militar.

— „Sire, întrerupse Dopy.

— „Ce este?”

— „O părere! Două căpetenii cu aceeași putere, rar lucrează bine.”

— „Adică?”

— „Adică acești doi vor face unul un O, celălalt alt O și amândouă împreunate le pui pune pe o ușă mică, ca abia să nu-ți servească la nimic.”

Karl August

De o cultură relativă, pasionat după pictură și... amor, a fost bufonul Karl August al principelui elector Frederic II.

— „Karl, îi zise într-o zi Frederich, arătându-i pe fiul său, Ducele Cristoph. — ce gândești că ar fi bine să fac ca fiul meu să poată ajunge pe treapta cea mai înaltă a onoarei?”

— „Să nu-l oprești la mijloc.”

— „Ași voi ca el să fie asul operei de artă cea mai înaltă, și nu știu care este această operă de artă înaltă?”

— „Este virtutea sufletelor tari.”

— „Nu am nemerit-o bine nici cu asta!”

— „Ascultă Sire! Știi ce? Fă-l plugar!”

— „Așa ceva este cu totul exclus.”

— „Ba este nespuse de bine!”

— „De ce?”

— „Este mai bine un plugar în picioare de cât un principe în genunchi.”

Într-o după amiază Karl spusese principelui:

— „Sire, sunteți cel mai bun om.”

Glumind Frederich constată:

— „De ce îți place să spui minciuni?”

— „Pentru că adevărul este nespuse de zdrobitor.”

Trad. de Marghit

SĂLBATECA

— Ce amintire ai vrea să ai dela un bărbat alb ca mine?
— Un cec în alb.

Postul Paștelui

E postul ce'l simpatizez mai mult
Și care 'n adevăr își are rost,
Cât de plăcut e șapte săptămâni
Să te hrănești mereu numai cu post.

O fasolică cu mult zarzavat,
O linte, să tot stai și să mănânci;
O mazăre bătută și ulei
Îi tragi, până rămâi curat pe brânci.

Te simți ușor și ești bine dispus,
O altă viață retrăind acum,
Scârbit parcă de hoit cotidian
Și șuncărie cu miros de fum.

E sănătos ori-cum ai vrea să'l iei
Și preferabil, chiar mai lung de-ar fi,
Eu unul vă spun sincer: îl aprob.
Dar din păcate... eu nu pot posti!

Iorgu

— Te-ai lăsat de vechea meserie de
înghițitor de săbii?

— Da. Îmi tăia pofta de mâncare.

— Doctorul spune că bărbatul meu
are hidropizie.

— Asta însemnează că are apă în
corp.

— Ce să-i fac dacă nu vrea să mă
asculte! Întotdeauna i-am spus să nu
iasă afară din casă fără umbrelă.

— Avocatul tău nu a avut câștig de
cauză?

— Nu. Procesul însă, a fost pentru
el o cauză de câștig.

— Eu nu iau în serviciul meu decât
oameni căsătoriți.

— De ce?

— Pentru că nu se grăbesc nici o
dată să se întoarcă acasă.

— Am auzit că nevastă-ta a fugit
de acasă.

— Da.

— Ei, lasă nu mai fii așa trist!

— Cum să nu fiu, dacă s'a reîntors
azi de dimineață.

— Caut un casier.

— Par'că aveai unul.

— Tocmai. Pe el îl caut.

„SPIRIT OF CANADA”

Plecat din Quebec spre București
pe bordul avionului „Spirit of Cana-
da”, Jim Taif plutea deasupra Hali-
faxului.

El era foarte curajos. Totuși în mo-
mentul decolării, nu-și putu reține un
fior. Dar sfârșitul regulat al moto-
rului îl liniști. Nu trebuia oare să-și
dovedească curajul față de Miss Bar-
bara Harlow, al cărei logodnic era de
curând?

— Dear Jim! Merg și eu! îl im-
plorase ea.

Dar Jim refuză. El știa că această
absență eroică va stimula tandrețea
Barbarei. Dragostea e un stimulent
complex. Câștigă mai mult când e
contrariată decât când e satisfăcută.
Totuși, acest raționament nu era des-
tul de puternic pentru a depărta de
aviator imaginea răpitoare a unui
chip trist cu doi ochi albaștri umeziți
de lacrimi.

În carlingă, era fixată o fotografie
recentă a Barbarei, neglijent lungită.

aproape goală, cum sunt astăzi feme-
ile de lume, la umbra unui parasol
pe nisipul fierbinte al unei plaje din
Florida.

Și pământul dispăru...

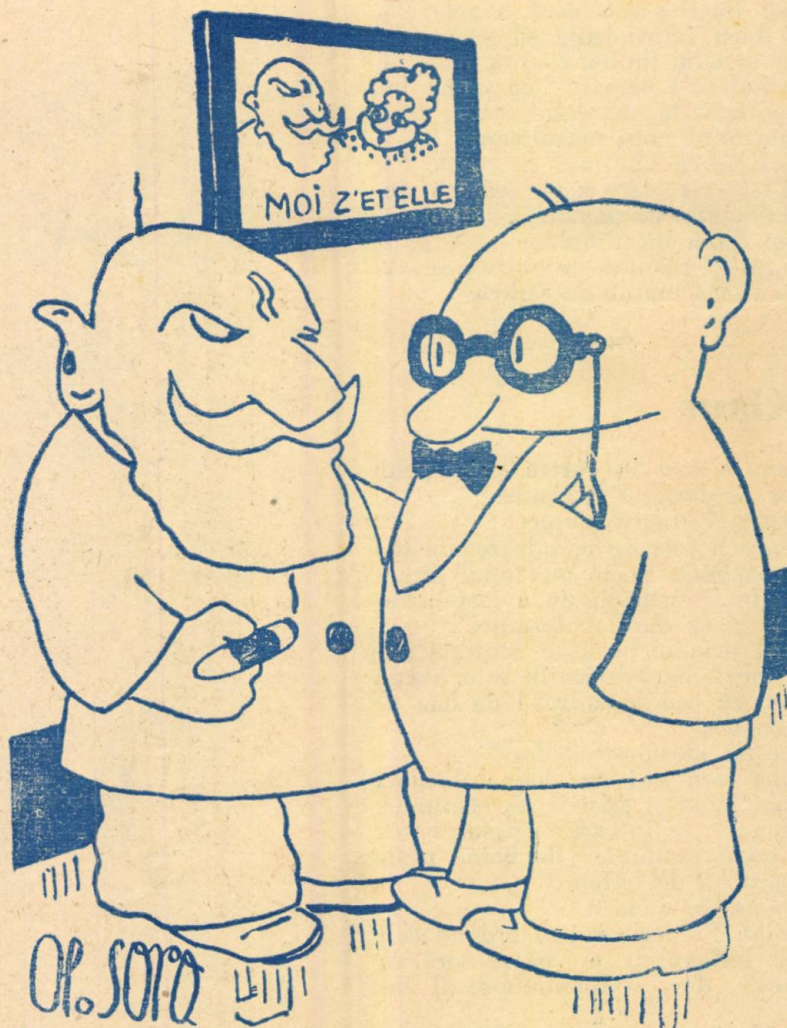
Cu toate astea mii de ochiane ur-
măreau zborul avionului „Spirit of
Canada”, care scânteia în soare
ca o rândunică de argint. Aceste
ochiane erau îndreptate spre spa-
tele aparatului. Cei ce se serveau de
ele erau nu niște nenorociți de muri-
tori, ci un întreg grup de serafimi, he-
rui și arhangheli ai Raiului.

Deodată îngerul Rafail dădu un
strigăt:

— Păzea! Un suflet urcă spre noi!

Un albatros, gelos pe „Spirit of Ca-
nada” se repezi cu furie spre rezer-
vorul de benzină și, cu o lovitură gro-
zavă de cioc, îl sparse.

Jim, care avu exact timpul de a
sări din avionul destinat peirei, cobo-
ra prin spațiu, suspendat de o enormă
parașută. El căzu pe bordul unui vas

— De ce ești trist?

— Prietena mea se mărită...

— Și de asta îți faci inimă rea?

— Da... pentru-că... eu sunt bărbatul...

de pescari ce se îndrepta spre Terra-Nova.

Odată primit pe vas, el privi spre avionul abandonat. Stupoare! „Spirit of Canada”, redresat și pilotat în chip magistral, viră și se îndreptă rapid spre America!

Jim și tot echipajul vasului de pescamii crezură într-o minune și, cum era într-o Duminică, întonară o rugăciune. Se produsese într-adevăr o minune.

De sus din cer, îngerul Rafail, văzându-l pe Jim, pierdut, hotărî să se reîncarneze sub trăsăturile tânărului aviator.

„Iată o ocazie unică spre a putea cuceri gradul de arhanghel!” Jim va rămâne cu pescarii din Terra-Nova câteva luni. Va trebui s'o caute pe logodnica lui, pentru a o liniști. Cu această ocazie voi încerca să evanghezizez puțin și pe frivolele bucureștence, își spuse el.

Și Rafail se îndreptă spre avionul ce era gata să se prăbușească. Desfăcându-și aripile pentru a ușura de greutate mașina zburătoare, Rafail se atașă de rezervorul aparatului cu o bandă lungă de hârtie gumată, de proveniență cerească. Apoi se așeză calm la comandă. Abia avu timpul să se familiarizeze cu imaginea fotografică a viitoarei sale tovarășe pământene că „Spirit of Canada” bătând sub impulsia cerească toate recordurile de viteză, era semnalat de către stațiunea de radio din Halifax.

La Quebec, mulțimea nerăbdătoare se îndrepta în valuri uriașe spre aeroport. Noul Jim, la coborârea din carlingă, fu aclamat tot așa de frenetic ca și când ar fi realizat raidul „Canada-România și retur” fără escală.

— Voi decola peste o oră, spuse el. Am avut o pană.

Apoi rugă să fie chemată la aeroport Miss Barbara.

— Jim! Scumpul meu Jim! exclamă ea îndată ce veni. Cât ești de gentil că m'ai chemat.

Și Barbara îl sărută pe gură, într-un elan care surprinse puțin pe înger, fiindcă el nu fusese, grație filmelor americane, familiarizat cu asemenea expansiuni.

— Să pornim imediat, reluă Barbara.

Și avionul decolă, tot atât de ușor ca și când ar fi fost pilotat de Lindberg personal.

Pentru Barbara, drumul părea scurt. Ea gusta atâta plăcere că se găsea pentru prima dată, atâtea ceasuri, în tovărășia scumpului ei Jim!

La două sute de mii de coastele Britaniei, aparatul începu să oscileze. Un vânt violent își bătea joc de forța motorului. Jim se temu de o aterizare forțată. Trebuia să fie cu orice chip în seara aceea la București.

— Să nu-ți fie frică, darling, vei vedea imediat ce este.

Lăsând-o pe Barbara la masă, el se cățăra pe aripa avionului. În fața vântului, invizibil pentru Barbara, Rafail îi dezbrăcă vesta de piele. Aripile se desfăcură rapid. Dintr-o

smucitură nervoasă Jim lăsă prin spațiul avionul, tot mai iute, mai iute. Când reveni lângă Barbara, ea îl primi cu un tándru: „love you, my Jim!” În fine proec-toarele aeroportului Băneasa începură să mângâie avionul „Spirit of Canada” care plana ușor deasupra Bucureștilor învăluți într-o ceață trandafirie.

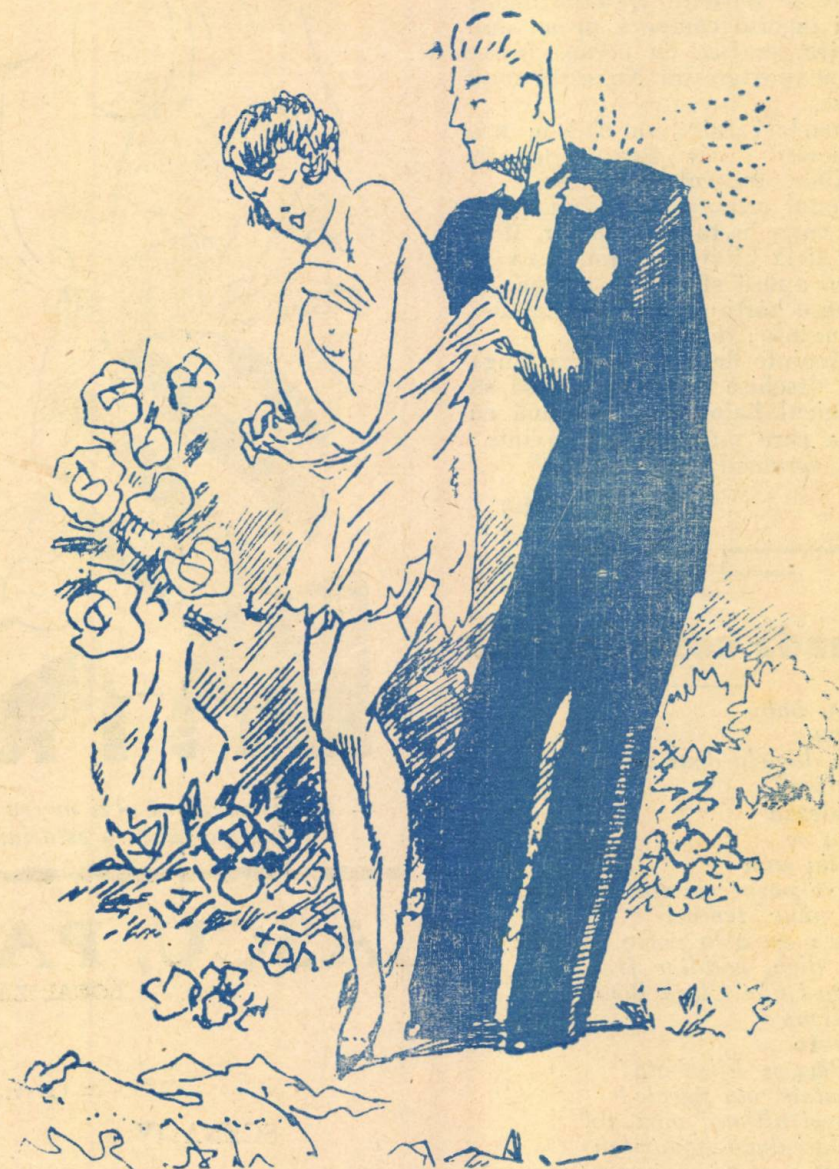
— Bucureștii! Bucureștii! exclamă veselă Barbara.

Două minute după aceea, avionul aterisă în apropierea hangarelor soc. „Air France”.

tului, Miss Barbara și Jim goliră a patra cupă de Extra-dry.

Tânăra americană și tovarășul ei fură sărbătoriți într'un chip minunat. Dela aeroport se îndreptă spre „Rătaru”. Prezența lor în local se răspândi cu iușeala fulgerului. Toasturile se succedau copios udute de cupe de șampanie. În zori, un auto rapid duse pe Barbara și Jim spre hotelul unde aveau rezervat un apartament.

Dar atât de mare fusese entuziasmul Bucureștenilor că încăperile, deși vaste, erau arhipline de flori, bomboane, pălării, blănuri, bijuterii, par-

...O dezbrăcă cu blândețe...

— Bravo! Ura! Ura! Trăiască Miss Barbara Harlow și Jim Taif! urla publicul entuziasmat.

Medicul aeroportului întinse o cupă de șampanie Barbarei:

— Beți, miss... Trebuie!... Din ordinul Aviației!

A doua cupă fu oferită de către reprezentantul guvernului român.

Barbara o sorbi fără ezitare. Apoi reprezentantul Canadei înaintă spre fericirii săi compatrioți și le oferă o a treia cupă. În fine, în biroul aeropor-

fumuri, vinuri fine și alte diverse cadouri.

— Sunt obosită, Jim, și vreau să mă culc. Deschide puțin fereastra... Mi-e cald!

Jim, care păstrase un rest de blândețe cerească, se supuse. Apoi el dezbrăcă pe Barbara cu blândețe, lent, admirând pe Dumnezeu în făptura ei, înduioșat de curba șoldurilor, de culoarea tandră a sânilor virgină, de către pulpele svelte ca cîinii grădini-lor paradisiace, asemănătoare cu două

tulpine în vârful cărora nu îmbobocesc decât o singură floare strălucitoare de aur.

— Mi-e frig, zise brusc, Barbara. Inchide fereastra și acoperă-mă, Jim. El închise fereastra, apoi se culcă alături de ea.

— Oh! Cât e de cald! Jim...

Trecuseră multe ceasuri. Ei se deșteptară într'un pat turburat de către o voluptoasă dezordine.

În penumbra senzațiilor încă vii, îngerul păru că aude arpeggiile harpelor sfântului Mihai. Dar nu era decât propriul său nume, murmurat la ureche de către Barbara recunoscătoare.

Atunci îngerul compară prompt anii de fericire serafică cu aceea fusese această noapte terestră. Nu ezită mult să opteze.

Trompetele cerului nu dădeau mai multă glorie decât haut-parleur-ile Bucureștilor. Îngerul se decise.

În tavanul camerei oscila un balon roșu, pe care, în turburarea lor, îl aduseseră dela „Rătaru”. Jim urcă pe un scaun, apucă sfoara ce atârna. El legă de ea o hârtie pe care smângălise câteva cuvinte: *demisia*.

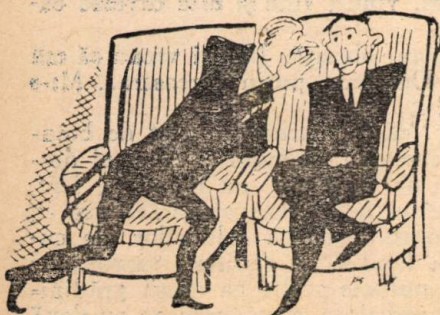
Apoi, înainte de a se reculca lângă Barbara, deschise fereastra și lăsă să zboare micul balon roșu împreună cu scrisoarea care purta aceste cuvinte: „paradis, serviciul personalului”.

Trad. de Itr

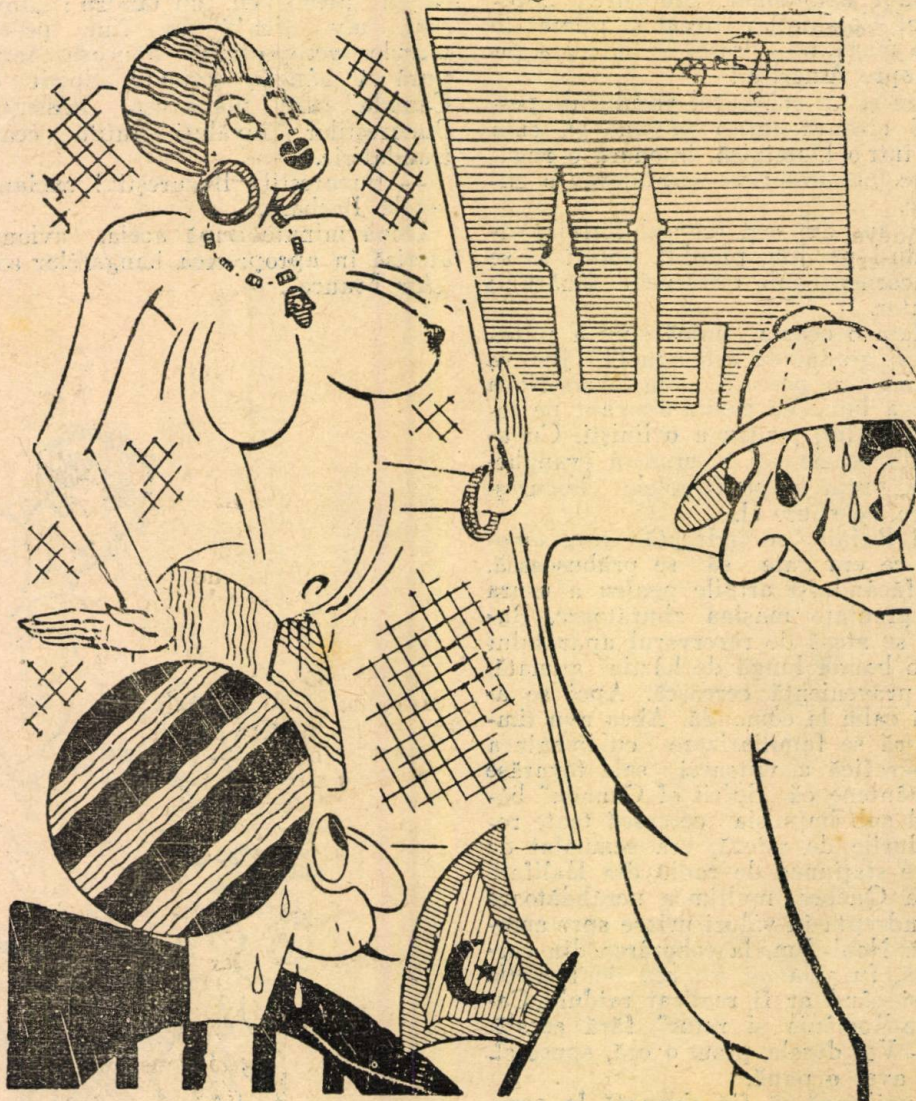
Serenadă cosmopolită

*I love you baby
I love you
Din toate damele doar tu
Ai sex-appeal
Ai morbidezza
Ai nu știu ce
Ești nu știu cum
Când te-am văzut am stat în drum
Extaziat, năuc, tembel
Comme le veau à la porte nouvelle.
Ich liebe dich, gnädige frau
Ca tine nu-i nici Clara Bow
Nici Marilena
Și nici Greta
Și nici Bergen Elisabeta!
Pentru matale, ma parole!
Mi-ai da și ultimul meu pol
Și zău, m'ai duce momentan
Ou le muet a m né sa jument..*

V. Zlatta

LA ECUATOR

— Te distrează să vezi mereu cum se mișcă pânțele și pieptul?
— Nu, dar pe căldura asta îmi face vânt.

LASCU, PASCU & Comp.

— LOCALIZARE INTR'UN ACT —

de VIRGILIU SLĂVESCU

— Urmare și sfârșit —

SCENA IV

Lascu, (intrând). — Te-a dat afară?

Pascu. — Mă întreb și eu... Sunt un martir... un martir al nedreptăților superiorilor. Acum mă pot alege și deputat. (Se aude soneria).

Lascu. — A sunat d. director. Mă duc. (Iese).

Pascu. — Te rog, nu te jena. (Imediat după ieșirea lui Lascu se aude soneria telefonului. Pascu duce agale receptorul la ureche). Allo!... Tu ești Ghiță?... Ce?... Ministrul vine să inspecteze birourile?... Bine... mulțumesc pentru comunicare... (Intră Lascu).

Lascu. — D. director a dat ordin să

nu primim pe nimeni, are de lucru și nu vrea să fie deranjat.

Pascu. — Las'pe mine. Asta vine tocmai la timp. Îi voi face una să mă ție minte.

Lascu. — Ești nebun.

Pascu, categoric. — Am zis.

Lascu. — Prefer să plec.

Pascu. — Fă ce vrei! (Lascu iese. Pascu desfășoară un jurnal și se adâncește în citirea lui. După o scurtă pauză, ușa din fund se deschide și apare ministrul: aspect impozant, mustață căruntă, rozetă la butonieră).

SCENA V

Ministrul, bătând în masă. — Hei, amice.

Pascu, (ridicând indiferent capul). — Bună ziua. (Continuă să citească).

Ministrul. — Lasă domnule ziarul și ridică-te odată. Chiamă pe directorul personalului.

Pascu, (ridicându-se). — Imposibil.

Ministrul. — Cum ai spus?

Pascu. — D. director nu primește pe nimeni.

Ministrul. — Haide, haide... lasă mofturile. Se vede că nu mă cunoști!

Pascu. — Ba par'că te-ai cunoaște de undeva. (Îl privește atent). Nu ești d-ta ușierul dela serviciul văduvelor?

Ministrul, (vexat). — Eu sunt ministrul, domnule. Ai înțeles?

Pascu, (liniștit). — Am înțeles.

Ministrul. — Atunci anunță pe directorul d-tale...

Pascu. — V'am mai spus odată că nu se poate.

Ministrul. — Ne mai auzit!

Pascu. — Nu stăruieți vă rog.

Ministrul. — Așa dar refuzi?

Pascu. — Imi fac datoria. Mi s'a dat consemnul să nu primesc pe nimeni.

Ministrul. — Nu există consemn pentru mine.

Pascu. — D. director n'a exceptat pe nimeni. Mi-a spus: „Nu vreau să fiu plictisit de toți idioții”

Ministrul. — E prea mult! (Se îndreaptă spre cabinetul directorial, dar Pascu se strecoară între el și ușa și îl amenință cu condeiul ca și cu o baionetă).

Pascu. — Inapoi că... trag!

Ministrul. — Asta e nebun furios! (Ușa se deschide, directorul, atras de sgomot, își face apariția).

SCENA VI

Directorul. — Ce este? Ce s'a întâmplat?... O! Excelență!

Ministrul. — Ia spune-mi directoare, asta e beat ori nebun?

Directorul. — Înțeleg... S'a purtat necuviincios... Așa este?

Ministrul. — Nu vrea să mă lase să intru la d-ta... M'a amenințat!

Directorul, (isbucnind). — Acest domn e un om primejdios, un element de dezordine. Trebuie să-l dăm afară.

Ministrul. — Văd... Cum ai spus că-l chiamă?

Pascu, (prezentându-se). — Pascu... Ilarie Pascu, nepotul lui Haralambie Dâmbulescu, deputat de Ialomița și vice-președinte al Camerii.

Ministrul. — E adevărat? E nepotul lui Dâmbulescu?

Directorul. — Da... dar aceasta nu trebuie să ne împiedice... Acest domn joacă aici un rol nefast... Tot timpul nu încetează de a atăta la revoltă întreg personalul și cum, din păcate, are asupra funcționarilor o influență covârșitoare...

Ministrul. — Covârșitoare, ai spus? Și de unde, mă rog, această influență covârșitoare?

Directorul. — Acest domn e, din nenorocire, președintele sindicatului funcționarilor.

Băiețelul cel mic cu inima miloasă.

Ministrul. — Președintele sindicatului?

Directorul. — Da. Un motiv mai mult ca să-l dăm afară.

Ministrul, (cu răceală). — Găsești?

Directorul. — D-lui e semnatarul protestului acela stupid...

Ministrul. — Impotriva d-tale?... Observ domnule director că privești unele chestiuni prin prizma unor considerații prea strâmte și prea personale... În calitate de ministru și de membru al guvernului sunt nevoit să am asupra acestor lucruri vederi mai largi...

Directorul. — Dar...

Ministrul. — Mai obiective... Să facem abstracție de d. Pascu. În aceste vremuri tulburi, guvernul are datoria să facă oficiul de împăciuitoare. Datoria noastră, domnule director, este să înfăptuim buna înțelegere, armonia dintre lucrători și patroni, dintre șefi și funcționarii lor... D-ta vrei să-mi faci un dușman din sindicatul funcționarilor?

Directorul. — Dar domnule ministru...

Ministrul. — În definitiv, primise ordin dela d-ta...

Directorul. — I-am spus numai să...

Ministrul. — Știu... știu... Dar e vina lui dacă d-ta nu te explici bine? Nu pot să-l condamnez pe Pascu... Ar fi o nedreptate.

Directorul. — O nedreptate?

Ministrul. — Mai mult: o greșală. Și această greșală nu o voi face-o... Chiamă-l pe Pascu. (La un semn al directorului, acesta se apropie).

Ministrul. — Ascultă, d-le Pascu.

Pascu. — Ascult.

Ministrul. — Directorul d-tale mi te-a laudat.

Pascu. — Ce?

Directorul. — Eu?

Ministrul. — Adineauri ți-ai făcut datoria cam cu prea multă energie.

Pascu. — Ce sunt eu de vină? Domnul director mi-a dat ordin...

Ministrul. — Bine ai făcut.

Pascu. — Zău?

Ministrul. — Intocmai ca soldații lui Napoleon... Ai ascultat consemnul... Te felicit! (Lascu intră în timpul acestei replici și ascultă aiurit).

Pascu, (aparte). — E prima oară când primesc felicitări.

Ministrul. — Dragă directoare, trebuie să facem ceva pentru d. Pascu.

Directorul, (sarcastic). — Sigur, Se impune.

Ministrul. — Există vreun loc vacant de șef de birou?

Directorul. — Da... cel dela comptabilitate. (Aparte). Cel mai bun din tot ministerul.

Ministrul, (solemn). — De astăzi înainte ești șeful biroului comptabilității

Lascu, (cu un strigăt sălbatic). — Postul meu! Vreți să dați postul meu lui Pascu?

Ministrul. — Cine-i dumnealui?

Lascu, (cu lacrimi în voce). — Domnul director mi-a promis...

Ministrul, (directorului). — I-ai promis d-ta ceva?

Directorul. — Eu? Nici gând...

Ministrul. — Ce tot spui domnule?

Lascu. — Dar excelență...

Pascu, (lui Lascu). — Taci din gură domnule când vorbește excelența sa.

Lascu. — Dar azi de dimineață...

Ministrul. — Tăcere! (Către director). Cine e funcționarul asta? Și ce însemnează ținuta asta neglijentă?... Murdar... prost îmbrăcat... nebărbierit...

Pascu. — I-am spus-o și eu domnule ministru.

Ministrul, (întorcându-se spre Lascu). — Hm! Înțeleg! D-ta faci parte din acei funcționari neorganizați și nedisciplinați cari ridică zilnic pretenții și nu-și fac niciodată datoria...

Lascu, (plângător). — Eu? Eu care nu sunt nici măcar înscris în sindicat?

Ministrul. — Așa?... Ei bine, dacă nu vrei să te dai afară, trebuie să te cumintești. Mie nu-mi plac chiulan-giile!

CORTINA

CITIȚI
ILUSTRAȚIUNEA ROMÂNĂ

Citiți ZIARUL ȘTIINȚELOR

CITIȚI CARTEA VESELA:
Doamna e geloasă
de C. Cosco

MIRELE. — Ah! cum aștept să vină mai repede miezul nopții....
MIREASA. — Da? Și pe tine te strâng pantofii?...

CLOWNUL. — Scoate-ți masca și atunci o scot și eu....

1 MARTIE

Babele- (h) Idele lui Marte

Azi încep babele. Ce încep? Că, mai repede, babele ar trebui să sfârșească acțiunea lor. Chiar vârsta le-ar obliga. Ne gândim, firește, că sunt diverse specii de babe. Sunt babele lui Martie și mai sunt și babele politice. Ori care însă i-ar fi neamul, babele babă. Cele care ar urma să-și scoată cojoacele, în cap cu Dochia, n'ar trebui un moment să mai întârzie. Nimeni nu mai poate să înțeleagă compromisul lor odios cu lemnarii. Stim că babele sunt fericite să se întrefie cu focul... sacru al acestor negustori, dar e o mare majoritate care s'a saturat. Noile promisiuni de reduceri de impozite au înghețat inimile. Nația, ca și sobele, sunt reci, copiii fac scuți la gură, șoșonii și tartanele s'au pădărit.

Să nu umble babele cu mișmisuri. Să nu ne vorbească de gripă. Să-și scoată dumnealor cojoacele, că... se vor găsi destui specialiști cu monoclu cari să se priceapă să li le vândă. Vrem negresit ca la 9 Martie să ieșim în surtuc până la Taica Lazăr, unde să debunem paltoanele aduse pe braț.

Altfel vom decreta babele ursuze, urâte ca muma vădurii, cloaște și alte madrigaluri la fel:

Asta în ce privește (h)Idele lui Martie.

Babele politice.

Pentru babele politice, o singură atitudine și o singură vorbă: clanța!

Le cunoaștem de mult. Să schimbe sistemul, că limbajul li-l știm pe de rost. Vrajeală și atâta tot. Afară cu stracele vechi!

În vederea primăverii ce poate să vină în viața țării, să nu ne mai servească leacuri boscorodite săptămâni

și săptămâni în comisii și para-comisii. Nu mai vrem, pentru întărirea dinților, tămâe. Nu mai vrem pentru sufletele păcăleala așteptărilor cu mană din cer; vrem acțiune directă, faptă care vorbește ea singură, care n'are nevoie de recomandarea babei politice. Baba asta, ca să întărească fapta, să nu mai sufle de trei ori în văzduh spre a pieri Necuratul. Mai bine să se spele pe mâini când umblă cu bugetul. Că dacă babei politice îi trebuie un milion pe an la comună, ne trebuie și nouă câțiva lei pentru o coajă de pâine.

În lista babelor, ne vom feri să punem familia țărănistă. Vom ocoli pe d-nele Calipso Botez, Ghelmegeanu sau Satmari. Ca să nu impresionăm barometrul Institutului meteorologic, vom face listă de babe rugând pe d. Vlădoianu și pe amicul Tănase să ne împrumute numele stelelor dumnealor dela Alhambra și dela Rio.

Poate că în chipul acesta — și mai ales sub porunca nurilor din chipurile frumoaselor artiste — zăpada se va topi și vom putea atârna de gâturile goale mărțisorii... recunoștinței. Vom oferi soției o guriță... de aur, prietenei noastre o „inimioară” cu snur roșu, prietenelor prietenei noastre, ceea-ce va rămâne din „inimioarele” asa de împărțite...

Babelor politice — ciorapul, calea bisericeii sau retragerea pe poziții cât mai puțin în văzul lumii fiindcă „Veselia” nu este babă și ea le declară război crâncen.

Destul cu vacanțele! Rugă către Cel de sus.

Fiindcă, după cum vedeți, suntem destul de belicoși, avem și o rugăminte pacifică acum către bunul Dumnezeu. Dela 1 Ianuarie și până azi. Tara a devenit o înfricoșată și nefericită bocitoare. Am pierdut atâtea valori pentru cari lacrimile veneau spontan — chiar pentru noiăștia plătiți să facem pe veselii și când dormim.

Să ne mai cruce Cel de sus. Dacă nu de marile pagube ce le suportăm prin răpirea celor mai buni dintre noi, cel puțin pentru poza pe care ne silește s'o luăm. Dela 1 Ianuarie începe fața fiecăruia este curat otravă. Cum te întâlnești cu cineva, nu-l mai întrebi dacă vrea să ia cu tine un aperitiv, fiindcă se grăbește să te invite el într'un loc mai discret, spre a plânge împreună. Amarul împărțit e totdeauna mai suportabil și ordinul autorității pentru suspendarea spectacolelor ca și intervenția Radio-ului ca să nu bâzâie mici musca, sunt înlesniri grozave pentru stoarcerea ca o lămâie a glandelor lacrimale.

Dar nu e numai stoarcerea glandei acesteia. Mai e altă stoarcere. Este a pungii. Din 365 zile pe an, 300 de zile sunt de haram și numai 65 lucrătoare. Căci Luni, este „blau”. Marți e cu ghinion. Miercuri e zi de post, Joi e jumătatea săptămânii și în această zi până și dentistii se odihnesc. Vineri iarăși este zi de post. Sâmbătă sunt trei ceasuri rele... Duminică? Dar ce ești păgân să lucrezi în ziua asta? Duminica s'a odihnit și creatorul. — El care e Dumnezeu și care, dacă ar fi făcut încă o mie de lumi ca asta, tot n'ar fi ostenit.

Si atunci facem mereu vacanțe. Stăm. Stăm pe maldărul bogățiilor adunate de Madgearu... pentru el. Ne simțim așa de bine să închidem drumurile muncii!

Doamne, îndură-te! Lasă-ne oamenii care merită dela Patrie. Am plâns destul. Preferăm să murim ascultând o piesă proastă la Național, că reprezintă și lucruri bune teatrul acesta. Vrem să întâmpinăm riscul surzeniei la Operă. Dar avem și glasuri cari să ne mângâie urechia. Sufferim destul la cinematografe când vedem orori, dar ne ramplasează paguba filmele frumoase.

În definitiv, e treaba noastră, ne aranjăm noi cum e mai bine în această chestie. Dumnezeu însă să aibă milă de noi: să ne mai scutească de dolinzi. Suntem până în gât de mârșurile funebre dela Radio. Vrem muncă acompaniată de brăulețe crețe și de chindii băscate.

Am zis.

Costache Glumici

MĂRȚIȘORUL

De când a prins să ngâlbenască frunza
Și să pun gogonele la borcan,
O strofă n'am mai scris-o cu plăcere
Și e-atât timp, o jumătat' de an.

În-astă preme nu am stat de geaba,
Am scris de: ghiață, iarnă și zăpadă,
De lemnele ce se topeau în sobă
Scăzând în magazie din grămadă.

Am scris de criză și de Primărie,
De strada mea, că este ca la țară;
De întâmplări culese din jurnale
Sau de isprava pre-unui pierde-vară.

Am salutat pe Moș Crăciun în versuri,
De sfânt Vasile am urat de toate;
Felicitănd pe rând apoi toți sfinții
Și căutând un zâmbet a vă scoate.

Și totuș la nici una din acestea
Nu am lucrat așa ca altă dată,
Și chiar de-am scos și câte una bună,
A fost cu greutate modelată.

Părea creionul înghețat în mână,
Iar rimele-alunecau brumate
Peste hârtia degerată 'n mapă
Și-atâtea subiecte consumate.

Mă redeștept cu numărul de față
După atât de lungă agonie,
În care chiar și râsul cel mai tânăr
Își avea partea de monotonie.

Și-această transformare se produce
Exact în ziua când întreg poporul
Primește cu noi surse de speranțe
Un prim semnat, el este: Mărțișorul!

lorqu

SCUZA

— Nu fii gelos, dragul meu cal.
Dacă eu nu sunt cea mai frumoasă
conchistă a bărbatului, se zice că tu
ești cea mai nobilă.

ANGAJAREA DACTILOGRAFEI

— Și în timpul lucrului, îți va trece pân mâini diferite hârtii confidențiale.

— N'are importanță, domnule... Eu uit totdeauna tot.

SACRIFICIU INUTIL

— Dacă mai continui să mă urmărești, chem un vardist! Acu crezi? Ce tupeu ai! Așa de tânăr! Prea tânăr chiar. Altfel ai fi văzut că sunt o femeie serioasă, cinstită, măritată, și care trebuie să mă duc acasă la mine. Ești un Don Juan? De ce îmi iei brațul? De șapte ani de când sunt măritată cu Dan, îți jur că e prima oară când mi se întâmplă lucrul acesta. N'ar lipsi decât Costeștii care locuiesc în cartierul acesta să mă vadă!

Fii cuminte! Mi-ai spus că o să fim mai în siguranță aici. N'am nevoie de reconfortante.

Trebuia de mult să fii acasă.

— Dar ești teribil, chiar brutal. Ei bine, fie, voi lua un portocal d-ta. Așa dar, d-le Paul, pentru că ții să-ți zic pe nume, d-ta care pari un băiat bine crescut, puțin îți pasă dacă bărbatul meu se învârstă acum în jurul mesei de sufragerie, disperat de întârzierea mea, neputând să-și scrie cronică de mâine, la ziarul la care e redactor!

Dacă îmi iubesc bărbatul? Natural. Îl iubesc cum iubești după șapte ani de căsătorie, când nu ne-am despărțit nici o zi; o dragoste compusă din stimă, din obișnuință, din milă, pentru că el mă adoră ca în prima zi, și știu bine că fără mine ar fi mort. Dacă e frumos? Bine înțeles că e! N'are părul ondulat ca d-ta, nici ochi așa de mari! Dar e destul de bine. Pe urmă nu pot să uit ochii lui așa de triști când plec undeva!

Ceasurile nouă, Dumnezeuule! Și eu tot în garsoniera ta... Trebuie să fii nebună!... Știi cum a fost convenția... intru, arunc ochii pe ororile tale cubiste, și plec... Când mă gândesc că în clipa asta Jean telefonează la toți prietenii ca să știe unde sunt!

Peste o oră va fi la prefectură sau la morgă! Pălăria o scot, dar nici vorbă să stau pe divan. Mi-e teamă... Dă-mi o tartină cu iere. Ah! ce bine săruți Paul! Ah! nu, Paul, nu! E idiot ceia ce vrei să faci!... În clipa asta am avut o viziune. Paul, trântit jos pe covor, cu tâmplă găurită de un

glont. Ochii lui languroși priveau fotografia mea depe pian!

Lasă-mă să plec... E mai bine așa... Adio, dragul meu... Adresa ta? O țiu minte: Str. Aurorei No. 100. Nu-ți fie teamă că o uit...

Iată-mă Lizeto. Dar domnul? Mă caută, nu e așa? Unde este? Dar vorbește Lizeto! Nu s'a întâmplat nici o nenorocire, nu e așa?

— Nu, conia, nu. Domnul v'a așteptat un sfert de oră, pe urmă a cerut să dăm la masă și a profiat că nu erați aici ca să mănânce piftie, din care nu are voce, și să bea țuică și vin, de care iarăși e oprit de doctor. Pe urmă, a fumat o țigară de foi, din care nu-i dați voce să fumeze niciodată și și-a scris articolul. Dupe aceea a băut trei pahare de lichior și s'a culcat... cu Mițu, coloiul cel mare. Pe Mițu, care era murdar pe labe, l'a vârat sub plapumă zicând:

— „Mițule, înfășurî, singuri!”

„Ce bine te simți Mițule, când ești fără nevastă, în patul acesta mare!”

Dar ce aveți conia? Vă e rău?

— N'am nimic Lizeto, mă simt bine. Pune-mi în valiza mică combinezonul și capotul rose, necesarul de toaletă și pantofii de casă. Așa... La revedere Lizeto...

— Taxi... șofeor!... Mergi în strada Aurorei No. 100! Cât poți mai repede!...

— Voi chirurgii luați mai mult ca noi medicii!

— Exact! Dar un medic îngrijește un client toată viața ... în vreme ce noi chirurgii îi pierdem adesea în câte-va ore.

B R E T E L E L E

— Doctore, de când am fost părăsită de logodnic, nu mai pot dormi de loc. Ce mă sfătuiți să iau pentru a-mi calma insomnia?

— Un alt logodnic.

*

— Țiu foarte mult ca viitorul meu ginere să fie miop.

— Ciudată predilecție.

— N'ai mai vorbi astfel, dacă ai cunoaște-o pe fiica mea.

*

— Domnule director, ași vrea să mă duc la înmormântarea soacră-mi.

— Dar eu!

*

El. — De ce plângi? Ți pare rău că m'ai înșelat?

Ea. — Nu. Plâng de ciudă că sunt nevasta unui încornorat.

*

— Femeile suportă mai ușor durerea decât bărbații, spune cineva.

— Sunteți doctor?

— Nu. Negustor de încălțăminte.

— Ți-am mai spus Radule, că ar trebui să porți bretele.

Radu, care își înoda cravata, nu se osteni să răspundă.

— Știu, continuă d-na Levin, toți bărbații sunteți la fel. Niciodată nu vă dați osteneala să fiți agreabili soțiilor voastre! Din fericire...

D-na Levin nu sfârși fraza, dar tăcerea ei spunea mult.

De fapt, afară de Radu, toată lumea știa că nevastă-sa îl înșela și că își primește amantii chiar în căminul conjugal, atunci când Radu pleacă pentru afaceri, în provincie.

De data asta, după ce bărbatul ei luă trenul, deschise ușa actualului ei amant, locotenentul Giurescu, care purta niște bretele frumoase rose.

Ori, ceia ce trebuia fatal să se întâmple odată, s'a întâmplat în moaptea aceea. Radu care de obicei venea dimineața la șase, sosi cu câte-va ore mai de vreme, luând ultimul tren de seară.

Vă gândiți ce emoție când îndrăgostiții auziră pe scară pasul stăpânului casei. Cunoșcând casa, ofițerul

sări pe fereastră și de acolo prin grădină. Radu nu observă nimic. Intrând în camera de culcare, văzu pe soția lui dormind cu aerul cel mai inocent din lume. Pe fotoliu, lângă pat, zări însă niște bretele rose.

Radu, cu un aer bănuitor, sgudui pe soția sa:

— Ce rost au bretelele astea aici?

Situația era gravă, dar prezența de spirit a unei femei e totdeauna la înălțime. D-na Levin, roșind ca o cireasă, răspunse cu aerul cel mai vinovat din lume:

— Cum, nu ghicești? Dar era o surpriză ce voiam să ți fac!

Din ziua aceea Radu continuă să poarte coarne, dar poartă și bretele.

Toți fac ceva

Moise e foarte afectat de criză. Trist, se plimbă pe bulevard. Nu caută nici o afacere, pentru că știe că e inutil. Din partea opusă apare Levy, prietenul său, care e vesel.

— Ai o figură veselă, se vede că ți merge bine!

— N'am de ce să mă plâng, răspunde modest Levy, mă ocup acum cu negoțul de automobile, și nu mi merge tocmai prost.

— Dar Reșela, nevasta ta, ce face?

— Rașela? De, dragă, cum timpurile sunt grele, a trebuit să facă și ea ceva. E șefă de raion la un magazin de „Robes-et-Manteaux”.

— Bine înțeles, aveți și pe socrul tău, care e o sarcină pentru voi, și prin timpurile critice prin care trecem...

— Socrul meu nu mai e în sarcina noastră. L'a luat ca director unchiul Iacob la parfumeria lui.

Moise începe să se enerveze.

— Și fiul tău Mandi, e bine?

Levy, cu un surâs fericit, răspunde:

— El e cel mai bine, pungașul! Face afaceri „en gros” de bijuterii.

Moise e galben de nechez. Toți au ocupații, numai el șomează. Cu un ton răutăcios întreabă din nou:

— Dar micuța ta Ida, care de abia o fi având un an, nu cum-va vrei să zici că și ea face ceva?

— Da, și ea face ceva... ea face... în pantaloni!

— Bună ziua d-nă Velicu. D. Velicu a plecat de o jumătate de oră.

Max și Alex. Fischer

SPADASINUL

La cafeneaua Comercială, ieri seară la ora apertivului, d. Alfred Gitenet, proprietarul bazarului *Excelsior*, a călcat din nebagare de seamă pe coada lui Medor, câinele d-lui Jerome Proteston, singurul redactor și prin urmare redactorul șef al ziarului „Farul”.

D. Jerome Proteston privi cu severitate pe Alfred Gitenet.

— De ce nu bagi de seamă... idio-tule!

D. Proteston n'a încrucișat spada cu nimeni de cinci ani de când s'a instalat în Pithiviers și a luat conducerea ziarului „Farul”, dar se bucură totuși de reputația de a fi un spadasin neînficat. Toată lumea l'a auzit spunând de multe ori că a avut nenumărate dueluri din cari a ieșit întotdeauna învingător.

— Ier... iertați-mă, vă rog, d-le Proteston... N'am vrut... n'am făcut-o dinadins... murmură cu timiditate, d.

Gitenet. Am... n'am văzut pe domnul... pe câinele d-vs... îi cer... vă cer iertare.

D. Proteston, se ridică după scaun și strigă:

— Nu l'ai văzut? Ești chior?

— Nu... dar pri... priveam în altă parte și deaceea.

D. Proteston, căruia nu-i plăcuse decât pe jumătate cea dintâi scuză a d-lui Gitenet, găsi pe a doua detestabilă și harșt! harșt! își plimbă palmele pe amândoi obraji interlocutorului său.

Apoi adause:

— Și acum, dom'le, dacă nu ești laș ordinar știi cred ce-ți rămâne de făcut!

II

D. Cotignac, profesorul de scrimă din Pithiviers, este oare nenorocit în dragoste? Nu, căci e un om fără inimă... A avut cumva neplăceri bănești?

Animale de rasă.

Nu, căci are parale. Cu toate acestea, azi de dimineață când s'a sculat, în-tocmai ca cineva căruia nu-i place tu-tunul, a luat hotărârea următoare : M'am saturat de viață. Mă voi sinu-cide!

A ezitat un moment între diversele metode de sinucidere. A desprins apoi din rastel o floretă și a început să-i ascuță vârful cu o pilă. După zece mi-nute de muncă, murmură :

— E cel mai elegant mod de sinu-cidere pentru un maestru de arme. Cu atât mai rău pentru dobitocul care va veni să-mi ceară o lecție de scrimă. Vrând nevrând o să trebuiască să-mi facă acest mic serviciu.

Peste câteva momente, d. Gitenet bătu la ușa d-lui Cotignac.

— Știți poate, d-le Cotignac, zise dânsul, că am avut ieri seară un inci-dent cu d. Jerome Proteston... Am fost obligat să-i trimiț martori... Dar, vai! nu m'am duelat niciodată până acum și am venit să vă rog să-mi dați câ-teva lecții.

— Să vă dau câteva lecții? Da, cu plăcere... cu plăcere!

Și invită pe d. Gitenet să-și scoată

haina. Ii întinse apoi floreta pe care o avea în mână.

— Țineți jucăria asta în mâna dreaptă. Așa!

Prima lecție... Despre fandare.

Peste scurt timp, Cotignac socotind că elevul său este destul de pregătit, luă și el o sabie și se postă în fața lui.

— In gardă scumpe d-le Gitenet. Vom trece acum dela teorie la practică. Țineți bine floreta... Așa! Fan-dați-vă spre mine... *A fond!*... Presu-puneți că sunt un adversar primej-dios!

Este foarte neplăcut să comiți un omor din imprudență. Nu cred însă să fi existat vreun ucigaș mai uluit ca d. Gitenet, cinci minute mai târziu când se găsi față 'n față nu cu d. Co-tignac, maestrul de scrimă, ci cu ca-davrul răposatului domn Cotignac.

— Ei drăcie! Am făcut-o fiartă! In tot orașul nu există decât un singur profesor de scrimă și eu l'am omorât. Ce să mă fac? Măine trebuie să mă bat cu spadasinul ăla de Proteston și habar n'am cum se ține sabia în mână. Blestemată să-mi fie stângăcia! Nu-mai ea este de vină!

III

D. Gitenet își dădu repede seama că nu mai e nimic de făcut. Accidentul era ireparabil și lamentările lui nu mai foloseau la nimic. Își îmbracă hai-na, își puse pălăria, informă pe portar de cele petrecute și luă drumul spre domiciliu.

Ajuns la magazin, începu să mear-gă de colo până colo și încercă să cu-gete liniștit la cele întâmplate.

După ce parcurse de nenumărate ori cei doisprezece metri cari separă raionul articolelor de menaj de raio-nul încălțăminte pentru copii, ajunse la următoarea concluzie.

— Dacă'r fi vreun profesor de scri-mă prin orașele vecine, m'ași duce la nevoe până acolo pentru-ca să învăț rudimentele scimeii. Din nenorocire însă, nu există nici unul prin apro-piere. Nu-mi rămâne altceva de fă-cut decât să-mi fac bagajul și să plec pentru totdeauna din Pithiviers. Alt-fel sunt un om mort!

Se și pregătea să-și pună planul în practică, când sosiră cei doi martori ai săi.

— Așa, vasăzică, strigă primul mar-tor; spui la toată lumea că nu știi să ții spada în mână și astăzi omori, pe cine?... Pe profesorul de scrimă!...

— Având în vedere împrejurările — interveni cel de al doilea martor — par'că-mi vine să aprob purtarea bie-tului Proteston. Pentru unul care fă-cea pe grozavul ca el, e o lașitate să te porți astfel, dar dacă ași fi fost în locul lui, mărturisesc că ași fi făcut la fel.

In ce fel se purtase Proteston? Gi-tenet nu înțelegea nimic. Lașitate? Patronul bazarului *Excelsior* îi rugă pe cei doi să-i explice misterul.

— Cum? exclamă aceștia râzând, nu ți-a spus nimeni nimic?... Nu ți-a spus nimeni că viteazul Proteston a închis ușile redacției ziarului „Farul”? Nu știi că a fost văzut acum un sfer-t de oră la gară urcându-se în accele-ratul de 11,23? Că a părăsit orașul nostru cu intenția probabil de a nu se mai întoarce niciodată?

Anomalie calendaristică

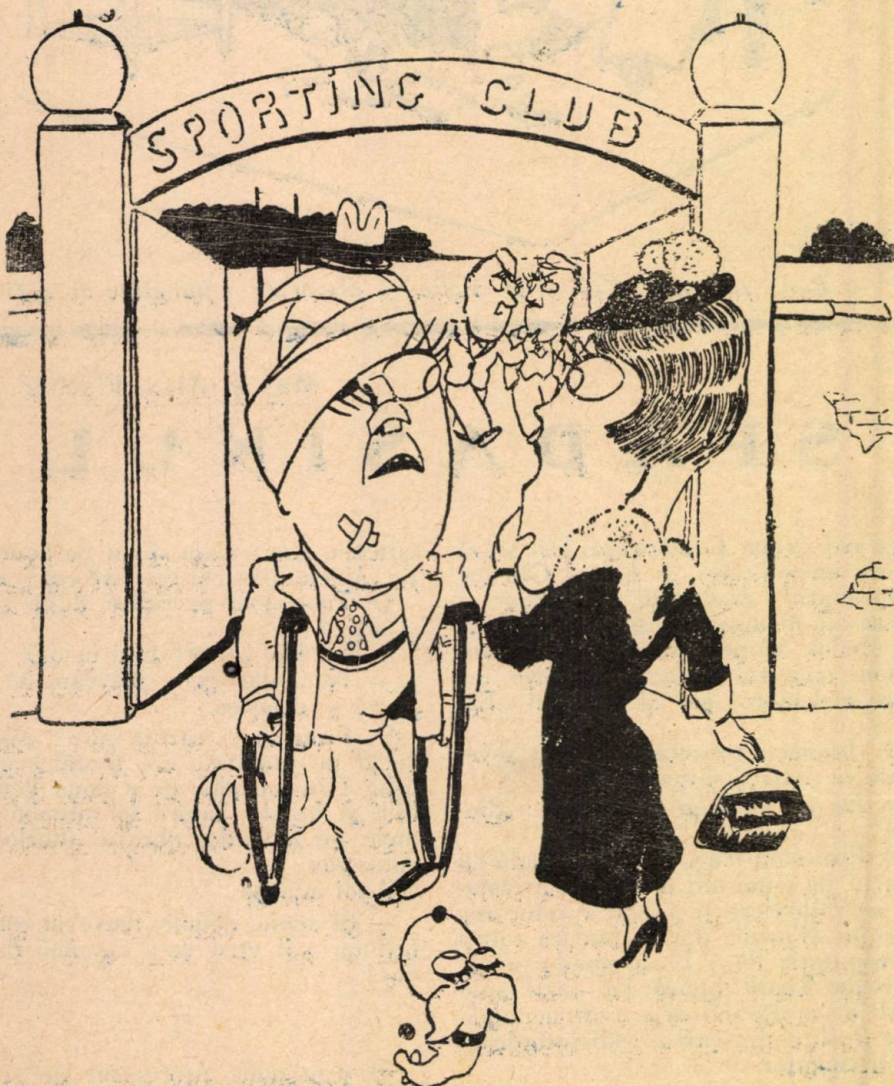
1 Martie. Mart. Evdochia
Prima babă

*In prima lună
de Primăvară,
Vă rog spuneți-mi
asta e treabă,
In loc de-o fată
plină de viață
Din ziua 'ntâia
saluți o babă!*

Timidu

— Domnule, nu ai văzut pe bărbatul meu? Unul mic, brun, ras de mustați... A luat parte la match...

— Dar sunt eu, dragă...

El. — Dacă'm stinge lumina?
Ea. — La ce bun? Ești prea meindemânatec ca să poți profita de ocazie.

*

— Ce frumos e să fii muză!
— Depinde de poet.

*

— Eu mă uit întotdeauna sub pat înainte de culcare.

Fata bătrână și urâtă. — Și eu, dar din păcate nu găsesc niciodată pe nimeni.

*

— De ce plângi? Îți pare rău că m'ai înșelat?

— Nu! plâng că sunt nevasta unui încornorat.

*

In fața vitrinei unui bijutier.

— Turcoaza e o piatră care aduce nenoroc.

— Crezi în astfel de prostii?

— Cum să nu cred. De două luni, de când nevasta mi-a cerut un inel cu turcoază, îmi face zile fripte!

*

La teatru.

El. — Ai adus binoclul?

Ea. — Da. Dar nu mă pot servi de el.

El. — De ce?

Ea. — Mi-am uitat brățara acasă.

*

— Suntem surori.

— Cum se poate? Nu semănați de loc.

— Să vezi: nu suntem din același tată.

*

Curiozitate.

Micuța Maria a primit de ziua ei o păpușă nouă.

Ea o cercetează cu deamănuntul și îi găsește înfășărit prețul pe o anumită parte a corpului.

Repede își ridică rochița, se întoarce cu spatele la mama sa și o întreabă:

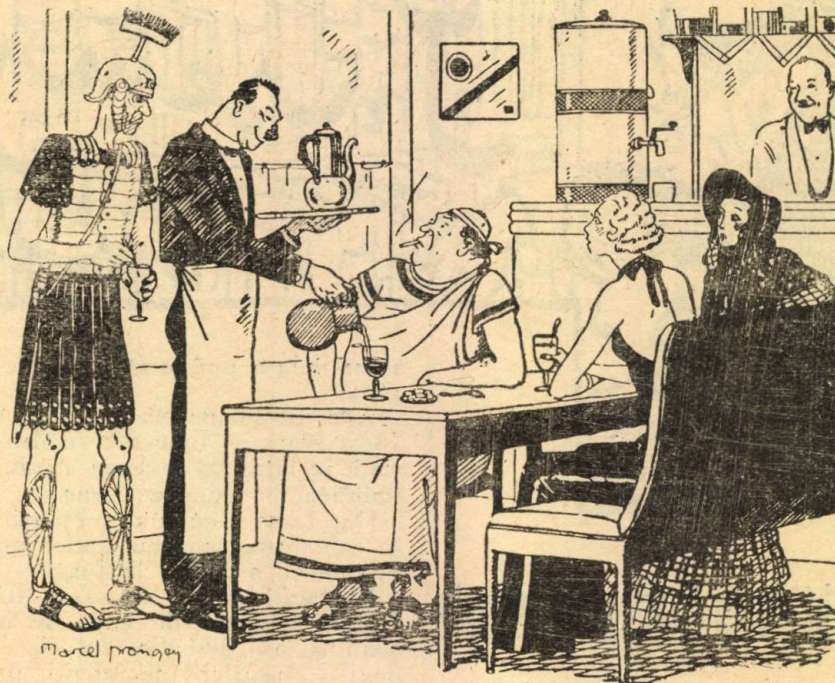
— Mămico, ia uită-te tu, te rog, cât am costat eu?

*

Specialistul refuzat.

— E adevărat că fiica d-voastră a stricat logodna? După câte îmi amintesc, logodnicul era specialist în stomac, ficat, intestine?...
— Da, așa ne spusese. În realitate e vânzător la o cârnățarie.

IN STUDIO

Chelnerul. — Astăzi avem cafea cu lapte mult. S'a turnat scena unde împărăteasa romană și-a luat baia sa de lapte!...

Afacerile sunt afaceri

Eustațiu Mehedințeanu avea datorii multe și nevastă frumoasă. Avea atâtea datorii tocmai pentru faptul că avea nevastă frumoasă. Bărbații înșurați mă vor înțelege.

Dintre toți creditorii lui, mulți ca nisipul mării, numai unul singur dădea dovadă de o răbdare înțelegătoare. Se numea Epaminonda Guriță și era amantul d-nei Mehedințeanu. E de prisos să mai spunem că pe cei doi bărbați îi lega o prietenie traică și inalterabilă.

Bărbatul oșbit de încurcăturile lui bănești, ignora cu desăvârșire „flirtul” soției sale devenit de multă vreme notoriu și vinovații pe care o astfel de miopie îi încuraja, nu se mai fereau de loc.

Lucrurile ar fi mers de minune dacă într-o bună zi, îngăduitorul Guriță nu s'ar fi hotărât să-și reclame datoria. Stupoare!

Mehedințeanu, luat pe neașteptate, ceru o amânare, dar nemilosul creditor refuză net. Ce era de făcut?

Disperat, Eustațiu, trimise pe frumoasa lui nevastă la Epaminonda Guriță cu misiunea de a-l convinge să-i acorde un mic răgaz.

Așteptarea fu grea și de lungă durată. Orele treceau și mesagera întârzia să sosească. Ea lipsi două zile și două nopți încheiate.

În dimineața celei de a treia zi, Eustațiu primi un plic voluminos și sigilat pe care-l deschise cu o nerăbdare lesne de înțeles. Conținutul îl umplu

de mirare: toate polițele pe cari le semnase lui Guriță împreună cu un bilețel cu următorul cuprins:

Dragă prietene,

Nu-mi mai datorești nimic. Dimpotrivă, îți rămân eu îndatorat. Nevastă-ta rămâne la mine. Îți trimis alăturat toate polițele, împreună cu sincrele mele condoleanțe.

Epaminonda

Bărbatul înșelat primi această lovitură cu seninătate. Era un om tare de înger. Dar era și cinstit.

Își dădu seama că vechiul său prieten a făcut o afacere proastă și îi răspunse imediat:

Scumpul meu amic,

Sunt dator să-ți atrag atenția că faci o afacere proastă. Nevastă-mea nu face atâtea părale. Îți trimis 50 la sută din ceea ce-ți datorez.

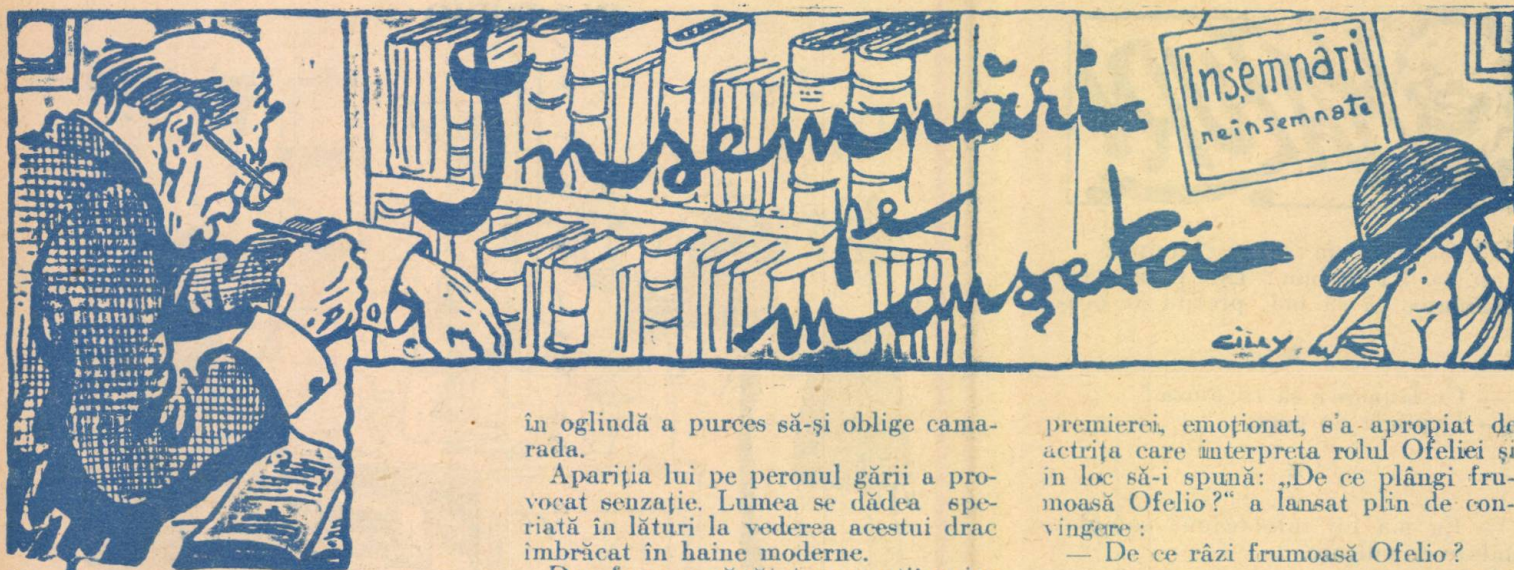
Al tău recunoscător

Eustațiu Mehedințeanu

Sigur, domnule,

Gubernul dacă vrea s'arate
Că e guvern de mână tare,
Ar trebui ca și zăpada
S'o treacă la... contingentare!

Distratu

Farse, bâlbâieli și anecdote teatrale

Mefisto în gara Buzău

Maestrul Ion Manolescu plecase în turneu cu „Moartea civilă”. Printre actorii cari compuneau trupa se afla și nelipsitul F. c. e. e. n.

Ajunși la Buzău, vagonul turneului a fost garat în apropierea restaurantului gării. Pe la orele 11 dimineața întins confortabil în cușeta care-i fusese rezervată, F. c. e. e. n. dormea dus. Nici trepidările locomotivelor în manevră, nici sgomotul trenurilor cari se succedau și nici rumoarea de pe peron nu-l turburau somnul, căci dormea greu, ca un șarpe. Boa care-și face digestia. Ceilalți actori cari îi cunoșteau năravul au luat hotărîrea să-i joace o farsă.

— Să-l travestim în Mefisto, a sugerat unul din cei prezenți și propunerea a fost adoptată în unanimitate.

S'a adus imediat o trusă și cu ajutorul grimoanelor (creioane de machiaj) i s'a confecționat în câteva minute, capul celui mai autentic mefistofeles. Adică: sprincene oblice, mustață sardonică, bărbuță ascuțită și ridurile diavolești de circumstanță.

Gădilat de atingerea creioanelor, F. c. e. e. n. a tresărit de vreocâteva ori dar a continuat să doarmă ca și cum nu s'ar fi întâmplat nimic. Odată terminată această delicată operație farsorii s'au asigurat de concursul unei camarade, care pusă în curent, s'a apropiat de patul adormitului și a început să-l sgâlțâie cu putere. După mari efortări, acesta s'a deșteptat și a pornit să întrebe buimăcit, dacă nu cumva a deraiat trenul.

— Nu s'a întâmplat nimic, îi răspunse complicea farsorilor. Vroiam să te rog să-mi cumperi câteva gogoși dela restaurant.

Foarte galant, F. c. e. e. n. s'a îmbrăcat în grabă și fără să se mai uite

în oglindă a purces să-și oblige camarada.

Apariția lui pe peronul gării a provocat senzație. Lumea se dădea speriată în lături la vederea acestui drac îmbrăcat în haine moderne.

Dar farsa a căpătat proporții epice în sala restaurantului unde publicul în panică, a rupt-o la fugă.

Chelnerii neliniștiți s'au strâns în spatele tejghelei de unde nu îndrăzneau să iasă deși diavolul era — evident — insuflăpăt de intenții păgnice. Vroia să cumpere gogoși, dar văzând că nu-l servește nimeni și-a ales singur vreocâteva, a aruncat apoi banii pe zincul tejghelei și a plecat.

Publicul depe peron l'a primit cu aceeași surprindere. F. c. e. e. n. observase ceva neobișnuit, dar le puna toate în seama faimei lui de actor, care — credea el — devenise universală.

Când a ajuns în fața vagonului a înțeles înfășurit că i s'a făcut o farsă. Actorii strânși pe la ferestre, râdeau cu hohote, ceeace l'a făcut să exclame:

— Mi-ați făcut-o!

Adevărul însă nu l'a aflat decât mai târziu, când unul din colegi i-a oferit o oglindă.

De ce plângi frumoasă Ofelio?

Răposatul I. Dumitrescu era un actor care n'a avut parte niciodată de aprecieri excesive. Nimeni n'a spus vreodată că e lipsit de talent dar iarăș nimeni n'a pretins că e genial.

În cronicile dramatice de altădată, activitatea lui era consemnată cam astfel: „D. Dumitrescu corect în rolul unui marchiz”. Sau: „În rolul tatălui a apărut d. Dumitrescu”. Atât. Nu știu dacă a gustat satisfacția frumoasei lui corectitudini sau amărăciunea lipsei de notorietate în care-l ținuse banalitatea numelui său și lipsa de... inițiativă personală a creațiilor sale.

Ceeace e sigur însă, este întâmplarea de mai jos care i-a procurat o celebritate de scurtă durată și l'a situat în anecdotica bâlbâielilor teatrale.

Se juca „Hamlet” și fusese distribuit în rolul lui Polonius. În seara

premierii, emoționat, s'a apropiat de actrița care interpreta rolul Ofeliei și în loc să-i spună: „De ce plângi frumoasă Ofelio?” a lansat plin de convingere:

— De ce râzi frumoasă Ofelio?

Regretatul Iancu Petrescu, actor de o intuiție scenică formidabilă, dar gospodar nevoe mare, lăuda, de câte ori avea prilejul, virtuțile casnice ale demnei sale consoarte. Discuțiile profesionale nu-l atrăgeau și deaceia se abținea cu o încăpățănare care devenise proverbială. În schimb era auzit adeseori spunând:

— A făcut nevastă-mea niște sarmale! Mmm!

Și ducea degetele reunite la gura făcută moț în semn de superlativă satisfacție.

Nu venea la teatru decât atunci când trebuia să repete sau să joace. Imediat ce termina, pornea grăbit spre casă unde îl așteptau faimoasele sarmale.

Cu puțină vreme înainte de a muri, s'a reprezentat la T. Național, în cadru festiv, a suta reprezentație a fetei „Înșiră-te Mărgărite”. Juca rolul împăratului, rol mic — apărea numai în actul I și II — dar făcuse din el o neuitată creație.

În seara aceea, a jucat ca de obicei și după actul II, fiindcă i se spusese să nu plece acasă, s'a degriat, și-a schimbat costumul și apoi s'a instalat în loja rezervată actorilor, de unde a continuat să privească spectacolul. Pe la mijlocul ultimului act, autorul a venit să-l invite la banchetul organizat cu prilejul aniversării.

D. Victor Eftimiu l'a găsit pe bătrânul actor urmărind cu mare interes desfășurarea acțiunii de pe scenă și i-a spus:

— Haide nene Iancule. Să mergem.

Dar Iancu Petrescu i-a făcut semn să tacă și a continuat să privească spectacolul. D. Eftimiu a așteptat un moment și apoi a repetat invitația:

— Haide nene Iancule. Mergem?

Nenea Iancu a răspuns atunci puțin enervat:

— Mai stai puțin nenișorule! De ce

(Continuare în pag. 10)

— A venit un domn, dar când a auzit că doamna e în baie, a plecat.
— Ce idiot!...

te grăbești atât? Uite, mă interesează grozav să știu ce o să se întâmple cu fata asta.

„Fata” era Sorina, fiica împăratului, fiica lui adică.

Nenea Iancu nu văzuse niciodată piesa până la sfârșit.

Viu dela iubita mea!

Întâmplarea de mai jos datează dinainte de războiu.

Teatrul și slujitorii lui, descătușați de prejudecata că „ahtorii” sunt niște paiețe nomade și dezordonate, își croiau drum spre culmile la cari au ajuns mai târziu.

Exemplul lui Alexandru Davila, boer autentic, care începuse plin de elan, marea cruciadă a artei dramatice românești, stârnise emulațiuni irezistibile. Tînerele vlăstare boerești contaminate de morbul înșelător al rampei organizau spectacole de societate meritoase dar lipsite de disciplină.

Regretatul Davila, pe vremea aceea director general al teatrelor, era foarte des solicitat să înregimenteze în trupa dela Național pe fiii prietenilor săi, oameni influenți cari nu puteau fi refuzați cu una cu două.

Unul dintre aceștia, takist de frunte, și-a adus odrasla la teatru. Înarmat cu o scrisoare călduroasă din partea lui Take Ionescu, cerea insistent ca fiul lui, care dovedea „mari aptitudini scenice” să fie imediat angajat.

De data aceasta era foarte serios. Cu toată aversiunea lui pentru diletantism, conul Alecu s'a văzut nevoit să-l accepte și, ceva mai mult, să-i dea și un rolșor într'una din piesele cari aveau mare succes pe vremea aceea.

Cum am spus, rolul nu comporta decât vreo câteva cuvinte. Exact: patru. Tânărul nu avea altceva de făcut decât să traverseze scena dela un capăt la altul cu un buchet de flori în mână, pe care mirosindu-l cu voluptate trebuia să exclame:

— Viu dela iubita mea!

În seara reprezentației, debutantul emoționat și-a pierdut buchetul de flori artificiale pe care i-l încredințase recuzitorul. L'a căutat peste tot, dar florile nicăeri. Mașiniștii și întreg personalul teatrului foarte aflați, ridicau plictisiți din umeri în fața acestui necunoscut care umblând de colo până colo întreba pe toată lumea:

— Unde-mi e buchetul? Unde-mi e buchetul?

În acel moment inscipientul se apropie de dânsul și-i spuse:

— În scenă! E rândul d-tale. Întră repede!

Îngrozit, paralizat de teama de a nu rata spectacolul, novicele luă o hotărâre eroică. Întră hotărât în scenă și ducând două degete la nas, le aspiră cu voluptate și rosti cu tot patosul de care era capabil fraza sacramentală:

— Viu dela iubita mea! Viu dela iubita mea!

Tânăra mlădiță boerească a renunțat din ziua aceea pentru totdeauna la cariera spinoasă de artist dramatic.

Valeriu Urzică

Președintelui unei societăți
cărui i-am făgăduit o epi-
gramă.

De obligație-am să scap
Când voi susține sus și tare
Că societatea are cap
Dar președintele nu are.

Unui licențiat în drept.

E om deștept, abil, activ
Dorește avocat a fi
Dar deși are facultatea
N'are pe-aceea de-a vorbi.

Unui mizantrop

Mizantrop pretinzi că ești
Dar cu proza ta barocă
Ai făcut antipatia
Să devie reciprocă.

Unei orizontale

Emulă a lui Byrd și Nansen
De dimineață cum te scoli
Pornești și tu în explorare
Tocmai ca dânsii: cauți poli.

Unui sufleur

Biet sufleur! Ii plâng de milă!
L'a lovit din greu năpasta:
Pe când el sufla la teatru
Altul i-a suflat nevasta.

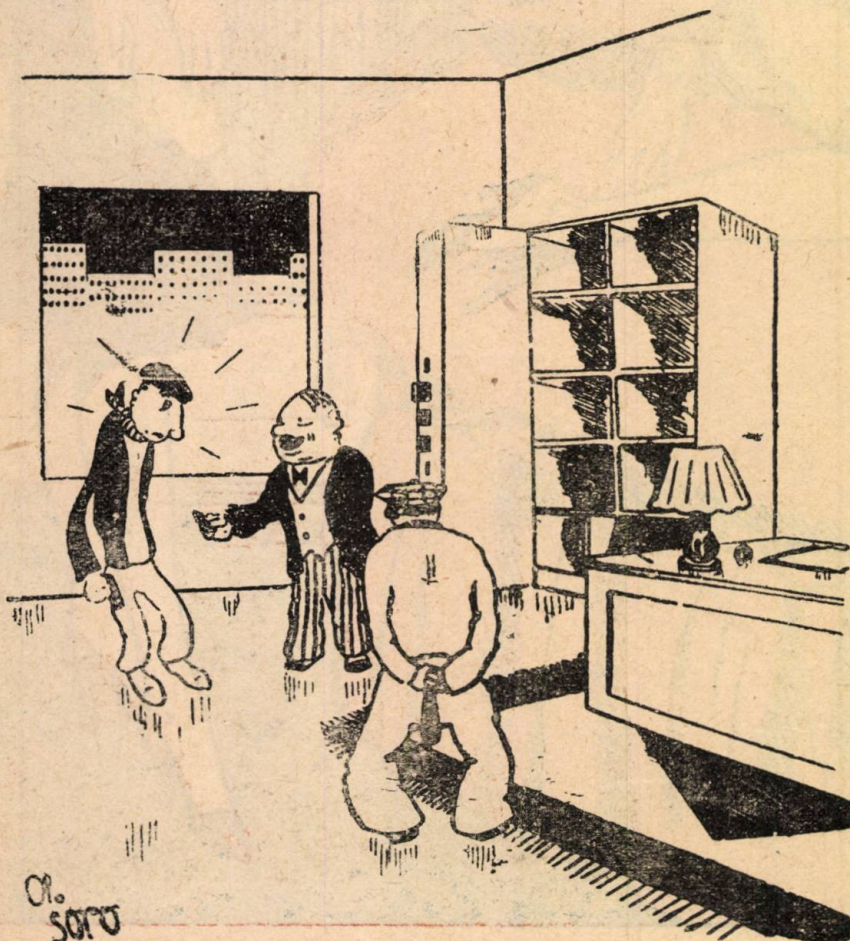

A apărut „Femeia bine plătită” de José Careterro.

Femeia d-tale-mi place
Și vreau să-mi spui număidecât
Fiindcă vād că știi tariful:
Cât?

Virgiliu Slăvescu

INTRE COLEGI

Bankerul. — Casa mea de bani e goală, dar ca să nu vă fi deranjat pentru nimic... Uite două bilete de tramvai să vă înapoiati...

Ringul politic

Cuprins de-o gravă apatie
Boxul bucureştean stagnează
Şi cum nu-i nici o perspectivă
Nimeni nu se mai antrenează.
Nici Lucian, nici Axioti
Nici Spakow, nici un şampion
Nu mai apare pe estradă
Şi timpul trece monoton.
Dar... sunt speranţe de'ndreptare:
Boxul autohton re'nvie
Dar nu 'n arenă sau vre-o sală
Ci sus pe deal la Patriarhie,
Pe noul ring, ringul politic,
Unde-şi dispută permanent
Campionatul României
„Aleşii“ cu temperament.

Organizează d-l Guţă,
C. Bacalbaşa arbitrează
„Soigneurii“ stau în aşteptare
Iar campionii evadează
Nerăbdători şi susceptibili
Din al retoricei complex
Şi'ntocmai ca Sharkey şi

Schmelling

Se-atacă reciproc la plex.
Un „uppercut“ al lui Lupescu
Pe adversar poate să-l frângă,
Trimitte Lupu o „directă“
Sau Mihalache câte-o „stângă“,
Un „sving“ încearcă A. C. Cuza

Dar fără nici un fel de normă
Şi toţi regretă că Costică
Argetoianu nu e'n formă.

Gala se inaugurează
După fatidica reţetă:
Întâi categoria mică
Şi la sfârşit „matchul vedetă“.
C. Stere-i de categorie „muscă“
Şi ştiu că e lume destulă
Care va spune — „Se'nţelege!“
„E cel cu muscă pe căciulă“.
Griguţă Iunian e „pană“,
Dar pugilist fără cusur;
„Cocoş“ e George Brătianu
Iar V. Potârcă e „poid-lourd“.
Şi lupta aprigă începe
— Interesantă, deşi scurtă —
Iar adversarii schimbă iute
Sute de pumni în fălci şi'n burtă
Şi zeci de mii de invective
Care de cari mai abitir:
— Tâmpiţilor! Tâlhari de urne!
— Huideo! La oase! Hai sictir!
Iar mai târziu când sună gongul,
Mânaţi de un imbold secret,
Toţi şampionii laolaltă
Fraternizează la... bufet.

Virgiliu Slăvescu

Experienţă comunistă

— Acum câţva timp, începu Jean-venisem în Capitală spre a urma dreptul. În casa care locuiam aveam de vecin un student în medicină, anume Toma, cu care devenii în curând cel mai bun prieten.

Pentru a reduce cheltuelile noastre la rubrica *Femeie*, am decis de a nu avea decât o singură amantă, pentru amândoi.

Întâlnind prin parcul Carol o fermecătoare duduie, cu numele de Florina Radel, care servea ca model pictorilor, i-am expus micul nostru proiect de comunism. Florina îl găsi cu atât mai seducător că el îi asigura un venit lunar de 3000 lei. Convenisem ca ea să-şi împartă favorurile între mine şi Toma, adică zilele perechi la el, iar celelalte la mine. Odată convenţiile stabilite, preveniram pe portarul nostru că vom primi vizita unei verişoare căreia să-i permită trecerea în fiecare seară.

Onorabilul cerber, care era un don Juan inveterat, se înclină, exprimând totuşi oarecari bănueli asupra gradului de rudenie ce ne unea cu pretinsa noastră verişoară.

Când ea veni pentru prima oară, portarul o preveni că nu se va lăsa aşa uşor înşelat, şi numai din pur ca-

valerism îi permite de a trece pragul casei a cărei pază o are.

Florina venea regulat trecându-şi o noapte la unul ori la altul.

Adesea, ea rămânea la masă cu noi, apoi pleca să pozeze la un pictor de pe B-dul Lascar Catargiu.

Într-o zi ea veni la mine, ori mai curând la noi, foarte emoţionată.

— Portarul a vrut, spuse ea, să mă sărute pe când ridicam scara, l'am imbrâncit făcându-l pore, iar el drept răzbunare mi-a spus că de acum înainte nu mai am voie să vii la voi.

Chemai pe prietenul Toma punându-l în curent cu incidentul.

— Ai fost lipsită de tact, reproşă acesta Florinei. Prin exces de virtute, tu ți-ai închis uşile unei case, unde erai destul de bine primită.

— Atunci, făcu ea, trebuia să mă las imbrăţişată de către portar?

— Ar fi fost mult mai politicos de cât a-l respinge şi insulta, spuse Toma, fiindcă acum el nu te va mai lăsa să intri la noi... afară de cazul când îi vei cere scuze...

— Foarte bine, răspunse Florina; fiindcă voi vreţi, îl voi ruga să mă erte şi data viitoare când va dori să mă imbrăţişeze, nu-l voi lăsa să aştepte...

În aceeaşi zi, Florina îşi ceru scuze portarului, astfel că obţinu ridicarea interdicţiei de a ne vizita.

Pe scurt, duceam o viaţă de familie şi menajul nostru în trei se scurgea într-o armonie perfectă.

Câteva săptămâni după încercarea de comunism, Florina veni la noi, foarte emoţionată:

— Sunt dezolată... zise ea; aproape disperată!

— Dar ce s'a întâmplat? întrebă Toma.

— Ei bine! iată, suspină ea, am rămas însărcinată!

Eram stupefiaţi. Asta nu prevăzusem deloc.

— Ce veţi face cu copilul, reluă Florina, după câteva clipe.

— Îl vom recunoaşte, ziserăm noi în cor.

— Glumiţi, spuse Florina, nu puteţi recunoaşte amândoi acest copil, fiindcă el nu-i dela unul şi dela altul, ci dela unul ori dela altul dintre voi.

— Florina are dreptate, spuse Toma, copilul ce se va naşte este dela unul ori dela altul, dar al cui o fi?

Al meu ori al tău? That is the question!

— Scumpa mea Florina, zise Toma, trebuie să ne lași timp spre a reflecta la desnodământul acestei probleme incurcate.

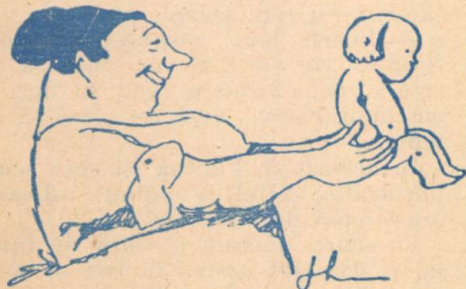
Deodată mă lovi peste frunte.

— Ewrika! strigai eu, am găsit soluția.

— Ce soluție? întrebă Florina.

— Dacă la nașterea sa, copilul va avea ochii albaștri ca ai lui Toma, e al lui, și atunci prietenul meu își va face datoria recunoscându-l. Iar în caz că el va avea ochii negri ca ai mei, imi voi face datoria de părinte.

Florina plecă reconfortată de către angajamentele solemne pe cari le luaserăm.

...E băiat...

Șapte luni și câteva săptămâni după încercarea de comunism, ne găseam adunați Toma, Florina și eu, în locuința noastră pentru a serba ziua onomastică a Florinei.

Florina pălind brusc, și ducându-și mâna spre pânțele, spuse gemând:

— „Cred că voi măște astă seară”.

O moașă, cari locuia la al doilea, fu chemată în grabă și introdusă în camera de dormit unde se afla micuța noastră prietenă.

Noi, în sufragerie, așteptam cu nerăbdare, rezultatul. După câteva minute intră moașa, spunând:

— E un băiat. Dar a venit pe lume o lună înainte de termen.

— N'are a face, ziserăm noi. Dar, spuneți-ne, doamnă, copilul are ochii negri?

— Nu, domnule.

— Atunci, albaștri? întrebă Toma, pălind brusc.

— Nu, replică moașa, copilul are un ochi negru și unul albastru.

Noi respirăm în voc. Copilul nu era al nostru.

Cine era culpabilul?

În acel moment, apărură în ușe portarul, aducându-ne chitanța chiriei pe 15 Martie deși nu eram decât în 15 Februarie.

— Cum! strigai eu, și d-ta vii înainte de termen?

Deodată Toma exclamă brusc:

— Iată vinovatul!

Și cu indexul său arată înspre portar.

— Privește, zise el, portarul nostru are un ochi negru și unul albastru.

Era perfect adevărat, portarul avea aceeași ochi ca și copilul, în plus — coincidență turburătoare — el venise cu chitanța o lună înainte de termen ca și copilul.

Fără nici o îndoială, portarul nostru era tatăl copilului.

Atunci eu și Toma am renunțat la încercarea noastră de comunism. Adversitatea ne făcuse individualiști.

Trad. de Ionel Trif

Degetele

Leana se duce la măcelar să cumpere mușchi; măcelarul îi alege o bucată de carne și o pune pe cântar.

— Cincizeci de lei, spuse el, după ce și-a făcut socoteala.

Leana începe să râdă:

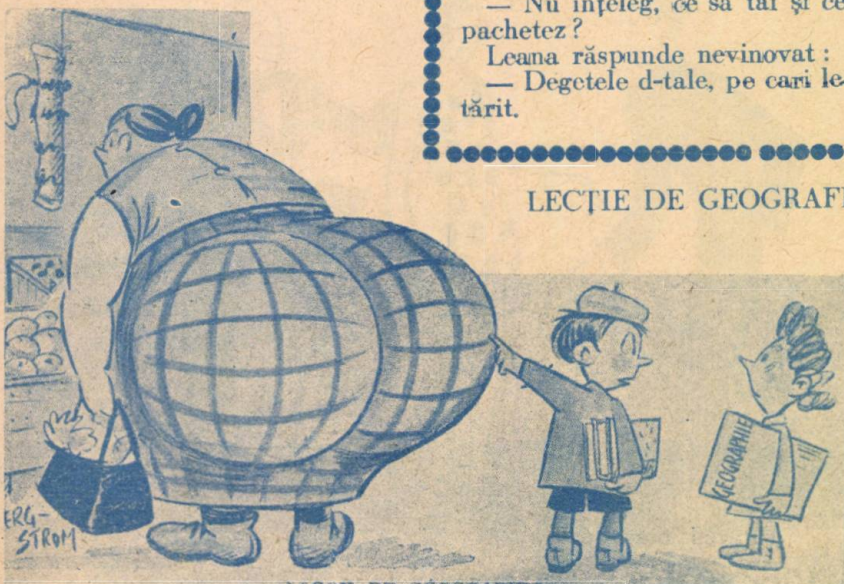
— Nu aveam nevoie de așa ceva, dar, în definitiv, dacă le-ai cântărit, le plătesc. Taie-mi-le liniștit și pune-le într-o hârtie.

— Nu înțeleg, ce să tai și ce să împachetez?

Leana răspunde nevinovat:

— Degetele d-tale, pe cari le-ai cântărit.

LECȚIE DE GEOGRAFIE

— Și asta e Ecuatorul.

Spectacole-Radio

Teatrul Național. — „S'a dus, să nu mai vorbim de el!” cu Partidul național-tărănist.

Iancovescu. — „Împăratul lefter” cu d. I. Iancovescu.

Opera Română. — Ralache cu d. Dem. Dobrescu, fost împărat al artiștilor.

Regina Maria. — „Conflict” cu d-nii Maniu și Vaida.

Ventura. — „Lăngerul” cu d-na Smara.

Alhambra. — „Alhambra guvernează și teatrul încasează”.

Barascheum. — „Scoțianul” cu d. N. Kanner.

Cinema Trianon. — „Cuvântul tău e o minciună” cu d. Ed. Mirto.

Roxy. — „Casanova” cu d. Potârcea.

Rio. — Noua revistă „N'am un ban” cu d. N. Madgearu.

Corso. — „Casa groazei”. Film adus cu mari sacrificii dela „Karl-Marxhoff” cu d. Dolfuss în rolul principal.

Bulevard Palace. — „20.000 ani în... opoziție” cu partidul Poporului.

Vox. — „Dascălul” cu d. Ion Mihailescu.

Select. — „Dama cu sex-appeal” cu d-ra Erastia Peretz.

Marna. — „Sunt un inger” cu d. Adolf Hitler.

American. — „Dineu la ora 8 cu cei 3 experți”.

RADIO BUCUREȘTI

13.00. — Bursa. Cota apelor la plămâni. Concert sifonic. Pauză (Consumați muștarul Flora).

14.00. — Orchestra Radio: Plesnești d'Amour de Martini. „Poet și țăran” de Frantz von Suppé de Potroace. Fantezie din opera: Am fost primar, am fost cinstit, și n'am luat decât ce-am găsit. „Uvertură la Califul din Bârlad” de Boieldieu. Pauză. (Koprol, cel mai bun purgativ).

18.00. — Conferința d-lui Trancu-Iași despre Paternitate.

19.00. — Cuvertură din „Luna e lumina nopții și tu ești lumina mea” de Bethivât. Potpuriu din opera „Hop-săriși” Transmisie dela rest. „Sarmaua alterată”. Pauză. (Consumați muștarul Flora).

19.40. — Continuarea conferinței d-lui Trancu-Iași.

20.20. — Muzică ușoară (1 kgr. 400 gr.).

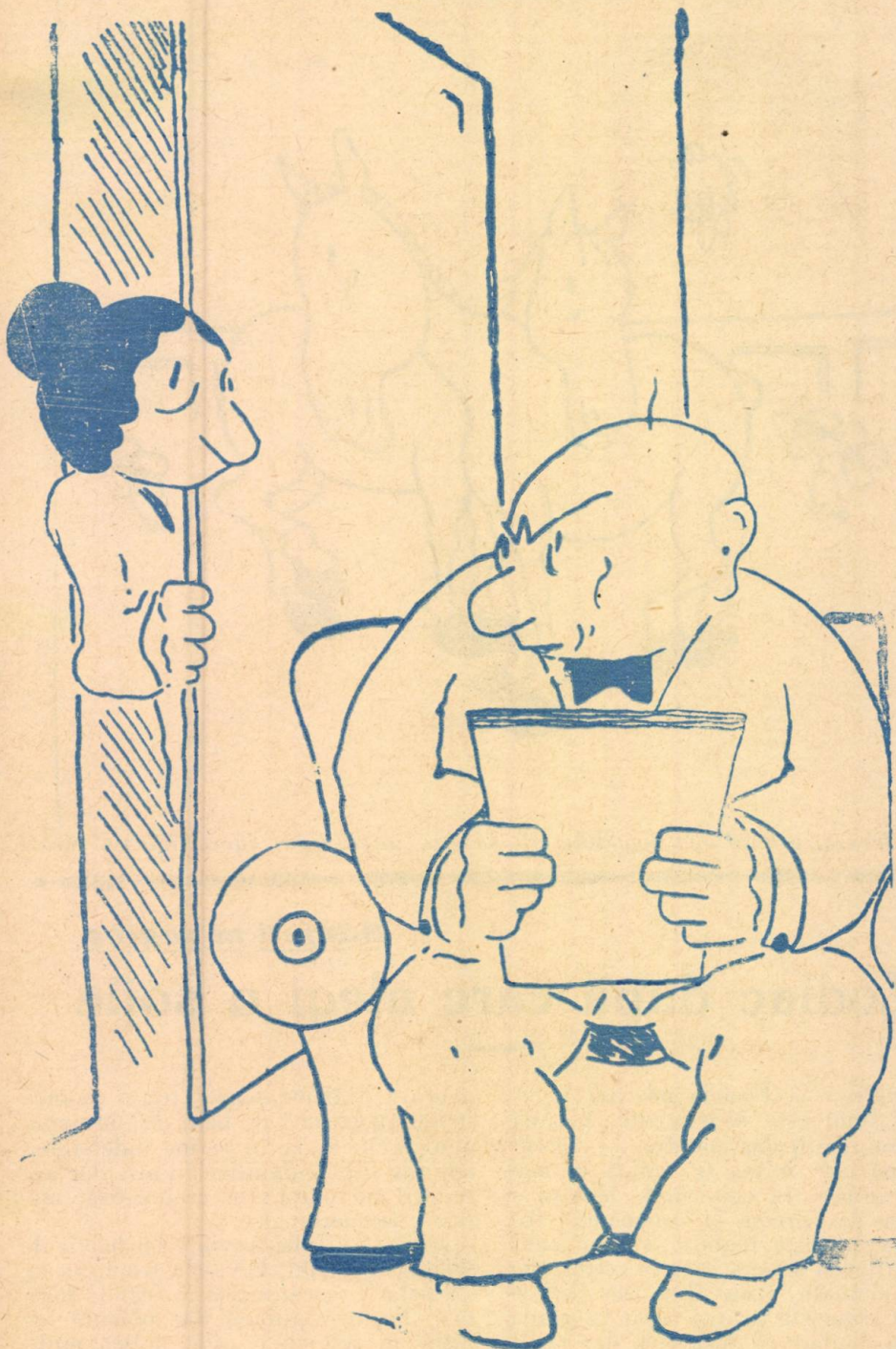
20.40. — Muzică de cameră... mobilată.

21.10 Muzică grea (6 kgr.). Pauză. (Ciorapii Adesgo, cei mai buni).

22.00. — Continuarea conferinței d-lui Trancu-Iași. Pauză. (La masă bună, pâine bună. Consumați pâinea Herdan).

24.00. — Conferința d-lui Trancu-Iași va continua și mâine. Astăzi emisiunea s'a terminat. Noapte bună!

p. conf. Alexandru Munteanu

Moaşa. — Domnule, e un băiat!
Tatăl distrat. — Intrabă-l ce vrea?

DEDICAȚIILE

Liviu Rovine, eminentul critic dramatic al ziarului „Drapelul”, obișnuște să facă zilnic o mică plimbare pe jos între orele 4 și 5 post meridiene.

Eri după amiază, după plecarea maestrului de acasă. Ghiță servitorul lui s'a introdus pe furiș în cabinetul de lucru al stăpânului său. A deschis fără sgomot ușa bibliotecii și a luat, la întâmplare, patru volume din primul raft. Apoi s'a dus glont la casa anticarilor și a oferit cărțile primului negustor ieșit în cale.

Anticarul a cercetat volumele unul câte unul:

— Hm!... *Cocoșul negru* de Victor Eftimiu... E un exemplar cu dedicație... Perfect! *Patima Roșie* de Mihail Sorbul... Alt exemplar cu dedicație... Perfect! *Vlaicu Vodă* de Alexandru Davila... fără dedicație. Să vedem și pe ultimul... *Mușcata din fereastră* de Victor Ion Popa... cu dedicație... Perfect! Le cumpăr. Ofer câte douăzeci de lei pentru fiecare exemplar cu de-

dicație din partea autorului și zece lei pentru cel fără dedicație.

Negustorul se duse să aducă banii. Ghiță ridică copertele celor trei volume prețuite la douăzeci lei bucata și citi succesiv:

Lui Liviu Rovine

Prinos de prietenie și recunoștință.
Victor Eftimiu

Dragă prietene

Îți trimit acest exemplar din „Patima Roșie” care ți-a plăcut atât de mult.

Mihail Sorbu

Maestrului Liviu Rovine

Respectuos omagiu.
Victor Ion Popa

— Curios, gândi Ghiță. Numele stăpânului meu și semnătura autorului au fost de ajuns ca să mărcască prețul cărții. Știu ce-mi rămâne de făcut.

Reintors din plimbarea sa obișnuită, Liviu Rovine a căutat prin bibliotecă dar n'a observat lipsa cărților, ceea ce l'a îndemnat pe Ghiță să recidiveze.

Într'adevăr, a doua zi, înarmat cu alte patru volume pe care le-a sustras de astădată din raftul de sus al bibliotecii, Ghiță s'a îndreptat din nou spre casa anticarilor.

Pe drum însă și-a adus aminte de importanța pe care a acordat-o anticarul dedicațiilor și s'a oprit să cerceteze fiecare volum în parte. De data asta însă cărțile nu purtau nici o semnătură ceea ce-l făcu să cam strâmbe din nas și să-și adreseze fel de fel de invective:

— Ghiță băte, ești un dobâtoe! Trebuia să deschizi ochii!

Dar imediat, îi veni ideea năstrușnică să remedieze el însuși această lipsă și intră într'un debit de tutun, unde se puse pe lucru. Deschise primul volum și silabisind cu greu numele autorului, așternu pe prima pagină următoarea calduroasă dedicație:

Scumpului meu Liviu Rovine

Inchin această modestă lucrare.

Sofocle

Se dădu cu un pas înapoi, își privi satisfăcut opera, plescăi din limbă și continuă opera începută, pe primele pagini ale celorlalte trei volume:

Lui Liviu Rovine,

Cu afectuase strângeri de mână.
Euripide

Lui Liviu Rovine,

Cu admirație colegială.
Molière

Maestrului Liviu Rovine.

Respectos omagiu.
William Shakespeare

Mici răutăți

La „Select“ rulează filmul
Supremul sacrificiu.

Ce-i drept că e atrăgător
Așa un titlu cu lipici
Dar ca să stai să-l vezi complet
Faci tu „supremul sacrificiu“.

*

Se sinucid femeile în Capi-
tală, pentru că sunt bătute de
bărbați.

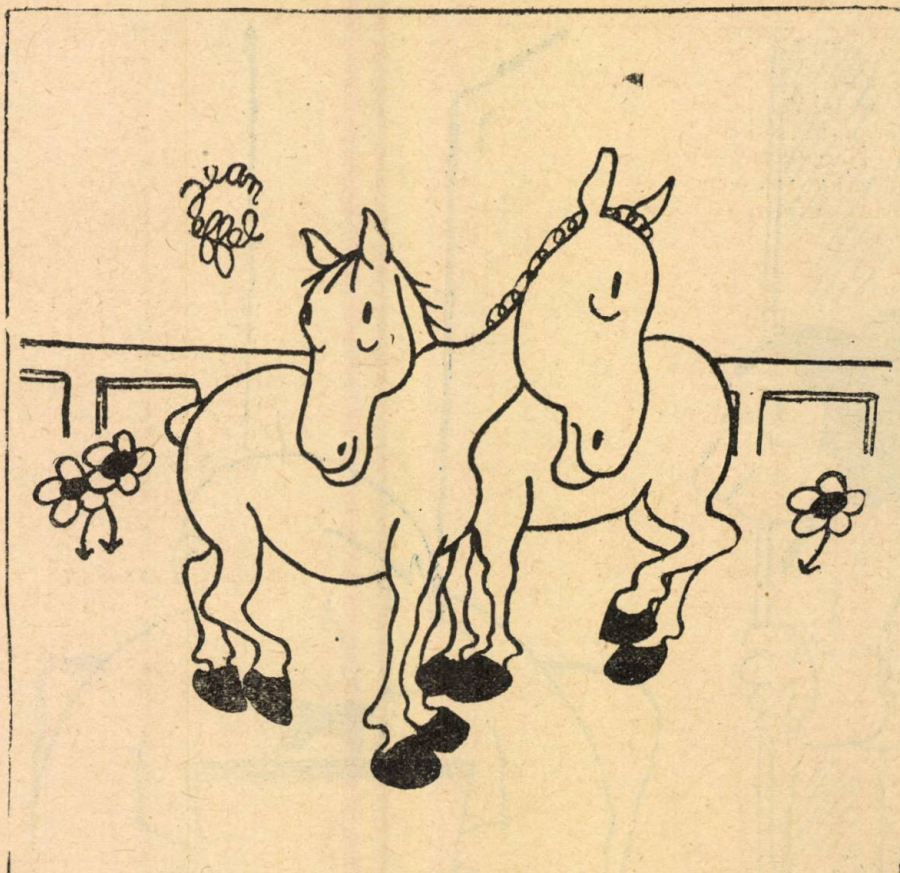
Au vrut să moară luna asta
Vreo douăzeci, cu iod, cu spirt;
Însă femeia-i tot femeie:
Nici una, dom'le, n'a murit !

*

Fostul boxeur Jim Călinescu,
actualmente „artist“ la Alham-
bra, trece din nou la vechea
meserie.

Că vei boxa iar, zău că-mi place !
De mult voiam să te îndemn;
Fiindcă pe scenă la „Alhambra“
Stăteai ca fraerul : de lemn !

Alexandru Munteanu

— Dragă, primul meu logodnic era, să știi, intelectual: lucra într'un circ !

Astăzi la douăsprezece se împlinesc
54 de ani, 2 luni și opt zile de când
m'am însurat cu Ella.

— Socoteala e exactă ?

— Da. Așa că, în această lungă
perioadă matrimonială, deplorabila
mea nevastă nu mi-a dat nici măcar
zece minute de fericire.

*

— Spune-mi, micuțule, întreabă in-
vitatul pe copilul gazdei, vii cu mine
până la tramvai ?

— Nu, domnule, nu pot.

— De ce ?

— Fiindcă, nu așteptăm decât să
pleci, pentru a ne așeza la masă.

*

Partizanii regimului sec n'au nici o
șansă de a număra în rândurile lor
și pe nea Niță Pitpalac. Când emi-
nentul cetățean vrea să dovedească
desgustul ce-l simte pentru câte un
dușman, are obiceiul să spună :

— Musiu, îl urăsc... ca pe un pahar
cu apă !

*

— Nevasta mea e foarte risipitoare.
Imi cere bani în fiecare zi.

— Ce face cu atâtea parale ?

— Nu știu. Până acum nu i-am dat
nici o lescă.

Bârfeli misogine

Zodiac după care alegi o soție

Ianuarie : — Femeia născută în a-
ceastă lună este în-teligentă, blajină
(cu toroipanul) dar mândră, — creierul
îi stăpânește inima (și inima ei mai
multe inimi). În chestiunile bănești e
extrem de corectă și econoamă; (îți
cere taxa odată înainte, a doua oară
la... mijloc și a treia oară la esire) este
nisă înclinată spre flirt (de flit) și
nu are dragoste pentru copii (și găina
face și îi place să facă ouă, dar nu îi
place să le clocească).

Februarie : — Femeia născută în
luna aceasta ar fi potrivită mai cu-
rând pentru amantă de cât pentru
soție (bine). E mofturoasă, (citește mof-
turi și face...) lenese, schimbătoare
(își schimbă gândurile ca Stan Sugilă)
dar e blajină, ademenitoare (când te
vede cu... „loz“).

Martie. — O soție ideală (prin soție
ideală se înțelege femeia cu cățel, pi-
sică, purcel, verișori, cumnaței, aman-
ți...). E frumoasă, (când dă cu dresuri)
plăcută (când tace) modestă (căci um-
blă pe la modiste) mamă bună (îi face
pe toți marinari). În schimb e super-
stițioasă (ca Bernard Shaw) și pri-
mește cu fatalism loviturile soartei (a-
dică schibururile de verișori, cumnați...
amanți...).

Aprilie : — Schimbătoare ca și luna
în care s'a născut. Certăreață (ca un

avocat), răzbunătoare (ca o țigancă
italiană), lacomă de bani (ca un arpa-
gon) și nu-și ia în serios îndeletnici-
rile (de fapt îndatoriri nu are, dar are
datorii pe piață : la croitoreasă, mo-
distă, farmacist...).

Maiu : — Iubește viața (și băeții de
viață și de viață). E veselă (căci citește
„Veselia“) conștiințioasă (când doar-
me). Puțin vanitoasă dar plăcută (de
alții) în schimb e nițel (adică mult)
risipitoare (de ce nu-i al ei). Copiii ei
o iubesc (ca sarea în ochi) o îngrijesc
(pe catafalce) dar nu-i prea poartă res-
pect. (Ce n'a avut mama de unde să
aibă fii ?).

Iunie : — Conștiință de sine și si-
gură (de nimic). Femeia născută în
această lună este (ne) bună, energică,
capabilă (de a-ți da în cap) în schimb
față de bărbat (i) (alții străini) e
moale și flexibilă. Blajină și îndatori-
toare ca pisica ! Ti-ar scoate și ochii
(dacă nu ai fi cu băgare de seamă) eco-
noamă (când nu are) și grijulie (când
e sătulă). Pentru mulți e o soție idea-
lă (vezi explicația de soție ideală la...
Martie).

Iulie : — E vioaie, entuziasmată
(după amicii) gospodină bună (în
casă pustie) și se pricepe să se facă
stimată atât de prieteni (amanți) cât
și de dușman (i) (soț). Copiii îi crește

cu multă tragere de inimă (când e stearpă).

August: — Plină de... temperament, dar nestabilă în dragoste (calapodul Valeriei Messalina sau Lucreția Borgia). Ține la mâncare bună (fasole) și la locuință frumoasă, (dormeză). E religioasă (înjură de născători și calendar — îl știe ca pe apă —) și romantică (citește romane). În schimb are inimă bună și compătimitoare (adică după ce te-a tocat, tot mai zice: „Săracul ce fraer a fost!” Și-ți dă un leu de două „Mărășești”).

Septembrie: — Frivolă, pedantă, zgârcită (ce virtuți!) în schimb foarte sensibilă (poate ține loc de seismograf la Meteor) duioasă, (și tăioasă) înclinată spre filozofie (vorbește aiurea de zici că-și ia maidanul sau câmpii). Și se pricepe să înrăurească asupra celor din jurul ei, prin argumente logice (ex. Nicule, vino până afară să te întreb dacă ai bani ca să ne găsim mâine să mergem în garsoniera ta și apoi să-mi cumperi un mantou, căci aici mă vede soțul). Nu-i plac copiii și de aceea evită maternitatea (totuși o vezi pe la Filantropia prin partea stângă).

Octombrie: — Puțin superficială, îi place flirtul, este însă o gospodină minunată (face totul anapoda că te crucești și minunezi). Își face fericit bărbatul (se duce cu altul ca să nu-și consume soțul). Și știe să-și facă plăcută casa, chiar când are mijloace foarte restrânse (între noi fie vorba, când casa ne este nesuferită chiar nouă, din principiu estetic, cum să placă amicilor!).

Noembrie: — O camaradă înăscută (înainte de moarte) inteligentă și logică (ala Septembrie) își conduce bărbatul pe calea (Victoriei) pe care ea o consideră cea dreaptă (cu toate că-i sinuoasă) conduce casa cu adevărată măiestrie (și mistrie) este prietenoasă cu streinii.

Decembrie: — Iubitoare (de bani) și credincioasă (când spune minciuni) constientă de datoriile ei (nu datorii „materiale”). Mamă minunată (toată ziua te face să strigi: „Aoleu mamă, de ce m'ai făcut?!”...)

Alegeți-vă dar mireasa, domnilor!

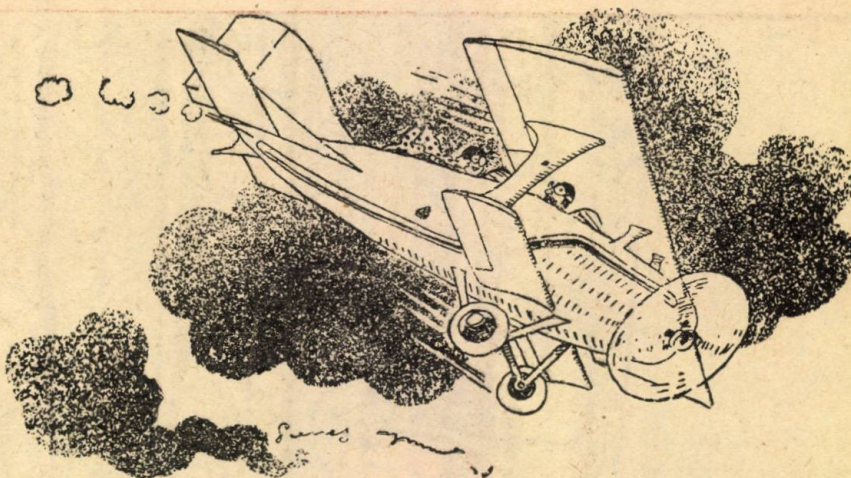
p. conf **Marghit**

Consolarea lui Golănescu

1 Martie
Încep babele

Că 'ncep babele nu 'mi pasă,
Ba din contră n'am belea,
Sunt deprins să 'ntâmpin vremea
Ori și cât ar fi de rea!

R. Omul

El. — Dacă nu mă lași în pace te fac să cazi!...
Ea. — Nu'mi pasă, am parașută!

O scrisoare găsită în tren

Călătorind spre București am găsit într'un compartiment, o scrisoare fără plic, deci fără adresă.

În lipsă de altceva, am citit-o și am credința că fac un gest frumos, aducând la cunoștința adresantei necunoscute, pe această cale, textul scrisoarei. Deasemeni cred că și cel ce a pierdut-o are pentru ce să-mi mulțumească.

Iată scrisoarea:

Simpatică domnișoară Sissy.

Am trăit până acum singur ca o mașină izolată. Decând mi-ai apărut însă în cale, ca lumina unui semnal de distanță, gândul meu aleargă ca un expres fără oprire, la d-v. O singură dorință aș avea: să fiți regulatorul vieții mele!

Știu ca sub presiune în sala de așteptare a fericirii și vă implor să aveți milă de inima mea perforată și înfierbântată de dragostea arzătoare ce vă port.

Dacă sunteți de acord, pot lua și avionul tatălui d-v. ca unul ce este șeful conductor al familiei.

Aveți încredere în mine și vă asigur că pe linia dublă a vieților noastre, iubirea va intra ca un tren de lux pe macazul fericirii în stația principală a căsniciei.

Vă promit că voi pilota dragostea noastră și o voi feri de ciocniri și derrieri, transbordând-o peste necazurile vieții și nu o voi lăsa niciodată pe linia moartă.

Așteptând un semn de cale liberă din partea dv., rămâi de serviciu neschimbat până când vom intra în dreptul fericirii noastre.

Cu exactitate și dragoste accelerată vă sărută mânușitele.

Lache Vasilescu-Simplon
împiegat cl. II secundar Regia autonomă C. F. R.

p. conf. **Jan Conté**

Mica publicitate

Menajere. — Veți realiza mari economii cumpărând foarfeci de la magazinul „Tăietura”, a cărui deviză a fost întotdeauna: cinste, încredere, discreție. Foarfecile noastre sunt singurele cu cari se poate tăia, cu mare succes, pofta de mâncare. N'avem sucursale.

*

Scrisoare de mulțumire

Abundența mea freză îmi reclamă mari pierderi de timp la coafor, fricțiuni și șampoane, fără a mai socoti nelipsitele bacșișuri. Grație briliantei dvs. „Bila de Fildes”, am obținut în mai puțin de opt zile un craniu complet debarasat de orice vegetație capilară astfel că astăzi pot rivaliza cu Cincinat Pavelescu. Primiți deosebitele mele mulțumiri.

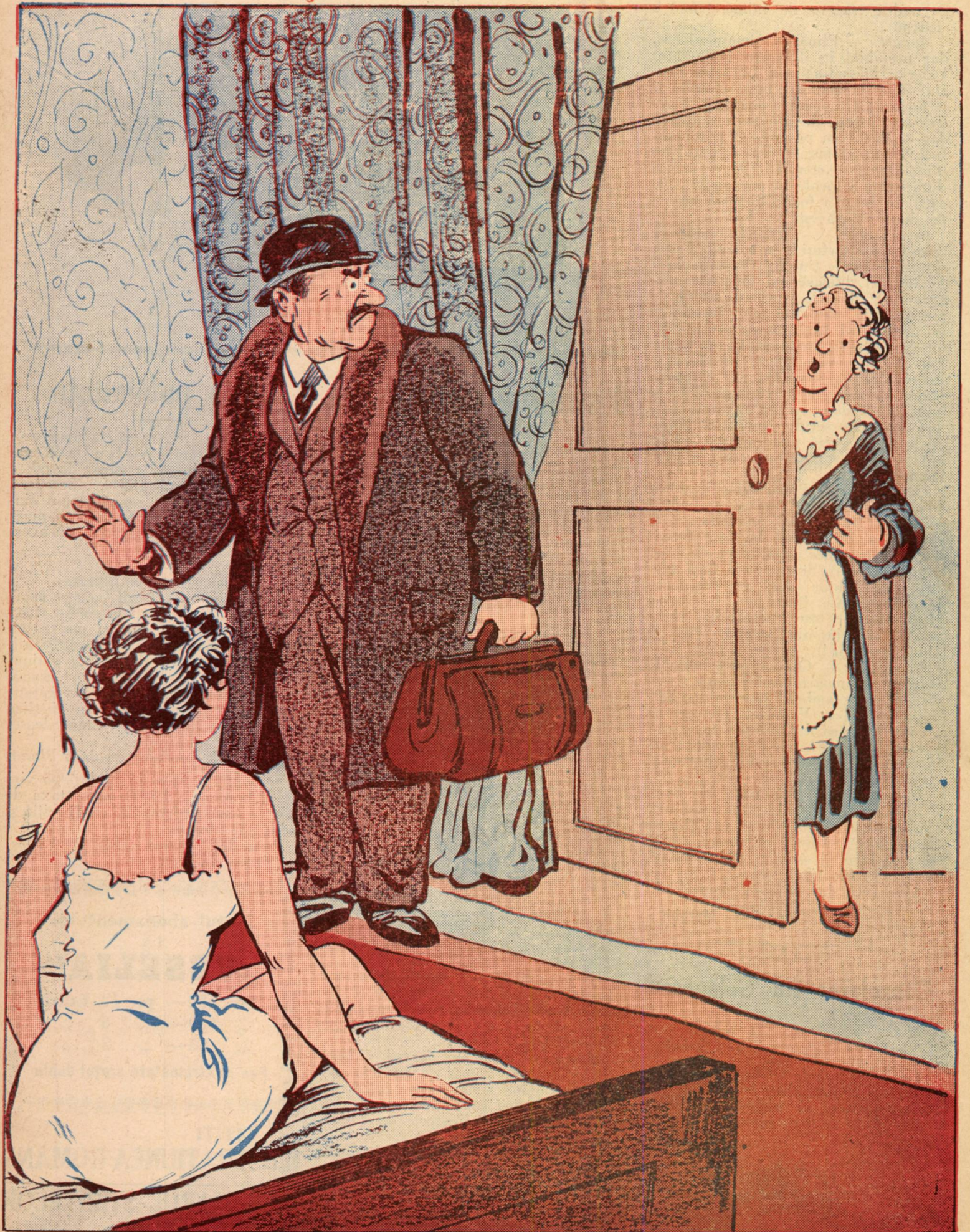
Costel Pyk, profesor de dans Ploiești

Briliantina „Bila de Fildes” se vinde în borcane a lei 90, plus taxa de lux, la toate cofetăriile, confiseriile și arhitectii pleșuvi.

Pretindeți marca „Bila de Fildes” pe fiecare borcan.

* * * * *			
Prețul abonamentului			
LA			
„VESELIA“			
Lei 220 — pe 12 Luni			
„ 120 —	„ 6	„	„
„ 65 —	„ 3	„	„
Penru străinătate prețul dublu			

CITIȚI
ILUSTRĂȚIUNEA ROMÂNĂ
Citiți ZIARUL ȘTIINȚELOR

— Coniță, domnul care e pe balcon a început să strănute.... să-i deschid?..

— Ascultă, dragă, nu lași cartea aia?...

— Da, da! Dar e foarte picantă... tocmai eroina s'a desbrăcat în cămașe...

8 MARTIE

Mucenicul Garabet.— Mar-deala dela Galben.

Măine vom putea să recităm cu poputul popular:

*Patruzeci de mucenici
S'au bătut cu cinci arici
Dar aricii mai voinici
Au bătut pe mucenici.*

Asta pentru că mâine este ziua celor 40 de mucenici. Oficial sau, mai bine, bisericesc — mâine, fiindcă nebisericesc versurile despre arici și mucenici au fost recitate mai înainte, săptămâna trecută.

Este vorba de lupta dela primăria de galben unde aricii — niște cetățeni — au făcut mucenic pe d. Garabet Aslan, fostul primar al sectorului. Domnul Garabet a primit în piept... diferiți pumni, — mardeală de așa fel că omul, deși în culoarea de galben, a văzut stele verzi.

Noi nu suntem pentru bătaie... când o primim. (deși așa ceva nu ni s'a întâmplat, fiindcă m'am fost primari) dar chiar dacă bătaia ar fi ruptă din rai, tot nu suntem de cât pentru un fel de bătaie.

Aprobăm, adică, cu ambele mâini bătaia... de joc.

Nu este de fel brutală această bătaie, dar urmele ei sunt indelebile.

Bătaia cu pumnul te umflă. După o săptămână de oblojeală însă, ieși în lume cu acelaș obraz. Ți mai dai cu Nivea, îi dai cu apă de Colonia, cu pudră și obrazul amicalului destumefiat acum, îți spune impertinent că dacă-ți se pare că e mai fresco azi, această se datorește de bună seamă masajului primit.

Odată erau și dascăli (poate că vor mai fi și azi) cari credeau în efectul minunat al bătaiei. Profesorii băteau cu nuiaua la palmă sau dădeau cu beldia la spate. Înțelegeau ei că dacă dau la pardon, vine copilului mîntea la cap. Era un sistem care nu producea rezultate, fiindcă abia târziu de tot, acum vre-o doi ani, s'a putut căpăta roade cu tocmai contrariul sistemului aplicat de dascăli de odinioară. Vorbim de experiența practică de d. Argetoianu față de d. Madgearu, când primul n'a invitat pe cel d'al doilea cu beldia ci cu altceva, la locul de unde trebuia să pornească liniștea și înțelepciunea pentru agresor.

Dar ne repungă să mai vorbim de bătaia cu bățul. Preferăm, — spunem din nou, — bătaia de joc de d. Aslan, de d. Doberescu, de toți caraghioșii neamului. Pe urmă sunt și alte genuri de bătaie. Bătaia din palme la teatru ca să nu adormi când piesa e proastă, bătaia din coadă a cățelușului politic când i se dă un os de ros, bătaia de cap când citești pe d. Bacovia, bătaia din picior a nevesti, când n'ai apucat la timp să rupi mîta...

Regretăm însă, că pentru ziua de mâine care trebuie să fie veselă (ca obligând, după tradiție, la cele 40 de pahare pline) a trebuit să vorbim azi de un om care, — deși a mâncat bătaie și deși compoziția lui nu e de granit, ci din cocă, — nu poate fi socotit nici odată mucenic.

De altfel, nici d. Temistocle Alexandrescu, care fără să fie Samson a fost și el tras de păr de Dalila Madgearu, nici el nu s'ar gândi să fie pus în rândul celor 40 de sfinți mucenici.

D. Ghițescu și titanosaurii

Dar mucenici pot să fie alții. Iată, titanosaurii. D. Ghițescu a depus la Senat proiectul de lege prin care se impune acestor nobile animale să restituie sumele încasate pe nedrept.

Este cu puțință atîta cruzime? Mai întâi cruzime și apoi lege cu caracter absolut inoperant.

Cum să dai, d-le, îndărăt? Legea progresului cere, poruncește chiar, să mergi tot înainte. Dau îndărăt lași. Or oameni cari au avut curajul ca, din cumplita sărăcie a celor strânși zilnic de gât de către fisc, să-și facă palate și Lincoln-uri, să înființeze crescătorii de fazani și să întrețină

papelci la mahala, acești eroi pot ei oare să dea îndărăt?

E cea mai oribilă insultă adusă curajului. Indiferent că asemenea curaj poate să aibă și cel mai odios criminal, ocnașul de mâine.

Unele măsuri ale C. F. R.

Dar ceva mai vesel. Direcția c. f. r. a luat unele dispoziții cu privire la reținerea locurilor în tren. Cum faci ca să reții locul? C. F. spune: scoți pălăria și o pui pe bancă. Locul atunci e reținut. Cine are căciulă, pune, firește, căciule. De asemenea și cei cu bască. Dar astea sunt dela noi, fiindcă direcția nu vorbește de cât de pălării. Mă rog, dar cucoanele ce scot ca să-și reție locul? Că doar nu poate fi pălărie turtulița pe care o pune sexul frumos pe jumătate din sprânceană! Să pue poșeta e periculos. Să scoată corsetul? Să scoată jartierele? Evident spectacolul ar fi delicios și nici eu, care sunt ușă de biserică, nu m'aș da înlături: aș fi în gară la toate trenurile. Pălărie însă, oricum, nu e egal cu chiloți.

Dar mai are c.f. și altă dispoziție pentru înlesnirea călătorilor. Dacă n'ai loc zice, ceri bilet pentru altă clasă. Adică dai diferență la biletul de cl. III și iei bilet de cl. I. De unde iei tu, om sărac, diferența asta nu e treaba direcției. Dar mai are călătorul și alt avantaj. Poți, dacă n'ai loc în vagon, să ceri restituirea banilor de pe bilet și să te dai jos la prima stație. Nu e, firește, cine știe ce nenorocire să te întorci dela Chitila acasă, când ti-a murit soacra la Ploesti. Dar când ești ginere și pleci la nuntă la Brașov, amâni dela B. M. nunta pe a doua zi?

Costache Glumici

Salut la Mucenici

*In cinstea voastră am stricat
Sease bilete de tramvai,
M'am răboit cu doi portari
Spre-a reuși cu chiu cu vai
Să adresez primul salut
Așa cum fac de obicei
Acelor ce venind ne-aduc
Și timp frumos și ghiocci*

*După al iernei aprig ger
Și munți de gheață ca la Pol,
In care soarele absent
A fost și fără nici un rol
Altul, de cât din când în când
Aș arăta dinții la noi,
Venirea voastră e semnalul
Dscătușării din nevoi.*

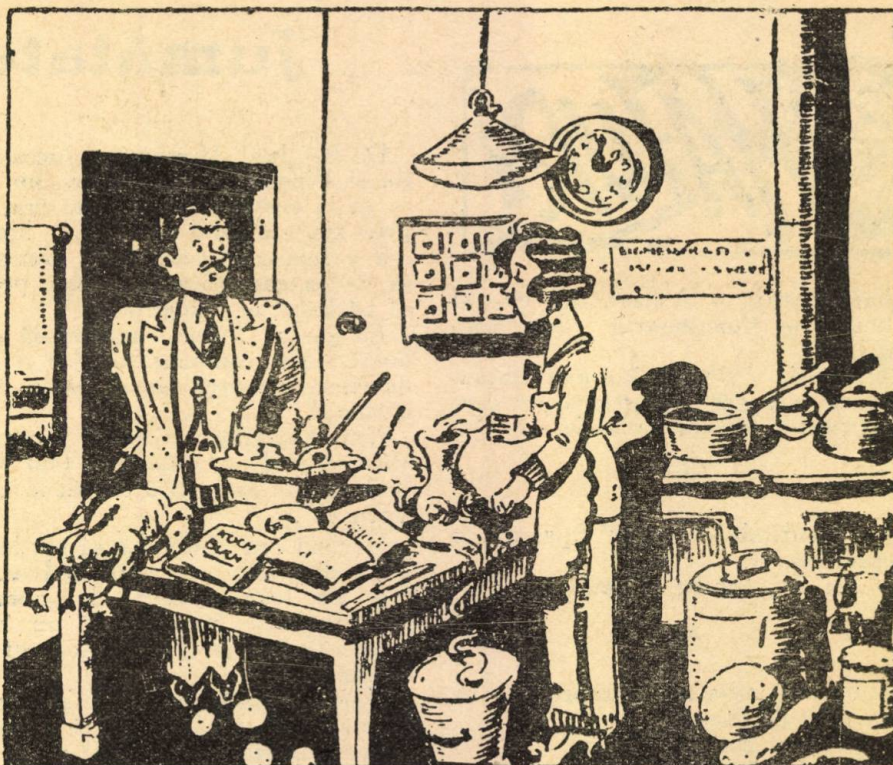
*Venind, aduceți berechet
Și la bătrâni și la copii;
Pahare pentru cei din'tâi,
Iar celor-l-alți în farfuri
Acel amestec aromat
De cocă, scortişoare, nuci
Ce-i balonează în stomac;
O'treagă ceată de bursuci*

*Venind, înseamnă c'au trecut
Și babele cu-al lor artag,
Ce pentru a ne săcâi
Manifestează atât drag;
Înseamnă că nici frig, nici rău
Nu au ce căuta pe-aici.
De-acum a noastră-i Primăvara
Deci salutare Mucenici !*

Iorgu

— Crezi că croitorul tău mi-ar face haine pe credit?
— Te cunoaște?
— Nu!
— Atunci poți să încerci !

— Masa e gata? Mă duc atunci la restaurant.
— Așteaptă, dragă, încă un sfert de oră.
— Și atunci o să fie gata?
— Nu, dar o să fiu eu gata să te acompaniez.

Socoteala la hotel

Când i se aduse americanului Drehmann nota de plată a hotelului, după două săptămâni de ședere și i se aminti respectuos că nici prima notă nu o achitase, fără multă vorbă aducătorul notii fu dat afară de către american, care se îndreptă apoi către un cufăr mare, îl deschise și...

II

— Domnul Drehmann n'a plătit de o lună și jumătate nimic pentru cameră și restaurant, înștiință portarul pe director, cu o voce îngrijorată.

— Ce bagaj are? se informă directorul.

— Un cufăr mare.

— Plin?

— Am încercat să-l ridicăm; e foarte greu.

— Să mai așteptăm două săptămâni, hotără directorul.

III

Peste două săptămâni, însuși directorul intră în camera clientului, în lipsa acestuia.

— Asta-i camera pe care o locuiește domnul Drehmann?

— Da, domnule director?

— Cu pensiune completă?

— Da, cu masă, serviciu, spălat...

Directorul măsură cu privirea cufărul cel mare, care se afla într'un colț.

Porunci apoi unor servitori să-l ridice.

Deși obișnuiți cu poveri grele, aceștia se încercară să-l urnească prin toate părțile. Totul rămase oboseală zadarnică. Cufărul nu se mișcă nici măcar un centimetru. Portarul îndrăzni să-și dea părerea:

— Să mai chemăm un om...

— De prisos. Nu vedeți ce greu e cufărul?

Să-i mai facem credit domnului Drehmann pe două săptămâni.

După două săptămâni, domnul Drehmann dispăruse fără urmă. Și cu el, dispăruse și cufărul cel greu.

Il lăsase într-o noapte pe fereastră, de la al patrulea etaj, legat cu o frânghie, care fu găsită a doua zi de dimineață. Frânghia era subțire și uzată și n-ar fi putut susține o greutate prea mare.

IV

Când cu patru săptămâni mai târziu, i se aduse americanului Drehmann, într'un hotel elegant din alt oraș, nota de achitat și i se aminti respectuos că suma e destul de ridicată, americanul dădu afară furios pe purtătorul vestii. Apoi păși spre un cufăr mare, îl deschise, și... bătu trei cuie groase, cari străbătură fundul cufărului complet gol și-l legară strâns de podeaua camerei.

Judecătorul. — Acuzat, de ce ai palmuit pe funcționarul dela telegraf?

Acuzatul. — Pentru că a avut obraznicia să citească telegrama pe care am trimis-o logodnicei mele.

*

— Fiul d-tale e în pat? Sper că nu e grav bolnav.

— Nu. Îi cârlesc pantalonii.

*

— Ionescu mi-a spus despre tine că ai un glas de sireună...

— Frumos din partea lui...

— De sireună de automobil.

*

— Cu ocazia aniversării căsătoriei noastre am tăiat porcul.

— Ce era de vină bietul animal !

*

— Dragă prietene, împrumută-mi o sută de lei. Sper că nu ai să mă refuzi. Ne cunoaștem de două zeci de ani.

— Imposibil.

— De ce?

— Pentru că ne cunoaștem de două zeci de ani.

*

— Ascultă ginere, dac'ai fi bărbatul meu, ți-ași da otravă.

— Ascultă mamă soacră, dac'ași fi bărbatul tău ași lua-o.

*

Profesoara. — Când spun : „Sunt frumoasă”, la ce timp este?

Elevul. — La timpul trecut.

*

— Sunt foarte îngrijat. A început să plouă și nevastă-mea a plecat fără umbrelă.

— Fii liniștit. Se va adăposti într'un magazin oarecare

— Tocmai de asta mi-e teamă.

*

— Două sute de lei pentru o consultație e prea mult.

— D-ta uiți se vede că ți-am găsit vreo cinci-șase boale dintre cari două mortale.

Jumătate încornorat

De trei luni, Marieta se ducea Maria și Vinerea, în garsoniera lui Jean ca să ia ceaiul. Marieta nu era, propriu zis, amanta lui Jean. Marieta era o femeie corectă, care consimțise să vie în garsoniera lui Jean, pentru că bărbatul ei o neglija.

Ea găsea foarte natural să caute lângă Jean compensații, dar o urmă de cinste o oprea încă să-și înșele bărbatul.

Grație acestor gânduri onorabile, Marieta și Jean, după trei luni de intimitate, nu erau încă de cât la „hors-d'oeuvre”.

Marieta era hotărâtă să se dea lui Jean, dar voia să hotărască ea. Cerase lui Jean cuvântul de onoare să nu bruscheze lucrurile, să nu treacă anume limite. Jean primise acest pact curios.

Marieta rămânea în adulter, o demi-vierge, deci bărbatul ei rămânea mereu jumătate încornorat.

Acest pact care la început ațâțase pe Jean, sfârși prin a deveni penibil. La urma urmei, „hors-d'oeuvre-ul”

cel mai delicios, plictisește, și dorești o supă sau o friptură.

Ca să modifice situația, Jean crezu ingenios să trimită Marietei scrisori anonime, unde spunea că Nicu, bărbatul ei, o înșală. Marieta căută să se convingă și în curând află adevărul : Nicu o înșela cu o vânzătoare.

— În sfârșit, strigă Jean, când Marieta îi anunță vestea, cred că acum vom câștiga timpul pierdut...

— Nu, răspunse încăpățânata femeie, Nicu mă înșală cu o tânără de douăzeci de ani, și eu, ca răzbunarea să fie completă, trebuie să mă uit la un băiat de două zeci de ani. Tu ai patru-zeci. Bărbatul meu ar purta coarne numai pe jumătate. Astăzi am întâlnire cu un tânăr frumos și voinic. Dar pot, dacă vrei, să te păstrez pentru „hors-d'oeuvre”.

CURSĂ DE DEBUTANT

— Oprește-te, cursa s'a sfârșit !

— Dar nu am învâțat încă cum să mă opresc !

MUCENICII

De „mucenici” era mișcare
În lumea cuconițelor,
Preparau coca din ajun
Și împletind opturi de zor.

Porneau apoi în zori de zi
Cu împărțitul pe la case,
Care de care căutând
Vecina 'n urmă să își lase.

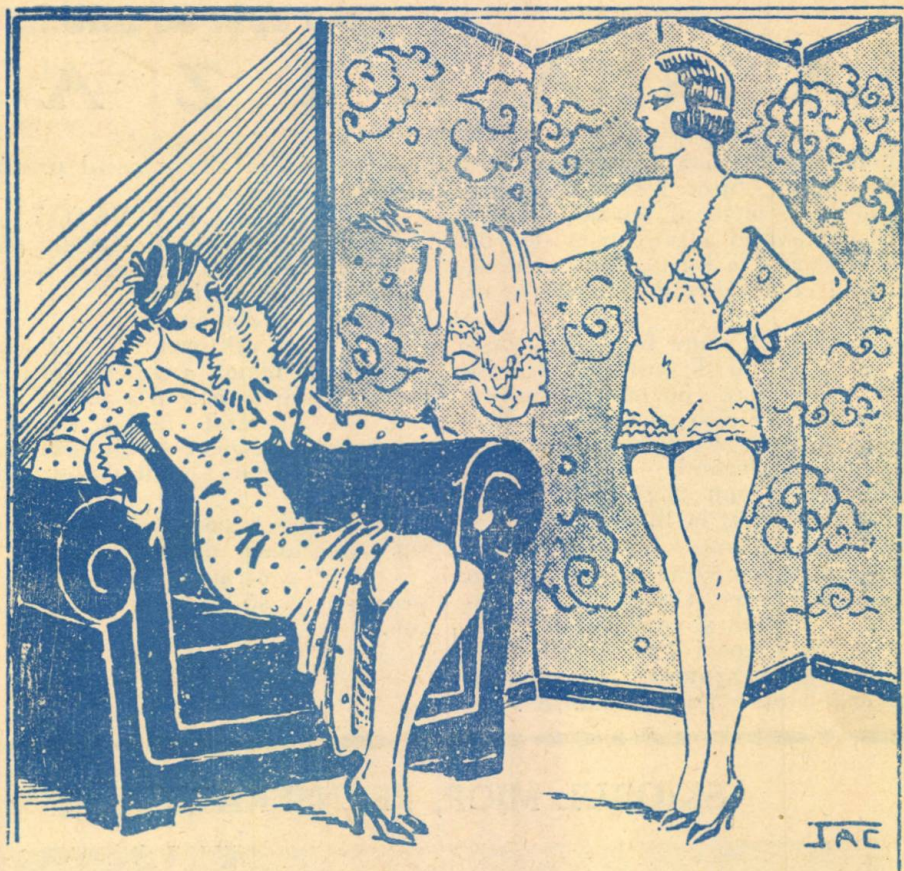
Se mătura curtea, dând foc
Gunoiului făcut grămadă;
Era „bine” și de pășit
Și pentru pomii din ogradă.

Azi mucenicii-au coborît
Din înălțimea lor la vale,
Și dacă totuș se mai fac
E doar în fund de mahalale.

În centru nefiind moderni,
Ca simplă curiozitate
Li vezi doar la restaurant
Trecuți pe lista de bucate.

Cât despre rest nici pomeneală
Și fie vorba între noi,
În câte case, cam tot anul
Intrând, pășești... peste gunoi.

Clupac

— Combinezonul ăsta mi-a adus de ja trei mii de lei.

— Și sunt persoane care susțin că lenjeria frumoasă este bani pierduți.

Dragoste de amator

Eram destul de bogat ca să mi permit cele mai excentrice nebunii, între altele și pe aceia de a voiaja într-o țară unde moneda e foarte scump cotată. Așa se explică de ce mi-am lăsat toată averea în mâinile otelierilor elvețieni, spanioli, francezi, italieni, germani etc. În Scoția m'am dus ca să vânez somen, o specie de pește foarte gustos. Acolo, într-o localitate muntoasă am făcut cunoștință cu Sir Iohn, un vechi călău.

Sir Iohn exagera puțin importanța sa trecută și poate își apropia un titlu care nu-i aparținuse niciodată. Cel mult, fusese ajutor de călău. Ori cum ar fi fost, locuitorii din ținutul în care mă aflam, erau foarte mândri că au printre ei pe Sir Iohn. Toți îl răsfățau, îl cinsteau cu vin, numai pentru motivul că fostul călău le povestea amintiri din timpul exercițiului meseriei sale.

În această direcție Sir Iohn era neobosit. El profesa cea mai mare dragoste pentru vechia sa meserie, pe care nu o părăsise decât cu regret.

Nesătătorii socotesc că e foarte simplu să spânzuri un om, zicea Sir Iohn. Ei își închipuie că e de ajuns să pui în jurul gâtului ori ce sfoară. Ce eroare! Un bun călău, în adevăr conștiincios, trebuie să aibă rezervă vre-o

duzină de frânghii de diferite grosimi, din care să aleagă fără să ezite pe aceea care convine greutatei clientului. Asta are mare importanță. Prea subțire se poate rupe, prea groasă, nu alunecă bine, și trebuie să reîncepi, ori se știe că funia provenită dintr-o execuție care a dat greș, n'are nici o valoare pentru amatorii de porte-bonheur, ale căror oferte constituie pentru noi un izvor apreciazabil de venituri!...

*

Într-o zi mă aflam într-o cârciumă, ascultând la un pahar de vin pe Sir Iohn, când o femeie bătrână intră înspăimântată în local.

— Veniți repede strigă ea, s'a întâmplat o nenorocire!

Un tânăr disperat se spânzurase. Biata femeie îl văzuse și alergase la cârciumă să dea alarma.

Călăul ajunsese primul la locul dramei. Tânărul se sbătea încă. Sir Iohn îl privi o clipă cu un fel de milă disprețuitoare, pe urmă se hotărâ:

— Bănuiam, zise el, încă un dobitoc care a voit să se spânzure singur!

Și desfăcând modul frânghiei care nu era bine făcut, îl spânzură din nou, de astă dată, după toate regulile meseriei!...

Imblânzitoare de șerpi

Să-ți spui eu alta....

ANALIZA

Maiorul pensionar Invalidescu era grav bolnav. Spre a stabili precis diagnosticul, medicul curant, strânse urina bolnavului într-o sticlă de un kg. și o trimise la București la analiză, printr-un comisioner dela mașinile de curse.

La Ghimpați, unde fac haltă mașinile — un ajutor de șofer care ochise sticla și credea că cine știe ce conține, o șterpeli și se dosi cu ea ca s'o bea. Abia gustă însă și o trânti de pământ scuișând și injurând.

Comisionerul nu băgă de seamă lipsa sticlei decât la București.

Căută în mașină, pe sub bănci... sticla nicăeri. Supărat bietul, nu știa ce să facă. O idee îl scoase din încurcătură și îi salvă și comisionul. Cumpără o sticlă goală și împlinind-o personal și cu ajutorul de șofer, o duse la laborator pentru analiză.

Peste câteva zile maiorul primi rezultatul analizei:

COMPLECT SANATOS

De bucurie, maiorul sări din pat și chemând în grabă pe doctor îi strigă radios, fluturând hârtia:

— Ce zici doctore?!

Ce să zică doctorul? A citit hârtia, s'a uitat la maior, a ridicat din umeri, s'a scărpinat în cap și a plecat minunat. Nu s'a lăsat însă și luând din scurt pe comisioner și ajutorul de șofer, a aflat cum s'a întâmplat „minunea”.

Arzându-i o palmă „conștiinciosului” comisioner, doctorul zise:

— Na! pentrucă ți-ai făcut analiza gratis și să știi și tu că ești sănătos tun.

Curiosul

Fetele se odihnesc după o jumătate de zi de muncă la umbra nukului. Obosite le fură somnul. Dar logofătul Dumitrache — aspru și ursuz — cu o nuiă lungă în mână se apropie de ele și le pișcă cu nuiă, făcându-le să sară în sus speriate:

— Nu, mă nea Dumitrache, da curios mai ești.

— Ce fă? Nu vă e rușine, fete sunteți voi să vorbiți așa?

Și Dumitrache plecă necăjit repetând mereu: „Auzi vorbă! zice că sunt și ele fete mari!”

Boerul auzindu-l bodogănind îl strigă:

— Ce e Dumitrache? Cine te-a supărat?

— Ia fetele alea. Zice că sânt fete mari. Auzi că sunt eu curios. Da ce m'au văzut ele în pielea goală?

Anatomie populară: Inima

La Curtea cu juri fusese ales priin jurat un negustor bătrân.

După chibzuirea juraților și reintrarea lor în ședință, înainte de a răspunde întrebărilor cari aveau să conlamne sau să achite, președintele Curții se adresă primului jurat:

— Pune mâna dreaptă pe inimă și jură!

Negustorul puse mâna dreaptă pe piept, dar în partea dreaptă.

Președintele observă greșala:

— Nu acolo — pe inimă...

Cam rușinat, negustorul lăsă mâna mai în jos și o fixă bine pe pânțec.

Președintele, silindu-se să se mențină serios, insistă cu indulgență:

— Nu acolo, — pe inimă...

Dar cum toată sala: magistrați, jurați și public râdea în voe, negustorul nostru, încurcat și nedumerit, se adresă necăjit publicului:

— Ce? nu e aici inima? Când te doare la inimă, unde te doare?...

Jan Conté

Semne bune

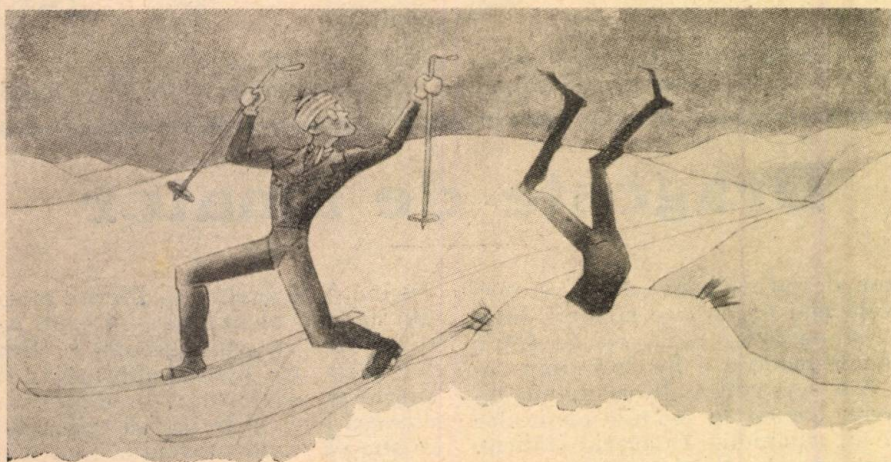
Zăpada a nceput să nădușească
Topindu-se întocmai ca untura;
Fapt ce ndreptățește o speranță:
A cam trecut de-acum încurcătura.

Tigăncile vor năpădi iar strada,
Eternii ghiocci și violete
Asigurând că Primăvara vine
Cu gingășia ei pe inelele.

Și-atunci, atunci va fi din nou iar bine,
După o iarnă aspră înfruntată,
Vor fi căldură, soare, păsărele
La fel cum a mai fost și altă dată.

Timidu

SKIORUL MIOP, PE 'NSERATE

— Așteptați-mă numai puțin, d-ră; aduc numai de cât o sapă, să vă ajut să ieșiți de acolo.

